

Giới thiệu Làm Mẹ Con Anh Nhé

Gần đây khán giả Trung Quốc rất yêu thích chương trình truyền hình thực tế “**Bố ơi, mình đi đâu thế?**”. Bạn tác giả bộ truyện này cũng thế, nên đã lấy cảm hứng từ show truyền hình đó mà ham hố viết nên bộ truyện này. Truyện có tổng cộng 52 chương, đang được đăng tải trên mạng văn học Tấn Giang.

Nhân vật chính trong truyện là **Hương Thiên Ngôn** và **Khương Trì**, kèm theo bạn nhỏ **Khương Triết**. Hai cha con Khương Trì – Khương Triết nắm tay nhau tham gia gameshow “Bố ơi, Bố à” mà bạn Hương Thiên Ngôn đang làm trong ban tổ chức. Chẳng hiểu sao cậu bé Khương Triết rất có thiện cảm với Hương Thiên Ngôn và cứ suốt ngày bám riết lấy cô. Nhiều tình huống dở khóc dở cười diễn ra giữa người lớn với trẻ nhỏ, và trẻ nhỏ với nhau đã đưa Hương Thiên Ngôn và Khương Trì từ xa lạ thành thân quen. Để rồi đến một ngày, bạn Khương Trì dương dương tự đắc ôm con đến trước mặt Hương Thiên Ngôn mà gây shock: “Gà cho anh nhé, anh tặng em một thằng con trai, có phải lời quá rồi không?”

Truyện cụ ti thể nào mới các bạn bình tĩnh đón đọc nhé!

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bố ơi, Bố à! (1) – Quyền rũ thần tượng ư?

Mùa thu ở nông thôn lạnh hơn bình thường, Hương Thiên Ngôn nằm mãi không ngủ được, sợ đánh thức Từ Vi Vi đang nằm bên cạnh, bèn dứt khoát dậy choàng áo khoác ra ngoài ngồi một chút.

Nằm trong ban tổ chức của chương trình “Bố ơi, bố à!”, mùa thứ sáu này là mùa khiến cô rối rắm nhất. Khương Trì – thần tượng cô đã hâm mộ bao năm lần đầu tiên công khai con trai của mình, mà cô lại bị chỉ đích danh phụ trách cha con họ từ đầu đến cuối. Cô bạn thân Hà Văn còn hào hứng hơn cả cô, trước hôm khởi hành còn nhắn cho cô cái tin ngắn, ngắn đến nỗi chẳng thể coi là tin nhắn, mà cứ lặp đi lặp lại nhấn mạnh một chuyện:

“Nhanh tay túm lấy thần tượng của cậu đi, fan cuồng lâu năm hãy lên làm bà lớn!”

Đối với chuyện này, Hương Thiên Ngôn hết nói nổi luôn, cô chỉ ngưỡng mộ thôi, chứ có phải yêu thích đâu. Nhưng mà từ khi chương trình mùa này khởi quay đến nay, cô nhận ra sự tình vượt xa khỏi dự kiến của mình. Ví dụ như buổi sáng khi đến nhà Khương Trì đón hai người họ, bánh bao nhỏ Khương Triết cứ ôm riết lấy cô mà gọi mẹ; lại như khi cả đoàn đi đến Từ Gia Thôn, bánh bao nhỏ cứ lên nắm lấy tay cô mãi không buông; lại còn hôm nay nữa, bánh bao nhỏ rụng mất một chiếc răng, nhờ lúc không ai để ý lại chạy tới đòi bằng được cô khen nó đừng cảm.

Gió đêm nơi sơn cước phả vào người khiến càng thanh tỉnh, Hương Thiên Ngôn xua đi hết những suy nghĩ nặng đầu này, rút điện thoại ra lướt Weibo. Tài khoản Weibo mới chỉ hé lộ một phần danh sách các cặp cha con mà đã đẩy lên cả tràng bình luận oanh tạc, mà độ chú ý của người ta với cha con Khương Trì cũng vượt xa các cặp cha con khác. Lắm người còn hăng máu bày tỏ rằng nếu như có thể ở bên hai người đó nhất định phải tốn hết cả vận may của kiếp này.

- Không ngủ được à?

- Ừ. – Hương Thiên Ngôn trả lời theo phản xạ, bỗng nhận ra được người vừa mới ngồi xuống bên cạnh là ai, cô tin chắc vận may cả kiếp sau của mình cũng dùng hết luôn rồi. Khóa màn hình điện thoại rồi quay sang nhìn Khương Trì, ánh đèn vàng ấm áp ngoài cửa phủ lên một bên mặt anh, nụ cười trên môi không xa cách như trên màn ảnh, cô cảm thấy như hết thấy ánh sao đều đọng lại bên môi anh, ấm áp đến nao lòng.

Khương Trì dường như cũng đã quen với bộ dạng hoảng hồn của cô, ngẩng đầu nhìn trời sao không khỏi thốt lên một tiếng:

- Lâu lắm rồi không có ngày nào đẹp thế này!

– Vâng, thầy Khương cũng không ngủ được ạ? (1)

- Ra ngoài suy nghĩ chút chuyện thôi.

Không nên hỏi thì không hỏi, Hương Thiên Ngôn cũng nhất thời chẳng biết nói chuyện gì khác.

Một lúc lâu sau chẳng thấy cô nói năng gì, Khương Trì quay sang thấy cô đang chống cằm suy tư, cười nói:

- Chuyện liên quan đến Tiểu Triết, vừa hay gặp cô ở đây, giúp tôi phân tích một chút nhé.

Thụ sủng nhọc kinh, Hường Thiên Ngôn rút tay lại ngồi ngay ngắn chờ anh nói tiếp.

- Thực ra chúng tôi tham gia chương trình lần này cũng là vì Tiểu Triết muốn vậy, tuy nhiên sau đó thằng bé cũng đã thay đổi rất nhiều. Từ trước đến nay nó không chịu gần gũi với ai, vậy mà giờ lại chỉ thích ở bên cô.”

- Tôi có làm cái gì đâu... nhỉ?

- Khụ, tôi cũng không nói là do cô. – Khương Tri nói đoạn ghé đầu nhìn sang cô – Mẹ của Tiểu Triết đã qua đời vì tai nạn xe từ khi nó mới một tuổi, từ nhỏ nó đã có nhiều biểu hiện không giống với những đứa nhỏ cùng độ tuổi, không làm nũng cũng không quấy khóc, tôi thậm chí đến giờ còn không rõ nó buồn vui như nào. Nhưng khi ở trước mặt cô, nó có vẻ không như bình thường. . .

Chưa nghe đến chuyện này bao giờ, trong suy nghĩ của Hường Thiên Ngôn, Khương Tri có một cậu con trai bảo bối, quan hệ hai người họ tốt đến mức làm người ta phát thèm. Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, bây giờ thần tượng của cô đang giải bày chuyện nhà anh với cô, lại còn nhũn nhặn xin cô cho lời khuyên, Hường Thiên Ngôn ngần ngại một chút mới tỉnh táo suy nghĩ được.

- Ngài có từng nghĩ rằng, có khi nào phương pháp giáo dục của ngài dành cho Khương Triết có vấn đề không? – Hường Thiên Ngôn dè dặt hỏi lại, dù sao đây cũng là chuyện nhà người ta.

- Đùng đùng kính ngữ, cứ nói chuyện bình thường thôi đừng ngại.

Quả tim đã treo lơ lửng của Hường Thiên Ngôn rốt cuộc cũng rơi xuống, thở dài nhẹ nhõm một hơi rồi sắp xếp lại câu từ:

- Ngài... à không anh có phải vẫn áp dụng phương pháp giáo dục tình anh cho thằng bé không?

- Phương pháp giáo dục tình anh ư?

- Vâng, nghĩa là cái gì cũng đòi hỏi nó phải làm được tốt nhất, giống như nam tử Hán phải dũng cảm làm tốt mọi chuyện. Mặc dù anh không trực tiếp nói vậy, nhưng anh kỳ vọng vào nó nhiều như vậy. Tiểu Triết còn nhỏ vậy đã không có mẹ, nó làm như vậy chẳng qua chỉ là mong được anh công nhận. – Nói ra suy nghĩ của mình xong, Hường Thiên Ngôn thấy anh nhúm mày không nói gì.

Hình như ai cũng bảo rằng Khương Tri đối xử với bánh bao nhỏ thật tốt, mà anh cũng chưa hề nghĩ rằng, đôi khi chăm sóc tận tình quá lại vô tình gây nên áp lực khiến cho Khương Triết trở nên hiểu biết chín chắn hơn bình thường như bây giờ. Anh nhúm mày rồi lại giãn ra:

- Xem ra tôi lại đi vào vết xe đổ của Tề vương năm xưa rồi.

- Vậy tôi hẳn là Trâu Kỵ nhỉ?(2) – Ghế đá về đêm hơi lạnh lạnh, cô nhấp nhồm một chút rồi quyết định đứng lên. – Thầy Khương không thấy lạnh sao?

Khương Tri lắc đầu, ngẩng lên nhìn bất gặp nụ cười có chút tai tái của cô, tham gia chương trình này là ý muốn của con mình, mà còn chỉ đích danh cô làm biên đạo cho cha con họ. Anh từng hỏi con vì sao lại làm như vậy, Khương Triết chỉ ngượng ngùng cười cho qua. Mà giờ đây anh mơ hồ bắt đầu cảm thấy có chút hứng thú nào đó với cô, chính xác hơn phải nói là hiếu kỳ.

Bờ ngõ khi bị anh nhìn, cô có chút ngượng ngùng mở miệng:

- Thôi, nếu không còn chuyện gì nữa thì thầy Khương về ngủ đi ạ, sáng mai còn có nhiệm vụ.

- Ừ.

Chẳng quan tâm có phải phép hay không nữa, cô nghe vậy liền xoay người bỏ đi luôn. Cô còn phải tu luyện kỹ năng bình tĩnh đối diện với thần tượng nhiều lắm, chứ không thì quả tim bé nhỏ này làm sao mà chịu nổi.

Khương Tri thấy bộ dáng cô hốt hoảng muốn rời đi mới nhớ tới chuyện trước khi ngủ con trai nhắc nhở mình, khéo môi lại càng cong lên:

- Chờ chút đã

Quay lại thì thấy anh đưa tay về phía mình, trong lòng bàn tay có một cái túi phúc nhỏ xinh, Hường Thiên Ngôn nghiêng đầu nhìn Khương Tri, anh đang muốn tặng cô một cái bùa bình an ư?

Hạnh phúc tới thật quá bất ngờ!

- Trước lúc ngủ tôi có kể cho Tiểu Triết một câu chuyện, thằng bé cứ nằng nặc bắt tôi đưa cho cô chiếc răng mới bị rụng hôm nay. – Khương Tri nói đoạn bên đặt cái túi phúc vào tay cô, thấy dáng vẻ nghi hoặc của cô cũng đành nhún nhún vai. – Tôi hỏi nó vì sao, nhưng nó cũng không nói.

Thực ra điều khiến cô tò mò hơn cả là Khương Tri đã kể câu chuyện gì.

Cầm cái túi phúc trong tay, cách một lớp vải vẫn cảm thấy góc cạnh gai gai của chiếc răng, Hường Thiên Ngôn nhớ tới khuôn mặt mập mạp của Khương Triết mà lòng không khỏi ấm lên:

- Thầy Khương, có lẽ anh nên thử cho Tiểu Triết tham gia thêm nhiều những hoạt động cha con phối hợp. Tham gia chương trình lần này tin chắc cũng sẽ giúp thằng bé thay đổi không ít, anh nên trân trọng cơ hội này.

Lời cô nói thực sự khiến Khương Trì giật mình, đến nỗi cô quay lưng đi được mấy bước rồi mới sực tỉnh:

- Cô Hường, nếu được, hi vọng sau khi ghi hình xong cô vẫn có thể thường xuyên ghé chơi với Tiểu Triết.

Dừng bước, Hường Thiên Ngôn cười gật đầu:

- Nhưng phiền thầy Khương chi trả tiền xe giúp tôi.

Làm một cái mặt hề rồi bỏ vào nhà, tất nhiên cô không thấy được ý cười sâu xa trên khuôn mặt Khương Trì phía sau.

Gà trống trong thôn thi nhau gáy báo hiệu thời gian, mọi người hào hứng ủa về nhà xay bột của thôn. Cả buổi sáng nay chỉ có một nhiệm vụ duy nhất: Làm đậu phụ.

Tụi nhỏ đều lần đầu tiên tận mắt thấy cối xay, cả đám cứ túm tụm vây quanh mấy cái cối xay xem xét sờ nắn, “Nhà thơ nhỏ” Nam Húc lại còn hứng trí làm tặng mọi người một bài thơ:

“Gà trống! Gà trống! Gà trống!

Vườn cỏ ca hát với trời xanh

Nước biếc vỗ về lông trắng muốt

Cựa hồng khua sóng nước lăn tăn.” (3)

- Anh Tiểu Húc, anh nói sai rồi! – Kha Đồng Ngôn chạy đến kéo kéo tay áo Khương Triết. – Tiểu Triết, gà trống rõ ràng là màu vàng nhì?

Khương Triết gật đầu, còn bồi thêm một câu:

- Gà cũng không biết bơi.

- Nhưng mà vì sao gà lại không biết bơi chứ, con vịt nhỏ cũng biết bơi mà! – Ngôn Ngôn tựa như một cuốn mười vạn câu hỏi vì sao sống, tất nhiên cũng có giới hạn lĩnh vực hỏi. Ở bên nhau chưa được bao lâu, mà cô bé cứ bám lấy Khương Triết mãi không rời, mở miệng lại gọi “Tiểu Triết” đến là thân thiết. Ban tổ chức chương trình còn hào hứng cổ vũ hai nhà nên sớm nhận thông gia.

Thấy đề tài câu chuyện sắp sửa chuyển hướng sang gà vịt, quyền trưởng thôn Lương Đông không thể không đứng ra phổ biến thể lệ phần thi. Mỗi cặp cha con sẽ có một giờ đồng hồ để xay đậu, căn cứ vào lượng sữa đậu nành làm được sẽ quyết định thứ tự lựa chọn nguyên liệu nấu ăn của bọn họ. Lương Đông hô một tiếng hiệu lệnh, đám trẻ con đều tự giác cầm muôi nhựa múc đậu tương thêm vào cái lỗ nhỏ trên cối đá.

- Chú Khương à, chú thật là đẹp trai! – Đương lúc mọi người sục sôi chiến đấu thì cô công chúa nhỏ Ngôn Ngôn bỗng đầu quân sang “phe địch”. – Cháu múc giúp chú nè!

Bạn trẻ Khương Triết bị Ngôn Ngôn chen đến bên cạnh, bèn dứt khoát cầm muôi đứng xem cô bé múc đậu tương lia lịa, đến tận khi cái lỗ nhỏ kia chẳng thể nhét thêm gì được nữa mới giữ lấy tay cô. – Chú Kha bên kia hết rồi kia.

Bây giờ mới sực nhớ đến bố mình, Ngôn Ngôn ngược nhìn thấy ông bố Kha Từ Dục vừa phải thêm đậu tương vừa phải đẩy cối xay lòng không khỏi chột dạ, bèn cầm muôi nhào vào lòng anh. – Bố ơi, bố giỏi quá đi!

Một câu như vậy khiến Kha Từ Dục dở khóc dở cười, cả nhà xay bột phá lên cười từng tràng.

Hường Thiên Ngôn đứng bên nhìn bọn họ cũng bật cười theo, làm bao nhiêu chương trình như vậy, “Bố ơi, bố à!” có thể coi là chương trình cô yêu thích nhất. Nhớ đến lời nói với Khương Trì hôm qua cô mới nhận ra, thì ra không chỉ có tụi trẻ tham gia chương trình này mới thay đổi, mà còn có cả những người làm công tác tổ chức như cô nữa, hay ít ra với cô là vậy.

Di động trong túi rung rung, Hường Thiên Ngôn mở ra xem thấy tin nhắn của Hà Văn tay bắt giắc run lên.

“Lần trước cậu tạch rồi, lần này nhất định phải tạo cơ hội quyến rũ thần tượng của cậu! Không làm được thì về công ty chúng ta làm hội viên danh dự cả đời đi.”

Cắt điện thoại rồi ngẩng đầu nhìn Khương Trì đang ra sức xay đậu, tay áo anh bị xắn lên đến khuỷu, lông mày cũng vì gắng sức mà nhíu lại. Thần tượng thật đúng là thần tượng, vào hoàn cảnh anh hẳn là phải trâu bò thì trong mắt cô vẫn lộng lẫy như bạch mã.

Cảm giác sao mà lạ lùng thế, ai lại đi so thần tượng với gia súc...

(...)

Đôi lời của tác giả:

Tiểu thuyết này lấy cảm hứng từ show truyền hình thực tế “Bố ơi, mình đi đâu?”, nhưng những em bé trong truyện với những em bé trong chương trình kia không liên quan gì đến nhau đâu nhé, sơ lược về mấy cặp cha con trong truyện như sau:

Khương Tri (diễn viên, có công ty riêng của mình) & bánh bao nhỏ Khương Triết

Nam Ly (CEO công ty phần mềm, lại nổi tiếng với thân phận tác giả viết sách, đã xuất hiện trong bộ truyện Bao nuôi biển tập của Mạt Mạt) & nhà thơ nhỏ Nam Húc

Kha Từ Dục (ca sĩ) & công chúa nhỏ Kha Đồng Ngôn

Tổng Mạc Tu (vận động viên bóng rổ quốc gia) & bạn nhỏ hay mắc cỡ Tổng Hạo Thiên

Không phải truyện về tình đồng nghiệp, truyện bắt đầu từ mối thân tình giữa nam nữ chính với bánh bao nhỏ, chương trình được nhắc đến chỉ là phụ trợ. Cũng không biết viết như vậy có phải là đạo ý tưởng của chương trình “Bố ơi mình đi đâu” không nữa, cũng không biết hậu quả có nghiêm trọng hay không...

Chú thích:

(1) Giới trẻ Trung Quốc bây giờ có thói quen gọi mình tính nghệ sĩ bằng từ “thầy” (老师)

(2) Xem tích về việc Trâu Kỵ khuyên Tề vương

(3) Nguyên gốc là bài thơ “Vịnh nga – Vịnh con ngỗng” của Lạc Tân Vương, bé Nam Húc vụng về chế lại để tả con gà trống.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Bố ơi, bố à! (2) – Chòng ghẹo cái gì chứ

Kết quả trận đấu là sự hợp tác của cầu thủ bóng rổ Tổng Mạc Tu và nhóc rụt rè Tổng Hạo Thiên đạt được hiệu suất cao nhất, chưa đầy một giờ đã xay hết được đậu trong thùng, mà về cuối không ai khác chính là bố con Kha Từ Dục có lúc thiếu đồng đội.

“Bốn phần nguyên liệu nấu ăn thực ra cũng không khác nhau là mấy, các thứ cơ bản đều như nhau, chỉ khác vài món thêm vào như thịt gà với trứng. Dựa theo thành tích trận đấu, thứ tự lựa chọn nguyên liệu của chúng ta là Hạo Thiên, Tiểu Triết, nhà thơ nhỏ, rồi đến công chúa nhỏ.”

Bốn chiếc rổ hiện ra trước mắt mọi người. Tổng Hạo Thiên cầm đầu đồ mặt cười thẹn thùng, kéo tay Tổng Mạc Tu đòi bố nhất định phải chọn cùng. Mà Kha Đồng Ngôn bên kia vừa nghe thấy mình phải lấy nguyên liệu nấu ăn sau cùng thì không khỏi trề môi:

- Bố ơi, sao bố con mình phải chọn đồ ăn sau cùng ạ?

- Con nghĩ xem, các bạn ấy đều là con trai, cuộc thi này dù con có thua cũng không có gì phải ngại cả, phải không nào? Với lại mẹ con cũng nói dạo này con tăng cân quá rồi, không nên ăn quá nhiều thịt có biết không? – Kha Từ Dục đánh phải lấy vũ khí bí mật ra, nhéo nhéo hai má cô bé.

- Con có béo lắm đâu mà... – Ngôn Ngôn kéo Kha Từ Dục ngồi xuống, nép vào lòng anh rồi ngẩng đầu lên nói. – Con hỏi cân nặng của Tiểu Triết rồi, con chỉ nặng hơn cậu ấy một chút thôi, thực sự chỉ một chút thôi mà.

Bị bàn tay mập mạp của cô bé chọc cười, Nam Ly ôm lấy Kha Đồng Ngôn làm bộ ước lượng:

- Ngôn Ngôn của chúng ta không nặng tí nào, cùng làm cơm trưa với nhà chú là con có thể ăn thịt thỏa thích rồi, được không nào?

Vừa nghe tới thịt Kha Đồng Ngôn liền thi triển tuyệt chiêu mặt lấp lánh, Hường Thiên Ngôn đang ngồi trên một chiếc chiếu gần đó để theo dõi, thấy bộ dạng ngộ nghĩnh trên màn hình thì cảm thấy hoàn toàn có thể lấy một bộ ảnh chụp cô công chúa nhỏ này làm biểu tượng cảm xúc cho QQ.

Chỉ là một ông bố không biết nội trợ, Khương Tri cảm thấy phương pháp an toàn đơn giản nhất chính là hầm và luộc. Mà khi mọi người xem anh nấu ăn cũng âm thầm xót xa thay cho bánh bao nhỏ. Cái món này mà nấu thành, cô vẫn chỉ cảm thấy với phương pháp nấu ăn kiểu ấy thì có tây mới thấy ngon được.

- Thầy Khương, anh định nấu gì đây? – Hường Thiên Ngôn cuối cùng vẫn không nhịn nổi mà lên tiếng, đám cá diếc kia đã được mổ rửa sạch sẽ.

- Tôi nhớ trước kia từng ăn một món có tên là Cá diếc nấu đậu, hôm nay có thể làm thử xem.

- Thầy Khương, anh cứ thả nguyên cả củ gừng to tướng ấy vào nồi à?

Bị Camera 1 nhắc nhở, Khương Trì mới kinh ngạc ngẩng lên:

- Không thì sao?

Phải thái mỏng ra chứ sao! Hường Thiên Ngôn ngậm ngùi rên rỉ, nguyên cả củ gừng sống đến vỏ cũng không thêm bỏ mà thả luôn vào nồi nước sôi, cô chợt thấy thương thay cho số phận sắp tới với chỗ cá diếc kia.

- Dù gì cũng cùng một họ, không xuống tay được.(1)

Khương Trì nói một câu mà khiến tất cả tổ công tác ghi hình đều sững sờ, mất một lúc mới phản ứng lại được, lạnh quá...

Bên ngoài phòng, Khương Triết đang chơi một mình, lấy những hòn đá nhỏ dựng lên một thứ có thể coi là lâu đài, công chúa nhỏ Ngôn Ngôn lúc la lúc lắc chạy đến ngồi bên cạnh cậu bé, bắt chước cậu cầm một hòn đá đặt lên trên:

- Cậu đang làm gì thế Tiểu Triết?

- Tổ đang xây lâu đài nè.

- Để tớ giúp cậu nhé! – Nhưng cô bé rõ ràng không nhận ra sự giúp đỡ của mình lúc này so với phá hoại cũng chẳng khác là bao, thêm một hòn đá thì rơi hai hòn đá, lâu đài đá cứ sập từng tầng từng tầng một.

Nhìn thấy lâu đài sắp sửa thành đồng đổ nát đến nơi, đôi lông mày nhỏ của Khương Triết mỗi lúc một nhăn nhó. Đúng lúc này, sự xuất hiện của Nam Húc đối với cậu thật chẳng khác gì nắng hạn gặp mưa rào:

- Ngôn Ngôn, chú Kha gọi em về ăn cơm kìa!

- Tớ về trước vậy, cơm nước xong tớ lại qua giúp cậu nhé Tiểu Triết! – Nhìn Kha Đồng Ngôn nắm tay Nam Húc tung tăng rời đi, tất cả mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm, khi nhìn sang Khương Triết chỉ thấy cậu bé lại cặm cụi nhặt đá đắp lâu đài.

Không lâu sau khi lâu đài của bánh bao nhỏ hoàn thành, bữa trưa của Khương Trì cũng đã nấu xong. Bữa cơm gồm có rau cải luộc, món cá diếc nấu đậu bị thả nguyên củ gừng, cùng với củ cà rốt có trạng thái tương tự, bánh bao nhỏ đã tự mình dọn bàn ghế xong xuôi, vừa nếm một miếng đã cho luôn 5 sao ngợi khen.

- Lần đầu bố làm cá đây, con nếm thử xem.

Một miếng cá lớn được gấp thêm vào bát, Khương Triết cẩn thận lựa chọn rồi ăn một miếng, vẫn ôm bát khen ngợi.

Thấy thế, Từ Vi Vi đứng bên theo dõi lấy cuốn vở chọc chọc Hường Thiên Ngôn, ghé vào tai cô nói nhỏ:

- Xem ra anh bạn nhỏ Khương Triết sẽ là chàng trai ngọt ngào số một nước ta mất thôi, lại còn dám nếm thử món cá diếc kia chứ, bé đến giờ tớ còn chưa thấy kiểu nấu nướng đây đâu.

- Hẳn là thế rồi. – Đó cũng coi như là tiếng lòng của cô.

Hường Thiên Ngôn vừa mới dứt lời, đã thấy Khương Triết lấy thêm một chiếc bát con gấp thêm thật nhiều thức ăn đi về phía tổ công tác hậu trường. Ngoài mấy anh quay phim ra thì tất cả đều nhìn về phía cô, lại như mấy lần trước, Khương Triết lại chọn món ăn mang tới mời Hường Thiên Ngôn cùng ăn.

- Tiểu Triết thích cậu ghê nhỉ? – Từ Vi Vi chạm vào một miếng thịt bò, nhúm mày cười đầy ẩn ý, Hường Thiên Ngôn thì lại đau đầu muốn chết.

Ban tổ chức đã có quy định, khi quay chương trình nhân viên không thể tiếp xúc nhiều với người tham gia, giờ thì mặc dù bánh bao nhỏ tự mình bung đồ ăn lại đây, nhưng cô chỉ cảm thấy thật là phiền toái.

Cô cần phải nói chuyện với Khương Trì thôi.

Buổi chiều, nhiệm vụ dành cho mấy ông bố là học hỏi bà Vương trong thôn cách làm đậu phụ, còn tụi nhỏ thì phải đến cuối thôn giúp chú Lý cho heo ăn, đúng vậy, chính là cho heo ăn.

- Sống bao nhiêu năm như vậy, cuối cùng cũng có ngày mình được ăn đậu phụ tự tay làm, hahahaha. – Tổng Mạc Tu bắt chước bà Vương cho nước chua vào thùng nước đậu lớn rồi chậm rãi trộn đều bằng chiếc muỗng cán dài.

- Chứ sao nữa, bây giờ cậu nhóc nhà tổng giám đốc Nam mà ở đây kiểu gì cũng phải làm một bài thơ cho coi.

- Thực ra thằng bé cũng chỉ thuộc mỗi cái bài “Vịnh con ngỗng” kia thôi mà – Nam Ly nói đoạn liền ngẩng húng xướng lên.

Cạp! Cạp! Cạp!

Vườn cỏ ca hát với trời xanh

Nước biếc vỗ về lông trắng muốt

Cựa hồng khua sóng nước lăn tăn.

Đến cả bà Vương cũng phải cười nắc nẻ, Hương Thiên Ngôn nhìn mấy ông bố cười nói vui vẻ bỗng nhận ra thêm một ích lợi khác của chương trình này, đó là giúp những người bố này trẻ lại.

Khi bọn họ cho nước đậu thành phẩm vào khuôn đúc, đám trẻ con cũng đưa trước đưa sau chạy về. Nhóc rụt rè Tống Hạo Nhiên y như rằng lại chạy đến bám dính lấy Tống Mặc Tu, mà Kha Đồng Ngôn lại bị Nam Húc lôi kéo nên chạy về sau cùng.

- Bố ơi... Bố ơi...

Nhìn thấy bộ dạng thờ không ra hơi của con gái, Kha Từ Dục vươn tay kéo cô bé lại gần:

- Sao thế con?

- Con heo kia to thật ý! – Kha Đồng Ngôn háp tấp nói, lại sợ bố không hiểu được lời nói của mình nên kết hợp khoa tay múa chân mô tả – To thế này này, à không, còn to hơn thế này ý!

- So với con thì sao?

- Tất nhiên là to hơn nhiều rồi! Chúng nó cứ ăn hùng hục hùng hục ý!

- Ngôn Ngôn hâm mộ chứ gì! – Nam Húc nhớ lại, ánh mắt sáng rỡ của Kha Đồng Ngôn khi cho heo ăn lúc nãy làm sao mà qua được mắt cậu chứ.

Lại còn nuốt từng ngụm nước bọt, công chúa nhỏ nuốt nuốt lộn tóc bé xinh của mình mà than thở. – Mẹ chỉ toàn gạt con, heo này mới siêu nặng chứ. Bữa tối nay con ăn thêm nửa bát cơm có được không ạ?

Quả nhiên Kha Đồng Ngôn mà xuất hiện thì chỉ có nói chuyện ăn uống.

Cuối cùng cũng đến lúc đậu phụ thành hình, mấy ông bố cũng vô cùng hào hứng, tụi nhỏ đưa ngón tay chạm nhẹ lên bề mặt bia đậu, cảm giác mềm mềm ẩm ẩm khiến chúng cảm thấy thật là mới lạ.

- Tiểu Triết, cậu muốn ăn đậu phụ của tớ không? Ngon lắm ý! (tôi chết mất =)))

Khương Triết lắc đầu tỏ ý muốn ăn đậu phụ của bố mình lắm, lại càng khiến đám người lớn cười ần ỷ xác định cặp đôi bé nhỏ này.

- Thầy Khương, xem ra Ngôn Ngôn nhà tôi chấm Tiểu Triết rồi. – Kha Từ Dục xoa đầu con gái, bàn chuyện “lón lao đòi người” của tụi nhỏ với Khương Trì.

Khương Trì cười phá lên, có chút đồng tình:

- Chịu khó bồi đắp tình cảm thêm, khỏi cần lo sau này Tiểu Triết không lấy được vợ.

- Xem ra sáng mai tôi phải đưa Ngôn Ngôn sang nhà anh bác phòng mới được.

- Sao có thể thế được, phải là tôi đưa Tiểu Triết sang thăm các anh mới đúng.

Hai ông bố hào hứng bàn chuyện chung thân đại sự của tụi nhỏ quên trời quên đất, mà tổ công tác cũng quay ra thì thầm với nhau.

- Chương trình của chúng ta thì ra còn có cả tác dụng kiếm tìm bạn đời nữa cơ đấy.

Chú thích:

(1) Củ gừng: Sinh Khương (生姜)

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Bố ơi, bố à! (3) – Không được gọi là dì

- Sao rồi? Sao rồi?

Hương Thiên Ngôn vừa về tới nhà, hành lý còn chưa cất xong đã bị Hà Văn mang cái mặt bà tám sang tra hỏi. Hai ngày hai đêm ghi hình thật là mệt mỏi, mà sự việc phát sinh sau khi đưa bố con Khương Tri về càng khiến cô đau đầu hơn.

Cô vẫn chưa tìm được cơ hội để nói chuyện với Khương Tri về việc bánh bao nhỏ quá mức thân mật với cô, ngay cả khi tổ chế tác phải rời khỏi nhà họ ra về, Khương Triết vẫn cứ ôm chân Hương Thiên Ngôn mãi không buông. Thân mật một hai lần còn có thể nói là tình cò, nhưng tổ chế tác chương trình bao nhiêu người thế, hành động của bánh bao nhỏ cứ vậy khiến ai cũng có thể thấy là có vấn đề.

Nếu chỉ bà tám như Từ Vi Vi thôi thì đã đành, cô chỉ lo trong tổ có người soi mói, hay là chuyện đến tai cấp trên, thì kiểu gì cô cũng bị xử phạt. Đã vậy, lúc này cô cũng đành trông mong vào tình cảm của mọi người với cô mà thôi.

Cái chính là vẫn không thể ngăn được ngọn nguồn mọi chuyện – Bánh bao nhỏ.

- Này tớ đang nói chuyện với cậu đấy! – Hà Văn kéo cô ngồi xuống salon, mặt hớn hớn. – Chưa gì đã không nhịn được mà đắm chìm trong ngọt ngào với thần tượng à?

- Tiểu Văn này...

- Gì?

- Cậu ăn hết thức ăn để dành của tớ rồi à?

Hà Văn ngưng ngưng cười cười:

- Cậu cứ bảo cậu không phải chúa lạc đề đi, tui mình rõ ràng là đang nói chuyện cậu dây dưa với thần tượng, đừng có lấy đồ ăn ra đánh lạc hướng tớ chứ.

- ...

Hương Thiên Ngôn cảm thấy Hà Văn kiên trì mở phòng môi giới hôn nhân quả là một lựa chọn sáng suốt:

- Tớ nói cả ngàn lần rồi, tớ không hề có lấy một chút ảo tưởng nào với thầy Khương cả, với cả lý do tớ không yêu đương mấy năm nay cậu cũng rõ rồi mà.

- Làm gì có... đã mấy năm rồi, nếu anh ta không quay về thì cậu định cứ ở vậy mãi à? Còn nữa, cậu có chắc bây giờ cảm giác của cậu đối với anh ta còn như trước kia không?

Đề tài này đã được nói đến vô số lần, nhưng Hương Thiên Ngôn vẫn luôn cố chấp không muốn bàn sâu. Thực ra bản thân cô cũng không rõ bao nhiêu năm qua căn răng gìn giữ cái gì nữa. Một mối thả mình xuống sofa, cô vờn chân đặt lên đùi Hà Văn:

- Một chết đi được, bóp chân cho ta mau.

- Dạ vâng, thưa nương nương. – Hà Văn vâng lời xoa bóp bàn chân nhỏ bé của cô. – Tay của nô tỳ đã vừa lực chưa ạ? Nương nương có cảm thấy dễ chịu không ạ?

- Nếu mạnh lên thêm chút nữa thì tốt quá. – Hương thụ chán chê rồi Hương Thiên Ngôn mới cảm thấy rất là bất bình thường. – Sao hôm nay tự dưng cậu lại sang nhà tớ thế?

Hắn là chọc đúng huyệt của cô nàng, Hà Văn bỗng mạnh tay làm cô giật nảy mình kêu đau. Buông lỏng tay tựa mình vào sofa, cô mệt mỏi quay ra nhìn cô bạn thân của mình:

- Có nhớ lần trước tớ kể với cậu về một anh chàng không?

- Ai cơ?

- Cái gã chả hiểu sao thỉnh thoảng xuất hiện ở nhà tớ ý. Hôm nay anh ta... anh ta...

- Thỏ lẹ à?

- Sao cậu biết?

Hương Thiên Ngôn cũng chỉ buột miệng nói vậy thôi, thấy Hà Văn phản ứng gay gắt vậy thì lòng không khỏi hiếu kỳ, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ không mấy quan tâm.

- Còn có thể có chuyện gì nữa chứ, đây là lần đầu tiên cậu nhắc tới anh ta với cái vẻ ngượng ngùng như thế này đấy.

- Ngượng ngùng chỗ nào chứ! Là hốt hoảng đấy nhé! Cái tên biến thái đó còn muốn phá kèo không thèm làm hội viên của tớ nữa, yêu thích tớ gì đó nhất định là cái cố để hấn ta phá rồi.

Đúng là con bé nói một đằng nghĩ một nẻo, Hường Thiên Ngôn cũng không vạch trần, cô chỉ cần ngồi chờ ăn kẹo là được rồi. Nghĩ vậy cô cũng chẳng buồn truy hỏi thêm nữa, đứng dậy nhắc túi hành lý của mình.

- Tớ đi tắm rồi ngủ đây, bà chủ cứ tự nhiên nhé.

- O này! Tớ đã nói xong đâu!

Mà bên nhà Khương Trì...

- Tiểu Triết, con có thể tâm sự cùng bố một chút không?

Cửa phòng Khương Triết mở ra ngay lập tức, bánh bao nhỏ mặc bộ đồ ngủ hình cậu bé bọ biển tựa cửa mơ màng nhìn bố.

Ôm lấy con trai, Khương Trì ngồi xuống cái ghế salon hình tròn.

- Tiểu Triết, có phải bố khiến con bị áp lực quá lớn không?

Khương Triết lắc đầu, cậu rõ ràng không biết bố gây đã gây áp lực gì cho mình, cậu chỉ biết mình phải thật ngoan thì bố mới không kiểm về một bà mẹ kẻ xấu xa để quản cậu, phim truyền hình đều như vậy mà.

- Thế hai hôm nay con có thấy thích không?

- Thích lắm ạ.

- Con có thể nói cho bố biết vì sao con thích chị Hường không?

Bánh bao nhỏ vốn dĩ cũng không muốn giấu diếm suy nghĩ của mình, cậu ngẩng đầu do dự một chút rồi hỏi lại bố mình.

- Bố ơi, khi nào bố mới kiếm mẹ mới về cho con đây?

Ấn ý trong đó không phải là anh không hiểu được, chính là muốn Hường Thiên Ngôn làm mẹ nó. Nhưng chuyện cưới hỏi đâu có đơn giản như mong muốn của con trẻ, anh nhẹ nhàng cười xoa đầu con trai:

- Tiểu Triết nói vậy không sợ mẹ con giận sao?

Rõ ràng, nào giờ cậu bé vẫn không nghĩ đến chuyện này, cảm giác của Khương Triết đối với mẹ ruột kỳ thực còn không bằng với cô bảo mẫu. Nhưng nói cho cùng cậu vẫn có lỗi, Bánh bao nhỏ nắm lấy tay Khương Trì đây ăn năn:

- Con xin lỗi...

- Bố cũng không trách mong muốn của con, nhưng con à, con nên nhớ bố mới là người thân nhất của con. — Khương Trì nói đoạn liền khề hôn lên trán cậu bé. — So với việc thấy con trở thành một cậu bé ưu tú, bố càng mong sao con có thể giống như những bạn khác nằm trong lòng bố mà làm nũng i ới.

- Bố à...

- Bố yêu con lắm.

Khương Trì cũng không nhớ rõ lần gần đây nhất anh nói câu này với con trai là khi nào. Mà Hường Thiên Ngôn đã nói với anh rằng, tình cảm nào cũng cần phải được biểu đạt bằng lời nói, trẻ con không biết nhìn thấu lòng người, nên tốt nhất vẫn là thể hiện trực tiếp cho chúng hiểu.

Anh ôm con trai đặt vào chiếc lều nhỏ, trao cho cậu một nụ hôn chúc ngủ ngon rồi rời đi.

Đến tận khi cửa phòng đóng lại, Bánh bao nhỏ mới sực tỉnh khỏi con khiếp sợ. Làm nũng mè nheo thực sự không sao ư? Vừa nghĩ tới kết cục của những đứa trẻ không ngoan trên TV, cậu lại run rẩy rúc vào ổ chăn, trước khi tìm được mẹ mới cho mình thì ngoan ngoãn vẫn hơn.

Bỗng nhớ tới một chuyện suýt chút nữa mình đã quên mất, Khương Triết chui ra khỏi chiếc lều, nhẹ nhàng hé cửa phòng ngó đầu ra dò xét xung quanh rồi cẩn thận đóng lại.

Lấy ra cuốn sổ nhỏ dưới gối mình, Khương Triết tìm dãy số mình cần, lấy điện thoại ra bấm số:

- Xin hỏi có phải chú Lý không ạ? Cháu là Tiểu Triết ạ.

Một đứa bé con đêm hôm khuya khoắt lại đi gọi cho mình, đối phương thấy hơi bất ngờ.

- Cháu muốn nhờ chú giúp cháu một việc, chú có thể đừng nói với bố cháu không ạ? – Tụi trẻ con đều rất coi trọng vụ “Ngó tay thề thốt, trăm năm không đổi”, đã đồng ý rồi thì sẽ thật sự tuân thủ, cho nên Khương Triết vừa thấy đôi phương nhận lời đã buông lỏng và nói vào việc chính.

Cậu đầu hay biết rằng ông chú họ Lý mà cậu tin tưởng này trước sau vẫn kể chuyện này cho bố cậu, rồi cứ làm bộ như không hay biết thôi.

Mấy khi được một giấc ngủ ngon, Hường Thiên Ngôn liếc nhìn Hà Văn ngủ không biết trời đất gì trên giường, đánh răng rửa mặt rồi cầm bánh bao sữa tươi vội vàng ra khỏi cửa. Suốt mấy ngày nay, khi cô đứng chờ trong sân ga đều cảm thấy tâm tình rất là tốt. Sau đó bước lên tàu thì thấy khá nhiều chỗ trống, Hường Thiên Ngôn vừa ngồi xuống cạnh cửa sổ thì điện thoại rung lên bần bật.

Một dây số xa lạ, khi cô nghe thấy giọng đôi phương thì thật là choáng váng:

- Tiểu Triết?

- Di Hường.

Thấy Bánh bao nhỏ không gọi mình là mẹ nữa, Hường Thiên Ngôn đại loại là mừng lắm lắm, nhưng bỗng nhiên lại biến thành di, cô mơ hồ cảm thấy con dao phay của thời gian đang múa may trước mặt mình. Mặc dù đã gấp nghề đầu ba, nhưng giống như Hà Văn đã nói, tuổi của tâm hồn bọn cô vẫn còn trẻ trung lắm, cộng với tuổi sinh lý chia đôi cũng chỉ ra mười tám tuổi, không thể gọi là “dì”.

- Di ơi, tối nay qua nhà con ăn cơm được không ạ? Con nhớ di lắm lắm.

Được bé con nói nhớ mình dù sao cũng là chuyện đáng mừng, Hường Thiên Ngôn nghĩ mình cũng không bận gì nên nhận lời Bánh bao nhỏ, còn chưa kịp nói thêm gì đã thấy Bánh bao nhỏ hớn hờ chào tạm biệt, rồi sau đó là một chuỗi âm thanh vội vã...

Có vẻ như thằng nhóc này giấu bố nó gọi điện.

Đây là lần đầu tiên không phải lấy lý do công việc để đến nhà Khương Trì, không có người trong Tổ chế tác chương trình ở đây, cô thực sự có thể không ngại ngần khi ở bên Bánh bao nhỏ. Xe cộ bên ngoài nối đuôi nhau trôi như dòng nước, cô cũng trầm suy tính trong lòng.

Tối nay đến nhà thầy Khương nhất định phải bắt Tiểu Triết sửa lại cách xưng hô.

Cô vẫn tương đối thích người ta gọi mình là “chị Hường” hơn.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bố ơi, bố à! (4) – Vận đào hoa

- Nói tóm lại là vận đào hoa của cậu sắp đến rồi đấy. – Bạn trẻ “bà đồng” của văn phòng thu dọn đồ đạc rồi đi tới bên Hường Thiên Ngôn thì thầm – ... mà còn là bông hoa đào chất lượng cao luôn nhé.

Đồ đạc cũng đã dọn xong, Hường Thiên Ngôn tháo thẻ nhân viên ra kéo lấy tay “bà đồng”. Cô cười nói cảm ơn, hỏi thêm về lời tiên đoán của cô bạn đồng nghiệp:

- Vậy cậu có thể nói cho tớ biết bông hoa đào này rốt cuộc là ai được không? Để tớ còn biết mà chuẩn bị chứ.

- Thiên cơ bất khả lộ! – Cô nói đoạn thấy Hường Thiên Ngôn không tin thì trề môi – Tớ làm sao có thể bói chuẩn được như thế, bằng không đã chẳng phải làm việc ở đây.

Không muốn nói thêm gì về vấn đề này nữa, Hường Thiên Ngôn kéo cô bạn vào thang máy. Nãy nhận được điện thoại của Khương Trì nhờ cô đi đón Bánh bao nhỏ học về, cô thấy tiện đường nên cũng đồng ý luôn.

Nhà trẻ cho về sớm, khi Hường Thiên Ngôn tới đó thì tụi nhỏ đều đã được phụ huynh đón về rồi, cô được cô giáo đưa tới đằng sau khu vui chơi, thấy Khương Triết đang ngồi rầu rĩ trên cái cầu trượt.

- Tiểu Triết, di tới đón con đây.

Nghe được giọng nói thân quen, khuôn mặt bé xinh của Khương Triết thoáng chốc sáng bừng lên, cậu thả tay cho mình trượt xuống, rồi chạy nhào tới ôm lấy Hường Thiên Ngôn.

- Di Hường, cuối cùng đi cũng đến rồi.

Rõ ràng là hôm nay cậu vô cùng vừa ý với người đến đón mình, Khương Triết mặt mày hớn hờ vừa đi vừa nói rất nhiều, Hường Thiên Ngôn cũng chẳng đủ kiên nhẫn mà nghe, thỉnh thoảng ậm ừ vài câu. Khi xe chạy đến quảng trường trung tâm, Khương Triết bỗng kêu lái xe dừng lại.

- Di Hường, mình xuống xe đi bộ một lúc được không ạ?

Hơi nghi hoặc, nhưng lại ngại không muốn mất thời gian của lái xe, Hường Thiên Ngôn đành trả tiền rồi dắt Khương Triết xuống xe. Còn xa mới đến nhà Khương Trì, cô nhìn ra mấy dấu hiệu quen thuộc mới đoán được ý đồ của Bánh bao nhỏ:

- Con muốn ăn McDonald à?

- Vâng ạ! – Khương Triết đáp rồi cúi đầu. – Bố con bảo McDonald không tốt cho sức khỏe nên không cho con ăn, mà bao nhiêu bạn ở nhà trẻ của con đã ăn rồi, tại nó có làm sao đâu.

Trong mắt cậu, ăn xong mà còn sống thì là khỏe mạnh.

- Vậy sao con không nói với bố?

- Nhưng vậy thì không ngoan.

Đúng như dự đoán của cô, Hường Thiên Ngôn mỉm cười xoa đầu cậu bé:

- Di cũng không thể tự ý đưa con đi ăn McDonald được, phải được thầy Khương đồng ý đã.

Thấy bộ dáng tội tội của Bánh bao nhỏ, Hường Thiên Ngôn lại cảm thấy xót xa, cô đứng dậy nắm tay Khương Triết:

- Nhưng mà đi lại đang thèm ăn bánh đậu đỏ. (1)

Tất nhiên, chiếc bánh đậu đỏ mua xong Hường Thiên Ngôn chỉ nhấm một chút, còn đầu tất cả đều vào bụng Bánh Bao Nhỏ. Đây có thể coi là bí mật chung đầu tiên của họ, Khương Triết bắt chước cô làm động tác kéo khóa miệng, rồi nhào vào lòng cô cười giòn giã.

Chương trình đã được hai tập rồi, Hường Thiên Ngôn thực sự vẫn chưa từng thấy Khương Triết nhảy chân sáo, mà từ lúc xuống xe đến giờ cô không khỏi cảm thán trước bộ dạng nhảy nhót tung tăng của cậu bé, đây mới là đáng vẽ mà một cậu bé năm tuổi như Bánh Bao Nhỏ nên có chứ!

Bánh Bao Nhỏ tự mình mở khóa cửa, lấy từ trong túi giày một đôi dép mới tinh cho Hường Thiên Ngôn thay. Cậu bé còn đứng bên nhìn cô thay dép:

- Đôi dép này là con mới bảo bố mua đấy ạ, thành một cặp với đôi của con luôn.

Người nào đó đang cúi đầu cời giày nghe vậy máu lập tức xộc lên đầu, hai má cũng nóng ran lên rõ rệt, thật khiến cô bối rối mà.

- Về rồi à con? – Khương Trì xuất hiện lúc này đúng là vị cứu tinh vĩ đại của cô.

Cô cố gắng kiềm chế con nóng trên mặt, ngẩng đầu nhìn vị thần tượng mặc tạp dề mà ngây người, bỗng lấy lại được tinh thần:

- Vâng, tôi đã đưa con trai ngài về nhà an toàn rồi đây.

Quả nhiên người đẹp mặc tạp dề vẫn đẹp lộng lẫy.

Thi thoảng, Hường Thiên Ngôn cũng là một fan gơ chính hiệu.

- Di Hường ơi. – Bánh Bao Nhỏ nắm góc áo Hường Thiên Ngôn lôi kéo sự chú ý của cô. – Con gọi đi là đi, tức là đi cùng vai về với bố con mà, sao đi phải dùng kính ngữ ạ? Cô giáo con bảo chỉ dùng kính ngữ với trường thôi mà, bố con chứ có phải ông đâu mà.

Bánh Bao Nhỏ nói hơi lộn xộn, Hường Thiên Ngôn nghe một lúc mới hiểu ra được. Mà nuôi dạy được một cậu bé hiểu biết như vậy hẳn phải mất nhiều thời gian lắm, cô nắm tay Bánh Bao Nhỏ đi vào bên trong:

- Con còn nhỏ mà đã hiểu rõ vai về như vậy, logic lắm.

Rõ ràng cậu bé cũng chưa thể hiểu được logic nghĩa là gì, nhưng Bánh Bao Nhỏ vẫn có thể cảm nhận được mình đang được khen ngợi, cậu nhào đến bên bố, ôm chân anh ngửa đầu lên hỏi:

- Hôm nay nhà mình ăn gì ạ?

Hiếm khi con mình có biểu hiện như vậy, Khương Trì cũng phải ngạc nhiên:

- Nghe lời con bố bảo cô giúp việc nghỉ sớm rồi. Trong tủ lạnh có đủ các nguyên liệu nấu ăn, chỉ không biết con với di Hường muốn ăn gì thôi.

Nghe Khương Trì nói, trong lòng Hường Thiển Ngôn hơi hơi chộn rộn, bị Bánh Bao Nhỏ kêu là đi đã đành, nhưng mà khi vị thần tượng lớn hơn mình vài tuổi này cũng gọi như vậy, nghe thế nào cũng khó chấp nhận.

- Nhưng mà bố biết nấu món gì không ạ?

Một đòn quá dữ, Hường Thiển Ngôn nghe mà không nhịn được cười. Hai tập chương trình đã quay xong rồi, tay nghề nấu nướng của Khương Trì dù đã khá khảm hơn nhiều, nhưng vẫn còn hạn hẹp lắm.

Vốn dĩ cũng có chút xấu hổ, nhưng nhìn thấy cô cười, khoe miệng anh cũng nhếch lên theo. Anh cúi xuống néo néo vai cậu con:

- Bố sẽ cố gắng nấu cho món con muốn ăn có thể ăn được.

Cậu bé cũng không thêm ghi nhận quyết tâm này của anh, quay sang hỏi:

- Di Hường ơi, di có biết làm cơm không ạ?

Nhìn thấy Khương Triết đem mình thành cọng cỏ cứu mạng, Hường Thiển Ngôn bỗng hiểu ngay:

- Ừm, thầy Khương à, nếu anh không phiền, tôi nấu cũng được vậy.

Có người nấu cơm cho thì còn gì bằng, Khương Trì dẫn cô vào bếp còn cời tạp dề đưa cho cô. Tạp dề cần phải buộc từ đằng sau, Hường Thiển Ngôn cũng không lạ gì thao tác này, vòng tay ra sau bỗng gặp một đôi bàn tay ấm áp khiến lưng cô cứng đờ. Sau lưng, Khương Trì đã tỉ mỉ thắt nút tạp dề cho cô, xong rồi còn nói cảm ơn cô.

Cô thậm chí còn nghe được cả tiếng trái tim mình nhảy lên gấp gáp, trải nghiệm này thật sự là... quá kích thích rồi!

Cũng không muốn làm vướng chân vướng tay cô, Khương Trì chỉ chỗ những đồ đạc trong nhà bếp rồi ra ngoài chơi với Bánh Bao Nhỏ, rất là hợp ý cô.

Khi kiểm tra các món ăn trong tủ lạnh, cô chợt nhớ lúc đi đường Khương Triết có nói thích ăn cà rốt xào thịt(2) và cánh gà cola(3). Đến tận lúc sắp sửa nguyên liệu nấu ăn Hường Thiển Ngôn mới nhận ra, thì ra bữa cơm bất ngờ này đã được cậu nhóc Bánh Bao Nhỏ chuẩn bị rất là kỹ lưỡng.

- Phiền cô rồi.

Giật mình bởi tiếng nói chợt vang lên sau lưng, tay Hường Thiển Ngôn run lên, chiếc muôi lớn rơi tõm vào trong nồi. Cô vội vàng loay hoay vớt lên, ngoảnh lại thấy Khương Trì đang bụng một đĩa trái cây.

- Thầy Khương, anh vào đây làm gì?

- Tiểu Triết muốn mời cô ăn trái cam ngon nhất. – Anh cũng không ngờ sự xuất hiện của mình lại dọa cô đến thế.

Đón lấy đĩa trái cây nhưng cũng không ăn ngay, Hường Thiển Ngôn cảm ơn rồi tiếp tục chuyên tâm vào món ăn trong nồi, chẳng mấy chốc là ăn được rồi, cô toan đi lấy đĩa thì đã thấy trước mắt xuất hiện một cái. Lướt nhìn bàn tay Khương Trì, cô vừa cảm ơn vừa nhận lấy cái đĩa.

- Tiểu Triết nói tôi không nên để cô một mình trong này tắt bật, đàn ông thì không nên ăn không. – Anh nói nguyên văn luôn.

Ăn không à...

- Thế sao Tiểu Triết không tự vào mà giúp?

- À, nó bảo nó là trẻ con, chúng ta không được bóc lột sức lao động của nó.

- ... Thầy Khương này.

- Gì vậy?

- Con trai anh rất có tiền đồ.

Điều này Khương Trì đã nghe không biết bao nhiêu lần, nhưng đây là lần đầu tiên anh nghe người ta nói mà khoe miệng cứ run rẩy. Anh cũng không muốn dò sâu vào hàm ý của câu nói, thấy Hường Thiển Ngôn cho dầu vào nồi, bỗng nảy ra một đề nghị:

- Tiểu Hường có thể dạy tôi nấu cơm không? Chương trình còn những bốn tập...

Hiểu ngay được ý của anh, Hường Thiển Ngôn gật đầu đồng ý:

- Thầy Khương, anh kêu em Thiển Ngôn là được. – Nói xong mới thấy đường đột quá, cô vội vàng giải thích. – Mọi người đều gọi em như vậy.

- Ừ, Thiển Ngôn.

Hương Thiên Ngôn những tưởng cô sẽ phải hạnh phúc đến hoa bay đầy trời kia, nhưng lúc này nghe anh gọi mình như vậy, cô chỉ cảm thấy có chút vui vui mà thôi. Cô gọi anh là “thầy Khương”, thế mà loanh quanh có nửa giờ cô lại thành cô giáo của anh. Hương Thiên Ngôn cảm thấy có chút không tự nhiên, cũng may khoảnh khắc ấy qua nhanh, ba người, hai món mặn một món canh đã nấu xong xuôi.

Bánh Bao Nhỏ mọi khi vẫn là ngoan ngoãn theo sự sắp xếp của bố thì giờ đây lại là người quyết định, chỗ ngồi của mọi người và các công việc đều mặc cho cậu bé cắt đặt, Khương Tri và Hương Thiên Ngôn đều cười cười tuân theo cậu chỉ huy.

Khương Tri hẳn phải càng yêu thích con mình như thế này, cô có thể cảm nhận được.

- Di Hương, ngày mai đi có đến nữa không ạ? – Đã khen cơm ngon không ngớt lời, Bánh Bao Nhỏ chọt ôm bát cơm của mình quay sang hỏi Hương Thiên Ngôn, vẻ phấn khởi hào hứng trên mặt vì một sự do dự của cô mà nhạt nhòa đi.

- Di không thể đến đây chơi hàng ngày được, di còn có cuộc sống riêng của di chứ con.

Khương Triết “ạ” một tiếng rồi lại mãi miết ăn cơm, không còn hào hứng bùng bùng như nãy.

- Em cũng không bận gì, thường xuyên đến thăm Tiểu Triết cũng được – Hương Thiên Ngôn nói đoạn liền gấp một miếng cánh gà thả vào bát của Bánh Bao Nhỏ. – “Cánh gà di làm không ngon à?”

- Món ăn di Hương làm đều ngon ạ! – Nháy mắt đã khôi phục thần thái tươi tỉnh, Khương Triết gấp miếng cánh gà lên cắn một miếng thật to, như thể muốn nuốt trọn cả thịt lẫn xương. Đôi mắt đen hấp háy, cậu nhóc lại quay sang, miệng vẫn nhồm nhoàm mà hỏi Hương Thiên Ngôn. – Nhưng mà di Hương đến nhà con chơi thường xuyên, bạn trai di có giận không ạ?

Tay đang gấp rau hơi sững lại, cô lập tức cười đáp lời Bánh Bao Nhỏ:

- Di không có bạn trai.

Khương Triết nghe vậy lại tiếp tục cắm mặt vào ăn, nụ cười trên mặt giấu thế nào cũng không hết được. Mẹ mới của mình không có bạn trai, thế thì không còn gì phải lo lắng nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bố ơi, bố à! (5) Xin chào bạn đại gia!

“Thầy Khương, tối nay em không đến chơi với Tiểu Triết được, phiền anh chuyển lời xin lỗi bé giúp em.”

Khương Tri không có thói quen nhấn tin, lúc nhận được tin nhắn của Hương Thiên Ngôn thì ngần ngừ một lúc rồi cũng nhấn lại cho cô một chữ “Được”.

- Ôi ngài Khương, có phải dạo này anh lại “lỡ” quên lấy cô bé nào không?

Khương Tri ngẩng đầu lên thì thấy anh bạn thân Lý Dật Khôn đang cầm một tập hồ sơ đẩy cửa bước vào.

- Cậu lại lên con à?

Lý Dật Khôn cũng không phật ý, anh chàng tự nhiên như ruồi đi vào phòng nghỉ lấy một chai nước ra. Quăng tập hồ sơ lên bàn trà, anh dựa lưng vào sofa nhàn nhã bắt chéo chân:

- Đây chính là người mà con trai bảo bối của cậu nhờ tớ điều tra giúp, cậu không tò mò chút nào sao?

Không lời hồi đáp.

Bánh Bao Nhỏ còn muốn điều tra ai vào đây nữa, Hương Thiên Ngôn là cái tên đầu tiên xuất hiện trong đầu anh, nhưng anh vẫn không ngờ con trai mình lại hứng thú với cô ấy nhiều đến thế.

Thấy anh không phản ứng gì, Lý Dật Khôn với lấy tập hồ sơ lấy ra một tờ rồi làm bộ nghiên cứu:

- Con trai cậu lấy hết tiền lì xì ra làm thù lao đấy, nếu cậu muốn biết con trai cậu điều tra những gì, có phải cũng nên cho tớ chút thù lao hay không nhỉ?

- Cậu muốn gì?

- Phòng vấn độc quyền, sau khi chương trình lên sóng, cậu và Tiểu Triết chỉ có thể cho tớ phỏng vấn.

Tập hồ sơ cũng khá dày, Khương Triết lại còn là con trai cưng của anh, mà dù gì anh chả cho tạp chí của tên này phỏng vấn độc quyền. Khương Tri bèn đây ghế xoay, đứng dậy đi đến bàn trà cầm lấy tập hồ sơ.

Thành giao.

- Tớ không quá quá cậu nữa đâu, chiều tớ đi đón Tiểu Triết rồi sẽ mời bố con cậu ăn một bữa hải sản hoành tráng. – Lý Dật Khôn nháy mắt với anh rồi đóng cửa rồi đi.

Không rõ cậu quý tử nhà mình yêu cầu cụ thể thế nào, mà ở đây có đủ hết các kiểu tư liệu về Hường Thiên Ngôn, chiều cao, cân nặng, sở thích, thói quen đã đành, đến cả tư liệu về bạn trai thời đại học của cô cũng có đầy đủ luôn.

Các ngôi sao thường đều có trang Weibo riêng của mình, Khương Tri cũng vậy, nhưng trang Weibo của họ đa phần đều do bộ phận quan hệ công chúng quản lý, đăng cái gì như nào hay quan tâm theo dõi ai trên Weibo đều do họ một tay lo liệu. Cho nên, anh cũng không mấy thông thạo mạng xã hội Weibo này, giờ anh vào đây cũng chỉ vì thấy mấy chữ “cuồng Weibo” được ghi trong hồ sơ.

Khi vào trang có nickname “Tôi phải phấn đấu trở thành biên kịch giỏi”, Khương Tri mới biết thì ra người ta có thể đặt nickname dài đến vậy. Nếu để anh tự đặt tên Weibo cho mình, hai chữ “Khương Tri” là quá đủ rồi. Weibo của Hường Thiên Ngôn hơi vắng lạnh, bạn bè cũng không nhiều, status đăng lên chỉ là một chút cảm khái về cuộc sống, có đôi câu khiến Khương Tri đọc đến mà khóe miệng bất giác cong lên.

Lúc này Hường Thiên Ngôn đang ở cơ quan, không hề hay biết weibo nhỏ nhoi ngày ngày vẫn dõi theo thân tượng của mình giờ đây đang được vị thần tượng đó – Khương Tri đại nhân thẩm duyệt. Bây giờ mọi noron thần kinh của cô đều đang dồn chú ý vào tin nhắn mới nhận được từ cô bạn thân Hà Văn:

“Tan làm tớ đến đón cậu, đưa cậu đi mở mạng đầu óc cho biết thế nào mới là đại tiệc hải sản chân chính.”

Đọc những dòng này Hường Thiên Ngôn vui lắm, không phải chen chúc tàu xe, lại còn được ăn miễn phí một bữa ra trò, cô vẫn luôn là người dễ nuôi, không cần mất công mất sức là cô thấy tốt lắm rồi.

Không biết chừng lại là đi xem mặt cái người vẫn luôn bị Hà Văn gọi là cực kỳ vô si kia.

- Tiểu Ngôn, tớ vừa bói cho cậu một quẻ. – “Bà đồng” liếc mắt canh chừng trường phòng, đập chân đẩy ghế trượt đến cạnh cô. – Đường tình duyên của cậu rõ lắm đây này, tối nay thôi đóa hoa đào đó sẽ xuất hiện trước mặt cậu.

- ...

Cô nàng cứ nhất định phải bói tình duyên cho mình mới chịu sao?

- Cậu đừng có nghi ngờ, dạo trước tớ vừa bói cho Tiểu Long mấy hôm xong là cậu ta tìm ngay được đối tượng đấy nhé!

- Nhưng chỉ mấy hôm sau là cậu ta bị đá mà...

Rõ ràng không thể chấp nhận người khác nghi ngờ trình độ của mình, “bà đồng” nhấn nhó tỏ ý hờn giận:

- Tớ chỉ bói ra lúc hoa đào của cậu ta xuất hiện, chứ có bói lúc nào chia tay đâu.

- Được rồi, tớ tin cậu là được chứ gì? – Hường Thiên Ngôn lấy từ trong hộp kẹo trên bàn ra một viên sô-cô-la dúi vào tay “bà đồng”. – Sau này không phiền cậu bói tình duyên cho tớ nữa đâu.

- Tớ cũng chỉ muốn tốt cho cậu thôi, người ngoài còn lâu tớ mới bói giúp! Cơ mà, phản ứng của cậu quá chậm chạp, không biết chừng sẽ để vụt mất hoa đào cũng nên, hay là tối nay tớ đi kèm cậu nhé?

- Không cần phiền đến cậu đâu mà.

Nhưng mà “bà đồng” lại coi lời từ chối khéo của cô thành khách khí, bóc kẹo thả vào miệng:

- Không phải khách khí đâu.

- Thật sự không cần mà...

- Thật là không cần đấy?

- Không cần, sắp ra rồi kìa, cậu mau về chỗ đi. – Hường Thiên Ngôn chưa bao giờ mong chờ sắp ra khỏi phòng riêng như thế, khó khăn lắm mới khuyên được “bà đồng” về chỗ, còn mình cô ngồi trước máy tính bỗng thất thần.

Thực sự có hoa đào ư? Nhưng mà bông hoa đào của cô còn ở tận nước Mỹ cơ mà...

Đúng như Hường Thiên Ngôn dự đoán, sau khi lên xe cô nhận thấy vị “tiện nam” đáng bấm thành nghìn mảnh mà Hà Văn vẫn thường kể đến đang ngồi ở ghế lái phụ.

- Khụ khụ, đây là tiện nam, An Dịch... Đây là bạn thân của tôi, Hường Thiên Ngôn.

- Chào anh! – Cô rất là sốc khi thấy Hà Văn có thể thản nhiên nói thẳng như vậy trước mặt người ta. Nhưng mà thực tế thì cái vị được gọi là “tiện nam” kia cũng chẳng buồn xấu hổ.

- Chào cô! – An Dịch quay đầu cười với Hường Thiên Ngôn đang ngồi ghé sau, rồi lại bình thản quay lên ngồi yên vị ở ghế lái phụ của mình. – Bao giờ em mới đổi biệt danh này cho tôi?

- Anh không thấy hai chữ này quá là hợp với bản tính của anh sao? – Hà Văn tập trung lái xe, không thèm liếc nhìn anh ta một cái, nhưng thực ra tâm trạng cô nàng đang rất tốt. – Mấy biệt danh trước đều là do tôi chưa hiểu rõ anh mới gọi thế.

Hường Thiên Ngôn nhìn hai người họ mà lòng không khỏi ngượng mồm, hai người này nếu thật đến với nhau, hẳn sẽ rất là tung bùng đấy. Muốn cố gắng làm mờ nhạt sự hiện diện của mình ở đây, nhưng có một vấn đề lại khiến cô hiểu kỳ vô cùng:

- Tôi có thể hỏi cái này được không?

- Hỏi đi.

- Những biệt danh trước đây cậu đặt cho anh ấy là gì?

- Tôi chưa nói với cậu à? – Hà Văn đáp, nhìn thấy cô lắc đầu qua kính chiếu hậu. – Vô lại, bản bựa, vô sỉ, khôn nạn... Ồi, tôi cũng không nhớ hết được.

Khi cô bạn hùng hồn kể ra những biệt danh trước đây thì Hường Thiên Ngôn lặng lẽ chuyển vị trí, tìm một chỗ có thể soi được vẻ mặt của An Dịch qua kính chiếu hậu, bất ngờ khi thấy khóe miệng anh ta cứ cong lên.

- Thế mới bảo, hai chữ tiện nam này là bao hàm tất cả những tính chất đặc điểm của anh ta, mà đọc ra còn rất là thuận miệng nữa cậu không thấy thế sao?

- Ồm – Hường Thiên Ngôn gật đầu phối hợp, muốn nói lại thôi, không biết anh chàng tiện nam An Dịch này gọi Hà Văn là gì nhỉ. Để xứng với tiện nam, hẳn là tiện nữ... nhưng mà...

Sặc, đây có đúng là cô bạn mình không?

Hường Thiên Ngôn âm thầm tự phê phán mình, thấy hai người kia không nói năng gì nữa thì cũng nhìn lặng yên ra ngoài.

- Cô Hường đã có bạn trai chưa nhỉ?

Trước câu hỏi đột ngột của An Dịch, Hường Thiên Ngôn vừa mở miệng đã bị Hà Văn cướp lời:

- Anh có ý đồ gì?

- Tôi thấy cô Hường đây xinh đẹp dịu dàng như vậy chắc hẳn có không ít người theo đuổi, muốn độc thân cũng khó.

- Tiện nam, anh không nói không ai bảo anh cầm đầu! – Ngã tư trước mặt chuyển sang đèn đỏ, Hà Văn nhấn phanh rồi quay đầu lại liếc mắt nhìn anh chàng. – Đừng có ôm ý đồ gì với Ngôn Ngôn nhà tôi!

- Tiểu Văn à, trí tưởng tượng của em ngày càng phong phú rồi đấy, chẳng qua tôi thấy không khí tệ nhạt quá nên muốn kiếm chuyện mà nói thôi, em sao phải cuống lên thế? – An Dịch nói đoạn đưa tay xoa xoa đầu cô nàng.

Tiểu Văn, anh chàng này lại lấy ân báo oán cơ đấy!

Hường Thiên Ngôn còn chưa kịp cảm thán thêm, bỗng thấy Hà Văn rút lên àm ừ.

- AAAAAAAAAAAAA! Đồ tiện nam! Tôi làm mãi mới được kiểu tóc ưng ý! Cái đồ khốn nạn nhà anh!!!!

Hường Thiên Ngôn an phận ngồi yên ở ghế sau, bây giờ mới vỡ ra vì sao An Dịch nghe thấy mình bị gọi bằng bao nhiêu biệt danh như vậy mà lại cười đến là quỷ dị. Thì ra anh ta thuộc loại phúc hắc!

Vậy là, cả quãng đường đi Hường Thiên Ngôn chỉ tiêu khiển bằng việc nhìn Hà Văn và An Dịch đốp chát nhau, nhìn cười thiếu chút nội thương.

Ban đầu, Hường Thiên Ngôn không tài nào hiểu được, một nhà hàng hải sản cao cấp tại sao lại lấy tên là “Cá Mập Trắng”, nhưng đến khi cô theo chân hai người vào trong, nhìn thấy con cá mập đang nhè răng dữ tợn sau những tấm kính lớn thì cô mới vỡ lẽ.

- Tiểu Văn, tớ chợt cảm thấy cậu chính là một đại gia. – Chơi với Hà Văn bao lâu như vậy, Hường Thiên Ngôn tất nhiên biết rõ tiềm lực của cô nàng, nhưng mỗi lần đi ăn tiệc lớn thế này vẫn luôn có cảm giác ăn bám nhà giàu.

- Làm bạn với đại gia có thích không nào?

- Di Hường!

Hường Thiên Ngôn còn chưa kịp nói ra lời từ “Thích”, bỗng nghe thấy phía sau có người gọi mình, vừa xoay người đã thấy Bánh Bao Nhỏ nhào vào lòng mình:

- Di Hường, dì cũng đến đây ăn cơm ạ?

- Ủ. – Hường Thiên Ngôn đáp lời, ngẩng đầu mỉm cười chào Khương Trì, bên cạnh anh còn có một người đàn ông mà cô không quen biết.

- Di Hường, mình ăn cùng nhau được không ạ?

- O...

- Di Hường còn phải ăn cơm cùng với bạn của dì ấy, mình không nên quấy rầy họ, ngoan nào con. – Khương Trì nói đoạn ôm lấy Bánh Bao Nhỏ rồi xin lỗi Hường Thiên Ngôn.

- Con chỉ muốn ăn cùng dì Hường thôi... – Bánh Bao Nhỏ ghé vào vai Khương Trì nhỏ giọng ý ôi, tuy nói nhỏ, nhưng vẫn đủ để tất cả mọi người đều nghe được.

Lý Dật Khôn này giờ vẫn đứng ngoài xem náo nhiệt giờ đây mới bắt ngờ lên tiếng:

- Hay là ngồi bàn bên cạnh cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bồ ơi, bồ à! (6) – Nhóc bánh bao nóng vội

- Vâng ạ!

Rõ ràng là Bánh Bao Nhỏ rất hưởng ứng đề nghị này, nhưng Khương Trì lại nhủu mày, ánh mắt khẽ lướt qua Hà Văn và An Dịch, anh không có thói quen quấy rầy người khác.

- E là không thể nhận ý tốt của mấy chú đây được rồi ạ, ba đứa chúng cháu còn có chuyện riêng cần trao đổi. Nếu cứ nhất định muốn ăn cùng nhau thì hẹn hôm khác vậy nhé, dù sao mấy chú cũng quen Thiên Ngôn mà. – Hà Văn nói hai câu chặt đứt hết ý đồ của bọn họ, Hường Thiên Ngôn nghe vậy thầm thở phào trong lòng.

Hai nhóm người đành theo ý Hà Văn mà một ở lầu trên, một ở lầu dưới, Khương Trì cứ phụng phịu mãi miết lau dao nữa.

- Tớ thấy Khương Trì ở ngoài còn đẹp trai hơn cả trên TV ấy, đàn ông ba mươi một tuổi tựa một đóa hoa, mà anh ta chính là một đóa hồng xanh đấy bạn ạ! – Phục vụ vừa mới lui ra, Hà Văn mắt sáng như sao tím lấy tay Hường Thiên Ngôn. – Mà cậu có quen anh chàng đi cùng anh ta không? Nhìn qua đã thấy rất ưa tú!

Những tưởng Hà Văn chẳng có tý tẹo hứng thú nào với mấy người kia, giờ bị hỏi đột ngột vậy Hường Thiên Ngôn giật thót cả người. Huống chi, anh chàng tiệm nam vẫn luôn kề bên cạnh, vậy mà cô nàng bày tỏ ái mộ với những người đàn ông khác một cách lộ liễu như vậy có ổn không nhỉ?

- Cậu đừng có nhìn anh ta bằng ánh mắt đồng tình kiểu ấy, anh ta cũng đầy lần khen những đứa con gái khác trước mặt tớ.

Thì ra là thế, Hường Thiên Ngôn ngẫm hiểu và thu hồi ánh mắt.

- Mà này, thằng nhóc kia xem ra quý cậu ghê nhỉ, giờ cậu chỉ cần thu phục được ông chú Khương là ngon rồi, quá là đơn giản. – Trước đây nghe Hường Thiên Ngôn kể về thái độ của thằng bé Hà Văn còn không tin, lúc này thấy bộ dạng Bánh Bao Nhỏ như vậy cô rất là ngạc nhiên. Bây giờ Bánh Bao Nhỏ đã mặc nhiên coi Hường Thiên Ngôn là mẹ ruột rồi, chuyện cưới hỏi với Bánh Bao Nhỏ xem ra đã chắc cú rồi.

Đúng là chuyện nước chảy thành sông!

- Tiểu Văn! – Hường Thiên Ngôn xưa nay đều không thích nói chuyện riêng của mình trước mặt người khác, cô đẩy đẩy Hà Văn. – Tớ đã bảo là tớ chỉ ngưỡng mộ thầy Khương thôi mà, chi bằng nói chuyện của các cậu đi nào.

- ... Chuyện của tụi tớ không phải nói hết với cậu rồi sao?

- ...

Vừa lúc người phục vụ đưa hải sản lên, Hường Thiên Ngôn nhìn chăm chăm vào con tôm hùm bự chẳng trước mắt, còn đang lóng ngóng cầm dao nĩa không biết tách vỏ tôm như thế nào, mà hai người kia thì nhaoáy cái đĩa gương thương múa kiếm lâm trận rồi. Ăn hải sản, ngắm cá mập, nghe hai vị rất đẳng cấp đấu võ mồm với nhau, Hường Thiên Ngôn cảm thấy thỏa mãn muốn chết, bữa tối bất ngờ này thực đúng là một bữa ăn vô giá!

Nhưng người ta vẫn nói, không nên vui mừng quá sớm.

Bởi lúc Hường Thiên Ngôn đứng ở cửa chờ Hà Văn đi lấy xe, mặt bỗng nhiên thấy ngứa ngứa.

- Di Hường, các dì cũng ăn xong rồi ă? – Bánh Bao Nhỏ chạy tới ôm lấy chân Hường Thiên Ngôn.

Khương Trì hẳn là phải cho Bánh Bao Nhỏ đi kiểm tra IQ thôi, nhỏ vậy mà đã biết rình ở cửa chờ người ta đi ra, chỉ số thông minh phải đến nhường nào đây!

- Ủ, Tiểu Triết thích ăn hải sản không?

- Không ă, không được ăn cùng dì Hường thì không thích. – Bánh Bao Nhỏ ngẩng đầu lên dẫu mở đáp, lời nói chảy ra từ miệng cứ ngọt ngào như mật.
- Dì ơi, sao mặt dì cứ hồng hồng thế ă?

- Sao?

Hường Thiên Ngôn còn đang nghi hoặc đã thấy Khương Trì nhú mày nhìn mình:

- Có phải em bị dị ứng hải sản không?

Làm sao có thể! Có phải lần đầu cô ăn hải sản đâu cơ chứ, hồi trước cô vẫn hay trêu chọc bạn cùng phòng dị ứng hải sản là không có lộc ăn, sao giờ lại đến lượt cô bị dị ứng hải sản thế này? Nhưng mà cảm giác vừa nóng vừa ngứa trên mặt thì không thể sai được, cô đưa tay lên mà lại không dám gãi, khó chịu vô cùng.

- Ô này, lại gặp ngài Khương, thật hiếm có nha! – Hà Văn lấy xe rồi mà vẫn không thấy Hường Thiên Ngôn xuống, chạy lên thêm thì gặp ngay cả nhóm người.

- Có lẽ cô ấy bị dị ứng hải sản.

Hà Văn nghe Khương Trì nhắc nhở mới quay sang nhìn, vừa liếc mắt một cái đã hoảng hốt không nói nên lời:

- Ôi trời ơi, mặt cậu làm sao vậy Ngôn Ngôn?!

Thấy mọi người hoảng hốt quá mức, Hường Thiên Ngôn nhận lấy gương từ tay Hà Văn mới biết thì ra mặt mình đang đỏ ửng từng mảng. Dị ứng thật ư?

- Đưa cô ấy đi bệnh viện xem đã.

Khương Trì vừa nói, Bánh Bao Nhỏ lại càng ôm chặt lấy Hường Thiên Ngôn hơn:

- Con muốn đi cùng với dì Hường cơ!

- Đừng quấy nào con. – Nhìn con mình vừa thấy cô ấy đã đổi thái độ ngay lập tức, Khương Trì giờ mới thấy thật đau đầu.

- Chi bằng phiền ngài Khương đưa Thiên Ngôn đến bệnh viện giúp, tôi và Tiểu Văn còn có việc phải về gấp. – An Dịch lặng im nãy giờ bỗng lên tiếng, Hà Văn đứng trước anh cũng làm như bỗng nhớ ra gì đó. – Đúng rồi, đúng rồi, đúng là tôi có việc gấp, phiền anh đưa cô ấy đi bệnh viện, rồi đưa cô ấy về nhà giúp chúng tôi nhé.

- ...- Hường Thiên Ngôn nín lặng.

- Dì Hường đừng lo, bố con con sẽ đưa dì đi bệnh viện. – Bánh Bao Nhỏ lúc này rõ ràng đã quên mất sự tồn tại của cái người tên là Lý Dật Khôn, một tay nắm tay Khương Trì, một tay nắm tay Hường Thiên Ngôn, đi ra ngoài cửa.

- Dì Hường, bố con con sẽ bảo vệ dì. – Bánh Bao Nhỏ nói đoạn lại ôm lấy chân Hường Thiên Ngôn, nép vào lòng cô rồi đưa hai tay lên xoa hai má đang nóng rực của cô.

Nghe một đứa trẻ nói những lời này, Hường Thiên Ngôn thực sự cảm thấy ấm lòng. Cô nắm lấy đôi bàn tay Bánh Bao Nhỏ rồi mỉm cười rạng rỡ:

- Dì không sợ chút nào đâu!

- Vâng, bố con cũng lo cho dì lắm đấy ă, con thấy bố cứ nhú mày nãy giờ!

- Chúng tớ thấy Khương là người tốt, người tốt lúc nào cũng lo lắng cho người khác mà.

- Vâng ạ... – Thấy ân ý của mình không hiệu quả, Bánh Bao Nhỏ trượt khỏi lòng cô, gối đầu lên chân cô nằm ngoan ở ghế sau. – Di Hường ơi, sau này lúc nào đi cũng đi ngoại ô chơi cùng bố con con sao?

- Nếu không vấn đề gì thì... đại loại là thế. – Cảm giác ngứa nóng trên mặt càng dữ dội hơn, Hường Thiên Ngôn lấy từ trong túi ra một chai nước áp vào mặt, cảm giác mát lạnh phần nào ngăn được cảm giác khó chịu trên mặt.

Vẫn còn đắm chìm trong vui sướng, Bánh Bao Nhỏ hân hoan một lúc lâu rồi mới đứng dậy nắm lấy ba lô của mình:

- Di Hường ơi, đi có thể giúp con một chuyện này được không ạ?

- Ừm?

Khương Triết cúi đầu vào ba lô lần mò một lúc, rồi lấy ra một bức tranh đưa cho Hường Thiên Ngôn:

- Cô giáo con bảo chúng con vẽ tranh gia đình mình, con có thể vẽ đi ở vị trí của mẹ được không ạ?

- Ồ... như vậy không ổn lắm đâu. – Có thể thấy được ánh mắt khẩn cầu nóng rực của Bánh Bao Nhỏ, cô chỉ mong sao lúc này Khương Tri có thể nói gì đó.

- Khương Triết!

Cái gọi là uy nghiêm chính là khi ông bố chỉ cần hô một tiếng là cậu con trai đã im bất không dám lên tiếng. Bánh Bao Nhỏ thấy chiều này không hiệu quả đành ngậm ngùi cất lại bức tranh, cúi đầu nhận lỗi.

- Không sao, không sao mà, sau này có việc gì cần đi vẫn sẵn lòng giúp con mà. – Hường Thiên Ngôn vừa nói vừa nhéo nhéo khuôn mặt cậu bé. – Nhưng mà con phải phân biệt cho rõ việc gì cần đi giúp, việc gì không.

Khương Tri đối với Hường Thiên Ngôn mà nói, chẳng qua chỉ là niềm yêu thích lâu năm mà thôi.

Lúc xuống xe, bàn tay mũm mĩm của Khương Triết vẫn luôn nắm lấy tay cô không buông.

Thế chất con người có thể thay đổi, bác sĩ kết luận với Hường Thiên Ngôn rằng từ giờ cô đã trở thành một người bị dị ứng hải sản, điều này đối với một kẻ nghiện hải sản thật đúng là một bản án chung thân.

- Bác sĩ ơi, vậy thế chất của tôi có thể trở về không dị ứng như ban đầu được không ạ?

- Cũng có thể, nhưng dị ứng hải sản bệnh trạng có nhẹ có nặng, nhẹ thì uống thuốc là khỏi, nhưng nặng thì cấp cứu chậm trễ chút thời

có thể gây nguy hiểm tính mạng, cho nên tôi khuyên cô từ nay về sau đừng nên động tới hải sản nữa.

Đó chính là dứt bỏ đi một phần rất quan trọng của sinh mệnh đấy!

Hường Thiên Ngôn gạt đầu tỏ vẻ mình đã hiểu được, cảm giác ngứa nóng trên mặt cũng không đòi được sự chú ý của cô, được Bánh Bao Nhỏ nắm tay kéo ngồi xuống một chiếc ghế trên hành lang, cô chỉ thấy cuộc đời này sao mà mờ mịt u ám quá.

- Di Hường ơi, đi khó chịu lắm ạ? – Khương Triết cũng không hiểu được dị ứng là gì, nhưng nhìn biểu hiện của Hường Thiên Ngôn cậu bé có thể cảm thấy được hẳn là bệnh này rất khổ sở, đưa bàn tay nhỏ bé lên vuốt ve khuôn mặt cô:

- Sau này đi muốn ăn hải sản thì cứ bảo con nhé.

- Sao cơ?

- Di Hường không ăn được hải sản, nhưng Tiểu Triết ăn được. Sau này con sẽ ăn hải sản giúp đi, rồi con kể cho đi nghe.

Nhưng đối với một kẻ hám ăn mà nói, chỉ có thể nhìn mà không ăn được, còn phải nghe người ta miêu tả lại hương vị mê người của hải sản, chẳng khác nào thập đại khổ hình thời Mãn Thanh. Hường Thiên Ngôn lặng lẽ cảm thán cho mình trong chốc lát:

- Thôi thôi, Tiểu Triết à, sau này đi Hường dù có không được ăn hải sản nữa cũng không buồn đâu, con không cần phải ăn giúp đi đâu, biết chưa?

Có chút mất hứng, Bánh Bao Nhỏ cúi đầu nghịch ngón tay uể oải đáp:

- Vâng ạ.

Khương Tri lấy thuốc về rất mau, ôm lấy Bánh Bao Nhỏ tống vào trong xe. Không muốn thẳng thóc cứ quán lấy Hường Thiên Ngôn đưa ra đủ loại yêu cầu oái oăm nữa, anh lấy dây an toàn “trói” luôn cậu bé cố định trên ghế lái phụ.

- Xin lỗi. – Khi giúp Hường Thiên Ngôn đóng cửa, Khương Tri chỉ nói hai từ đó.

Cô ngạc nhiên, nhưng hiểu ngay.

- Không sao.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bố ơi, bố à! (7) – Xoa xoa bàn tay nhỏ

May mà con dị ứng hải sản của Hường Thiên Ngôn không nặng lắm, hôm sau chỉ còn sót lại vài chấm đồ trên cổ. Đi làm về không hiểu sao cô ra chợ mua đến là nhiều đồ ăn, hai tay cầm túi lớn túi bé đi ra mới ngớ người.

Một mình cô mua nhiều thức ăn như vậy định ăn trong bao lâu đây?

Cô cũng không quen nhồi nhét quá nhiều đồ vào trong tủ lạnh, ngần ngừ đứng bên đường một lúc lâu rồi bỗng nhiên nhớ tới một người.

- Thầy Khương ạ, hôm nay anh muốn học nấu ăn không?

Hắn là không ngờ tới cô lại mở lời như vậy, Khương Tri ở đầu dãy bên kia cũng sững sờ trong chốc lát rồi mới phản ứng kịp:

- Em xong việc rồi à?

- Vâng ạ, em vừa lỡ mua hơi nhiều đồ ăn. – Cô ngồi xuống một đôn đá(1) bên đường, sắp xếp đồ ăn xuống cạnh chân mình. – Em muốn hỏi anh có rảnh không để em qua dạy anh nấu ăn.

- Được rồi, em đang ở đâu? Tôi tới đón em. – Hường Thiên Ngôn sao có thể không biết xấu hổ mà bắt Khương Tri qua đón, cô đang định nói mình tự qua đó được thì chợt nghe đến tiếng anh mỉm cười. – Tôi cũng vừa tan làm, em đừng khách khí.

- Vậy làm phiền anh rồi.

Khi xe của Khương Tri đỗ sát cạnh Hường Thiên Ngôn, cô vẫn đang mãi miết lướt weibo, mãi đến khi nghe đằng trước có người gọi mình, cô mới cuống cuống ngẩng đầu lên. Có lẽ do nhìn màn hình điện thoại lâu quá, cô thấy choáng váng một trận, còn thấy cả Khương Tri đang nhếch khóe miệng. Ánh nắng chiều họa lại dáng hình anh, nét âm áp ấy bao nhiêu năm sau này cô vẫn còn nhớ như in.

Xe vừa khởi động không bao lâu thì gặp ngay đèn đỏ, Khương Tri đạp phanh xong nhìn qua gương thấy một tập đoàn đồ ăn:

- Sao em mua nhiều đồ ăn đến vậy?

- Em lên thực đơn trong đầu, rồi cứ thế mà mua thôi. – Hường Thiên Ngôn vừa nói dứt lời cũng thấy giật mình, sao nghe có vẻ phung phí quá nhỉ.

Mất dỗi theo ánh đèn giao thông xanh đỏ, Khương Tri vẫn có thể thấy được bộ dáng rúm ró lại của cô:

- Phiền em quá rồi.

Hường Thiên Ngôn không rõ anh đang muốn nói đến cái gì phiền, nhưng cô vẫn cứ lắc đầu cười cười. Đến lúc đèn xanh sáng lên, trong xe vẫn lặng im một mảnh. Cô làm bộ chỉ nhìn đường xá, mắt vẫn lén nhìn vị “đại thần” kia, băn khoăn sao mà khóe môi anh như ẩn như hiện một nụ cười vậy?

Tất nhiên Hường Thiên Ngôn không hề hay biết, cô vừa giúp Khương Tri giải quyết được một vấn đề khó nhằn. Bánh Bao Nhỏ từng hỏi anh “những chiếc đôn đá bên đường để làm gì?” Xem ra bây giờ anh có thể cho con trai một câu trả lời hết sức thuyết phục rồi. (2)

Trước khi Khương Tri về nhà đã báo qua với cô báo mẫu, Bánh Bao Nhỏ bèn lập tức chạy xuống nhà, châu chực ở cửa để chờ Hường Thiên Ngôn yêu quý của bé. Chính thế mà khi cửa tầng trệt vừa mở, Hường Thiên Ngôn mém chết bởi một lực lớn bất ngờ ào vào người đẩy mình lùi về phía sau, may mà Khương Tri ra tay cứu giúp nên cô mới kịp hoàn hồn.

- Tiểu Triết, di có thể hỏi con chuyện này không? – Vất vả lắm mới lấy lại tinh thần, Hường Thiên Ngôn đỡ lấy Bánh Bao Nhỏ vào lòng và hỏi.

Cậu bé gật đầu lia lịa, tin tưởng có thể trả lời mọi câu hỏi của cô.

- Đạo này con học Thiết Đầu Công đấy à? Hay là con đang muốn làm tên lửa?

Khương Triết ngửa đầu nhìn Hường Thiên Ngôn, cô nói gì cậu nghe không hiểu:

- Di Hường ơi, Thiết Đầu Công là cái gì ạ?

- Tiểu Triết, con đừng như vậy làm đi ấy đau đấy. – Khương Trì hai tay xách đồ ăn không cách nào tách cậu con trai ra, đành cau mày giải thích cho bé hiểu.

Giờ mới nhận ra mình đã sai, Bánh Bao Nhỏ cẩn thận xoa đùi cô:

- Con xin lỗi ạ. Cô bảo mẫu nói nếu bị đụng thì xoa xoa sẽ không đau nữa, di Hường ơi, sau này con sẽ chạy tới nhẹ nhàng, nếu đi bị đau thì bảo con nhé.

Hường Thiên Ngôn chỉ cảm thấy cậu nhóc này thật là đáng yêu quá, trẻ con đụng vào cũng không đau lắm, cô xoa đầu cậu bé toan đáp lời, thì có người chen vào.

- Tiểu Khương đã về rồi à?

Hường Thiên Ngôn nhìn về phía tiếng nói, vừa thấy rõ đã hoảng hồn. Trước giờ vẫn biết mấy vị to tát đều hay xuất hiện cùng nhau, chụp cái ảnh ra cái đĩa cũng như chào hỏi lâu trên lầu dưới thôi, nhưng lúc này nhìn thấy vị đạo diễn tên tuổi đi từ thang máy ra cô vẫn không tài nào bình tĩnh cho được.

Trần Quảng Phát tất nhiên cũng nhìn ra được người nào đó đang đứng cùng bố con Khương Trì, ông nhú mày gửi đến Khương Trì một ánh mắt.

Hường Thiên Ngôn cực kỳ quen thuộc với ánh mắt này, là hòa lẫn tò mò và quan tâm, thêm cả một ý “ta từng trải, ta biết hết”, cô bây giờ có thể xác định đạo diễn Trần đang hiểu lầm chuyện gì. Dẫu người ta vẫn bảo càng bôi càng đen, cô vẫn phải nhanh nhẩu nói trước khi Khương Trì kịp giải thích:

- Xin chào đạo diễn Trần, tôi là gia sư của Tiểu Triết. Tôi rất thích xem phim của ngài.

- Di Hường ơi... – Bánh Bao Nhỏ vừa mới lên tiếng đã thấy Hướng Thiên Ngôn nháy nháy mắt với mình, cái miệng nhỏ nhắn bèn im bật.

- Tiểu Khương thật mong con thành tài nhĩ, mới năm tuổi đã mời gia sư về dạy.

- Vâng, vâng, thầy Khương hy vọng Tiểu Triết có thể phát triển toàn diện, nên tôi được mời về dạy Tiểu Triết... đàn dương cầm ạ. – Ủ thì nãy giờ cô đều chẳng biết mình đang nói, nên nói cái gì nữa, nhưng cô cứ phải nói thôi.

- Được rồi, được rồi, tôi phải đi ra ngoài đón một người bạn, lát về nói chuyện sau nhé. – Trần Quảng Phát nói rồi đi lướt qua Khương Trì vỗ vỗ vai anh ba cái đầy ắp ý.

Vào thang máy, Bánh Bao Nhỏ nhón chân ấn số tầng, rồi quay đầu lại nhìn Hướng Thiên Ngôn với vẻ khó hiểu:

- Di Hường ơi, sao đi lại nói dối bác Trần vậy?

- À... – Đúng là nói dối một câu thì lại phải dùng thêm vô số lời nói dối khác nữa để lấp liếm, Hướng Thiên Ngôn đảo mắt thấy Khương Trì nào giờ vẫn đứng một bên yên lặng xách túi đồ ăn không nói lời nào thì nảy ra một ý:

- Thực ra di là gia sư của bố con đấy.

- Bố con á? – Bánh Bao Nhỏ nghe vậy bèn nhìn bố mình như thể muốn tìm ra chân tướng.

Khương Trì đứng bên cạnh vẫn duy trì trạng thái không nói lời nào, anh thực muốn xem xem Hướng Thiên Ngôn sẽ ăn nói thế nào.

- Phải rồi, con xem, nếu đạo diễn Trần biết thầy Khương đây lớn vậy rồi mà vẫn phải mời gia sư đến dạy, lại còn là dạy nấu cơm, có phải rất là mất mặt hay không? – Hướng Thiên Ngôn nghiêm túc trả lời, lý do này nghiêm chỉnh đến nỗi chính cô còn thấy đáng tin. Hợp tình hợp lý, hợp luôn với cả tình huống thực tế.

Đúng là cô phải dạy Khương Trì nấu ăn mà.

- Nhưng mà, nếu bố muốn học nấu ăn, cô bảo mẫu không dạy được ạ?

- Con thích ăn cơm di Hường nấu hay cơm cô bảo mẫu nấu nào? – Đón nhận tín hiệu cầu cứu từ Hướng Thiên Ngôn, Khương Trì cúi đầu làm như thuận miệng hỏi lại.

- Đương nhiên là cơm di Hường ạ!

Thang máy reo lên “đing đong”, Hướng Thiên Ngôn nắm tay Bánh Bao Nhỏ bước ra khỏi thang máy:

- Vậy con đã hiểu vì sao thầy Khương mời đi về dạy chưa nào?

Hiểu thì hiểu rồi, nhưng mà thắc mắc của trẻ nhỏ là vô bờ bến, tỷ như lúc này Khương Triết lại ngửa đầu lên hỏi cô:

- Di là cô giáo của bố con, vậy sao di cứ gọi bố con là thầy thế ạ?

- Tiểu Triết, con có thể lấy cho di Hường cốc nước không?

- Con có thể mời đi sữa ngô(3) của của con không ạ? – Đối với Khương Triết, sữa ngô là thức uống ngon nhất trên đời này, và cậu chỉ chia sẻ nó với người mà cậu yêu quý nhất. Hường chỉ, mỗi ngày cô bảo mẫu chỉ cho cậu vón vện một bình lớn, uống hết là thôi.

Khương Triết gật đầu, nhìn Bánh Bao Nhỏ hớn hờ chạy đi quên bằng luôn nghi vấn vừa rồi, anh thay dép xong mất liếc qua đôi dép nam nữ rồi nhìn đến Hường Thiên Ngôn:

- Xin lỗi, Tiểu Triết hơi bị lăm thắc mắc.

- Không sao không sao ạ. – Cô còn phải cảm ơn Khương Triết đã trọng nghĩa giúp đỡ.

Nhặt rau rửa rau đều không cần Hường Thiên Ngôn chỉ bảo gì nhiều, cô đã biết kiểu cắt thái của Khương Triết, vì thế quyết định tập trung vào việc này trước. Vừa hay cơm chiều nay có món cà rốt nấu thịt, cô lựa lấy hai củ cà rốt rồi đưa cho Khương Triết một củ:

- Thầy Khương, trước tiên em sẽ dạy anh cách cắt, thái đồ ăn.

Đứng bên cạnh cô hăng hái xem, giờ Khương Triết mới biết được thì ra cắt thái cũng phải có kỹ năng.

- Đề ngón tay lên đồ ăn này, đầu ngón tay hướng vào trong, dao thái ở cách đó chừng một đốt ngón tay. – Hường Thiên Ngôn vừa nói vừa làm mẫu cho anh, từng dao từng dao hạ xuống là thấy từng lát từng lát cà rốt mỏng rơi ra. – Cách thái này vừa nhanh lại an toàn, còn thái được rất mỏng nữa.

Nhìn biểu hiện của cô thì thấy có vẻ dễ dàng lắm, nhưng khi Khương Triết tự mình động dao đã thấy hoàn toàn khác xa nhau. Ngón tay tỳ trên sống dao như muốn cứng đờ không tài nào nhúc nhích được, không thái thêm được tý nào.

- Tay kia của anh chỉ cầm nhẹ củ cà rốt thôi, vừa thái vừa đẩy nó lên... – Sợ nói vậy anh còn chưa hiểu được, Hường Thiên Ngôn nôn nóng nắm lấy tay Khương Triết chỉnh cho đúng tư thế, để anh cảm nhận được lực mạnh yếu mà cô nói đến.

Khương Triết ngẩng đầu nhìn cô một cái, ánh mắt lập tức chuyển xuống nơi bàn tay hai người.

- Chính là như vậy, anh cũng đừng nâng dao lên quá cao, cứ gần như dán vào củ cà rốt là được.

Hường Thiên Ngôn nói xong thì rút tay về, quay sang rửa thịt thì bỗng sực nhớ ra mình vừa làm cái gì.

Cô! Đã! Sờ! Tay! Đại! Thân!

- Thiên Ngôn?

- Á! – Trượt tay, cả tảng thịt rơi vào chậu nước.

- Thịt heo cần rửa lâu vậy à?

Hường Thiên Ngôn mặt đỏ bừng, vội vàng nhặt tảng thịt lên tráng qua nước:

- Thầy Khương, thịt heo hơi khó thái, để em làm cho.

Khi nhận lại dao thái, ánh mắt cô không khỏi rơi trên tay Khương Triết một chút. Khi thái thịt cô cứ mãi nhìn móng tay của mình, bao nhiêu ngưng ngừng lúc trước đều chuyển thành hận thù đối với bộ móng tay này của mình. Sao mà bàn tay đại thần xương khớp rõ ràng, ngón tay thon dài, đến cả móng tay cũng gọn gàng sạch sẽ, mà tay mình sao lại mang theo một đám dư thừa thế này?

- Cẩn thận!

Dao thái bị Khương Triết giật lấy, Hường Thiên Ngôn hoảng hồn nhìn móng tay mình vừa bị xéo đi một ít mà chỉ muốn kiểm cái lỗ nẻ chui vào. Cô rành rành là đến đây đại thần nấu cơm, bây giờ lại xéo luôn cả móng tay mình, thật là quá mất mặt rồi!

- Vừa rồi tay hơi bị trơn, ha ha... – Hường Thiên Ngôn định thần cười với Khương Triết, thái cho xong thịt để xua đi cái khoảnh khắc dạy học đầy mờ ám này. – Bây giờ em sẽ hướng dẫn anh xào cà rốt với thịt.

- Ừm

Chú thích:

(1) Đôn đá: 大石墩

(2) “Phiền em quá rồi”: Khi cảm ơn ai (khách sáo) đó giúp mình làm việc gì, người Trung Quốc thường nói “辛苦了” hoặc “辛苦你了” (vất vả/phiền phức/cực khổ... cho bạn rồi)

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Bố ơi, bố à (8) – Nam thần thật vô tình QAQ(1)

- Bố ơi, dì Hường giỏi quá! – Bánh Bao Nhỏ xếp chỗ xong thì nhanh nhẩu trèo lên ghế, chống tay lên bàn nhìn bữa cơm phong phú khen ngợi Hường Thiên Ngôn. – Sau này không phải ăn mấy món nước luộc nữa rồi.

Khương Tri hơi nhếch khóe môi:

- Sao con bảo bố nấu ăn ngon lắm mà?

- Cô giáo con nói không có nhất chỉ có hơn, cho nên bây giờ cơm bố nấu chính là ngon hơn đấy ạ!

- Tiểu Triết càng ngày càng biết ăn nói. – Cô bảo mẫu cùng ăn cười vui vẻ. – Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, tay nghề nấu nướng của ngài Khương tiến bộ nhanh thật, không khéo tôi sắp bị đổi chủ rồi.

Nếu không phải trước khi mức ra đã tự mình ném thử, Khương Tri đến giờ cũng không có lấy một chút lòng tin. Cũng may có Hường Thiên Ngôn, anh cười cười mời “cô giáo nấu ăn” của mình ăn cơm.

- Bố ơi, dì Hường biết đàn dương cầm thật à? – Đang gặm chân gà, chợt Bánh Bao Nhỏ nhớ ra cuộc đối thoại lúc ở trong thang máy.

- Con phải hỏi dì ấy chứ.

Ánh mắt mọi người đều hướng về đây, Hường Thiên Ngôn bưng bát cười có chút ngượng ngùng:

- Dì không biết.

- Vậy để con dạy cho dì nhé!

Thấy đề tài này không nên tiếp tục nữa, Hường Thiên Ngôn đành dùng chiêu mà trước kia cô vẫn hay dùng để đối phó với mẹ:

- Chúng ta chơi một trò chơi nhé, con thắng thì cô học đàn với con. Từ giờ cho đến lúc ăn cơm xong, ai mở miệng trước thì thua.

Toan nói “Vâng”, bỗng nhớ ra lời cô vừa nói, cậu bé cuống quýt bịt miệng lại, chớp mắt nhoay nhoáy với cô biểu hiện mình đã chấp nhận trò chơi này.

Tất cả đều lọt vào mắt Khương Tri. Từ nhỏ Khương Triết đã biết nghe lời, ai bảo gì thằng bé cũng đồng ý, nhưng cho đến giờ cũng chỉ có Hường Thiên Ngôn khiến nó thực sự nghe theo, học dương cầm cả năm nay, đây là lần đầu tiên thằng bé muốn dạy người khác đàn.

- Chị Vương này, chị quê ở đâu nhì. – Thoáng nhìn bát cơm của Khương Triết sắp cạn tới đáy, Hường Thiên Ngôn gấp chút rau, quay sang hỏi cô bảo mẫu.

Không đợi chị Vương trả lời, chợt thấy Bánh Bao Nhỏ vội vội vàng vàng lùa cơm, rồi vừa nhồm nhoàm thức ăn đầy miệng vừa nói:

- Dì nói trước rồi!

Chỉ có Bánh Bao nhỏ không hiểu trò chơi này Hường Thiên Ngôn cố ý để mình thua, cậu bé còn không nuốt xong cơm trong miệng đã trườn khỏi ghế chạy đến bên cạnh cô, nắm lấy tay cô rồi mới ngửa đầu cố gắng nhai nuốt nốt.

- Vậy thì dì phải gọi Tiểu Triết là thầy giáo à? – Hường Thiên Ngôn chọc chọc khuôn mặt cậu bé, nhìn ánh mắt đắc ý của nó cũng cười lên theo. Có học dương cầm hay không cũng không có vấn đề gì, trẻ nhỏ vui là được rồi.

Vui vẻ gật đầu rồi lại lắc đầu ngẩng lên, Bánh Bao Nhỏ vất vả lắm mới nuốt hết thức ăn trong miệng rồi nghiêm nghị nói:

- Không được không được, bố con gọi dì là cô giáo, con lại là thầy giáo của dì, thế thì bố con chẳng lẽ phải gọi con là thầy giáo của cô giáo sao? Chú Lý nói như vậy là chiếm tiện nghi của người ta.

Trừ Khương Tri đang cầm bát không biết biểu cảm thế nào cho phải, hai người còn lại đều cười phá lên không ngừng.

- Khương Triết, ăn cơm xong nên làm gì?

Bị chỉ đích danh, Bánh Bao Nhỏ nhìn bố chợt nhớ đến việc mình chưa làm, rời khỏi tay Hường Thiên Ngôn trở về vị trí của mình, cầm bát đã ăn xong chạy vào phòng bếp.

- Nhiệm vụ của con xong rồi, dì Hường, con dạy dì đàn dương cầm nhé!

Không lay chuyển được lòng nhiệt tình của cậu bé, Hường Thiên Ngôn để cho bé kéo đến bên cây đàn dương cầm trong phòng khách. Bánh Bao Nhỏ mời cô ngồi xuống một bên đàn, còn bé ngồi xuống ở bên cạnh, bàn tay nhỏ nhỏ đặt trên phím đàn, thân hình nhỏ bé ngồi ngay ngắn trông cũng rất ra dáng.

Cậu bé đàn một khúc nhạc rất quen thuộc – “Chỉ có mẹ là tốt nhất trên đời”(2), Hường Thiên Ngôn nghe mà không khỏi xoa đầu bé. Dù Khương Tri có đối tốt với em thế nào cũng không thể thay được vị trí người mẹ, Bánh Bao Nhỏ không khóc không đòi hỏi càng khiến người ta lo lắng. Nghĩ đoạn cô lại nhìn về phía bàn ăn, chị bảo mẫu đang dọn bàn, mà Khương Tri vẫn ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

- Tiểu Triết giỏi quá đi! – Khúc nhạc kết thúc, Hường Thiên Ngôn kéo lấy Khương Triết mà khen ngợi.

Bánh Bao Nhỏ lại vươn bàn tay nhỏ bé túm chặt lấy áo Hường Thiên Ngôn:

- Mẹ ơi, dì Hường làm mẹ con được không ạ?

Cả người cứng đờ, Hường Thiên Ngôn nhìn đôi mắt cậu bé long lanh như nước, đột nhiên thốt lên câu ấy. Nếu là yêu cầu vô lý nào khác, cô còn có thể thẳng thừng cự tuyệt, nhưng yêu cầu này, cô không thể đồng ý cũng không đành lòng cự tuyệt.

- Khương Triết, đừng có làm loạn nữa! – Khương Tri rút cuộc cũng đứng dậy, bước đến như muốn ôm Bánh Bao Nhỏ đi.

Nhưng mà tay Khương Triết cứ túm chặt, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng, cậu bé gất gao dựa vào lòng Hường Thiên Ngôn mà gọi “Mẹ... mẹ ơi...”, tiếng khóc cũng càng lúc càng lớn.

Bánh Bao Nhỏ vốn cũng chỉ định dùng khổ nhục kế như cô bảo mẫu bảo để dụ Hường Thiên Ngôn mắc câu thôi, nhưng khi đàn xong khúc nhạc kia thì bao nhiêu cảm xúc cứ trào dâng lên. Đám bạn ở cùng nhà trẻ cứ xì xào sau lưng bé, có đứa còn ý cô mẹ mà làm nũng khiến nước mắt của bé cứ lã chã tuôn rơi. Bé gất gao nắm chặt áo Hường Thiên Ngôn, em bé có mẹ được nâng niu như báu vật... (3)

Chưa bao giờ thấy bộ dáng khóc òa của Khương Triết, Hường Thiên Ngôn chỉ cảm thấy tim như bị dao cứa, cứ thất thần không biết phải làm sao.

Bánh Bao Nhỏ cuối cùng vẫn bị Khương Tri ôm đi lên lầu, tay chân vùng vẫy tứ tung đòi cô bé. Khương Tri càng nhứu mày chặt hơn, anh vừa dỗ con vừa xin lỗi cô:

- Trẻ nhỏ không hiểu chuyện em đừng để ý, tối nay không đưa em về được. Em về đến nhà thì báo cho tôi yên tâm nhé.

Nhìn Bánh Bao Nhỏ bị Khương Tri ôm đi lên lầu, trong lòng Hường Thiên Ngôn chua xót vô cùng. Cô bảo mẫu dọn dẹp nhà bếp xong thì bước lại, cũng bởi nghe thấy tiếng kêu khóc của Bánh Bao Nhỏ, không khỏi rom rớm nước mắt:

- Thằng bé từ nhỏ đã mất mẹ, thật sự rất đáng thương.

- Tôi về trước đây, chị Vương. – Hường Thiên Ngôn nói đoạn rồi vội vàng xách túi rời đi. Không phải cô bị dọa bởi tiếng khóc trẻ con, mà cô chỉ sợ còn ở thêm lúc nào cô sẽ không nhịn được mà chạy lên lầu an ủi bé.

Tối mùa thu hơi se lạnh, cô khoác túi chậm rãi bước về phía cửa của tiểu khu. Đèn đường rọi theo sau cô, hắt bóng cô trải dài về phía trước, Hường Thiên Ngôn dừng bước, nhắm mắt lại chỉ thấy ánh mắt Bánh Bao Nhỏ đau đáu nhìn theo cô. Quay đầu lại đã không còn thấy được ánh đèn nhà Khương Tri, cô nhìn thật lâu rồi mới quay người rời đi.

Về đến nhà cô mới thấy mỗi một vợ cùng, lúc ngã vật xuống chiếc giường nhỏ của mình mới nhớ ra phải báo cho Khương Tri rằng mình đã về nhà an toàn, sợ quấy rầy anh nghỉ ngơi nên cô chỉ gửi đi một tin nhắn. Ban đầu cô soạn tin rất dài, nhưng trước khi gửi đi thì lại rà đi soát lại cất còn vốn vẹn một dòng:

“Em đã về nhà bình an, thầy Khương yên tâm ạ.”

Dù sao thì chuyện nhà người ta cô không nên quản nhiều. Hường Thiên Ngôn buột điện thoại ra toan đi rửa mặt chải đầu thì chợt nghe thấy tiếng chuông vang lên, là Khương Tri.

- Cô Hường, tôi hy vọng cô có thể tránh tiếp xúc với Tiểu Triết. – Hường Thiên Ngôn còn chưa kịp cất lời chào, chỉ nghe thấy Khương Tri nói lạnh như băng. – Mấy hôm nay đã phiền cô thăm nom Tiểu Triết, chỉ phí đi lại cùng những phí tổn khác sau này tôi sẽ bảo trợ lý quyết toán với cô.

Xem ra cần phải vạch rõ giới hạn, cô thực có thể hiểu được hành động này của Khương Tri. Cô đối với nhà họ Khương này mà nói cũng đã quá thân cận rồi, Hường Thiên Ngôn cũng là người biết điều nên đáp lại. – “Tôi hiểu ạ.”

Ngắt điện thoại. Hường Thiên Ngôn nằm trên giường không hiểu sao thấy trong lòng rất buồn bực, cô lăn lộn mấy vòng, mắt bỗng nhìn đến cái túi phúc nhỏ treo ở đầu giường.

Vật này... có nên giữ lại hay không?

- Bố ơi, con không khóc nữa, bố đừng tức giận.

Khương Trì nói chuyện điện thoại xong thì về phòng Bánh Bao Nhỏ, chỉ thấy con đang quệt nước mắt cúi đầu đứng trước mặt mình. Lòng Khương Trì nhói đau, ôm lấy con cùng nhau ngồi vào trong cái lều nhỏ của cậu bé:

- Bố không giận đâu, nhưng con có biết là hôm nay con đã dọa di Hường sợ rồi không?

- Con xin lỗi, con có thể đi giải thích với di ấy được không ạ?

Khương Trì thở dài xoa đầu con trai, anh có thể cho con tất cả, chỉ có sự thiếu vắng một người mẹ là anh không thể nào bù đắp được cho con. Xung quanh anh có không ít người muốn làm Khương phu nhân, nhưng lại không người nào, không có lấy một người khiến anh xao lòng và cả yên lòng. Mà Hường Thiên Ngôn, ngoài việc con trai anh quá thích cô ấy ra, anh không thấy có lý do gì để cô có thể trở thành vợ anh, mà anh cũng chẳng hiểu được vì sao con lại thích cô ấy đến vậy.

- Tiểu Triết, con có thể đồng ý với bố chuyện này không?

- Dạ?

- Sau này con đừng bám di Hường như vậy nữa nhé.

Nước mắt còn chưa khô lại rung rung lên, Bánh Bao Nhỏ nước mắt lưng tròng nhìn bố ai oán:

- Bố không thích di Hường ạ?

- Vậy con nói xem vì sao bố phải thích di ấy? – Đến cả tập hồ sơ điều tra kia cũng không có chỉ ra được vì sao Khương Triết lại thích Hường Thiên Ngôn đến thế.

- Nếu con nói cho bố nghe, sau này con có được đi tìm di Hường chơi không ạ?

- Ừm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc lại sáng bừng lên, Bánh Bao Nhỏ xoắn xoắn gấu áo lần đầu tiết lộ chân tướng.

- Bởi vì di Hường đã cho con một viên Sô cô la.

Chú thích:

(1) QAQ là 1 emoticon (biểu tượng cảm xúc) của dân mạng Trung Quốc,

(2) “Chỉ có mẹ là tốt nhất trên đời”: 世上只有妈妈好 – bài hát rất nổi tiếng, mời các bạn thưởng thức tại ĐÂY.

(3) “em bé có mẹ được nâng niu như báu vật...”: là 1 câu trong bài hát “Chỉ có mẹ là tốt nhất trên đời” ở trên.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Bố ơi, bố à! (9) – Nguyên vọng ngày sinh nhật của Bánh Bao Nhỏ

Nghe Bánh Bao Nhỏ hào hứng khoa chân múa tay tường thuật lại, Khương Trì mới biết câu chuyện viên Sô cô la này thực ra là gì.

Năm ngoái, Lý Dật Khôn đưa Bánh Bao Nhỏ đi dự tiệc, đi đường chạm mặt nhiều người quen nên dừng chân trò chuyện đôi câu, mà Khương Triết thấy ven đường có một đám trẻ nhỏ nên cũng tò mò xuống xe. Đứng ở ngoài rìa đám đông, cậu nhìn thấy Hường Thiên Ngôn đang ở giữa phát kẹo Sô cô la cho tụi nhỏ. Cô không ngừng lấy từ trong túi ra các loại kẹo tặng cho các bạn, kẹo đến tay bạn nào còn tặng kèm bạn ấy một cái ôm và một nụ hôn lên trán.

- Anh bạn nhỏ, chị có nhiều kẹo quá ăn không hết, em có thể ăn giúp chị một ít được không nào?

Cậu có chút thảng thốt trước nụ cười của Hường Thiên Ngôn, thấy tay cô đầy một vốc kẹo, cậu chỉ vươn tay nhón lấy một viên kẹo Cô cô la hình trái tim. Cũng như các bạn khác, cậu cũng nhận được một cái ôm ấm áp. Mùi hương trên người Hường Thiên Ngôn không khiến cậu khó chịu như của các mẹ các dì khác, cậu run rẩy túm lấy góc áo cô, nắm rất lâu, chỉ muốn gọi cô một tiếng “Mẹ ơ”.

Trí nhớ của trẻ nhỏ không được lâu, thế mà Khương Triết lại có thể nhớ về Hường Thiên Ngôn lâu đến vậy. Vậy nên khi cậu thấy cô có mặt ở chương trình kia thì cứ nằng nặc đòi Khương Tri phải tham gia, lại còn đòi nhất định phải là cô đi theo hai bố con họ.

- Vậy con có thể cho bố biết con cất viên Sô cô la đó ở đâu không?

Bánh Bao Nhỏ nhào khỏi vòng tay của bố, bò cả bốn chi vào trong lều, chốc sau ôm theo chiếc gối ra:

- Con sợ làm mất nên vẫn luôn cất trong này.

Khương Tri thấy con cẩn thận kéo khóa gối, bàn tay nhỏ lấy ra một cái hộp sắt nhỏ. Khóe miệng cứng đờ, Khương Tri rất quen thuộc với cái hộp sắt này, đây là món quà sinh nhật anh tặng Bánh Bao Nhỏ khi con tròn bốn tuổi, là chiếc hộp nhỏ mà người vợ đã khuất của anh để lại.

- Con sợ đề vỡ nó, nên lấy cái hộp của mẹ để bảo quản. – Bánh Bao Nhỏ nói đoạn bèn rất cẩn thận mở chiếc hộp ra đưa tới trước mặt bố. – Nhưng mà viên Sô cô la này vẫn bị chảy mất một ít rồi, sớm biết như vậy, lúc ấy con đã lấy viên kẹo trái cây rồi.

Viên Sô cô la hình trái tim của Dove(1), Khương Tri cũng rất quen thuộc với loại sô cô la này. Anh nhớ rõ, trên mỗi mảnh giấy bạc là một câu tâm tình hoặc động viên, rất ấm lòng người.

- Bố ơi, bố đừng để đi Hường rồi xa con được không ạ? – Thấy bộ dáng trầm tư của bố, Bánh Bao Nhỏ đóng hộp cất kỹ rồi lay mạnh cánh tay bố.

Khương Tri nhoen miệng cười ôm con trai vào lòng:

- Nhưng mà con phải hứa với bố chuyện này nhé.

- Vâng vâng vâng ạ!

- Sau này đừng có mè nheo đòi đi Hường làm mẹ con nữa nhé, đi ấy còn có cuộc sống riêng của dì, không thể vì con mà từ bỏ tất cả có phải không?

Chỉ cần có thể cho bé tiếp tục chơi cùng Hường Thiên Ngôn, chuyện mẹ mới không phải nên nóng vội. Bánh Bao Nhỏ đã được bố cho phép, nằm cuộn trong lòng bố vuốt vuốt ngón tay mình ngập ngừng muốn nói lại thôi, cuối cùng đành phải gọi khẽ:

- Bố ơi...

- Sao hả con?

- Bố ơi, sắp đến sinh nhật con rồi.

Nhớ rõ thế cơ à, Khương Tri cũng vừa mới bàn với Lý Dật Khôn bàn nhau nên mua quà sinh nhật thế nào cho Bánh Bao Nhỏ, bây giờ tự con nhắc đến, Khương Tri cũng cảm thấy nhẹ lòng:

- Con muốn quà gì nào?

- Con nói bố đừng giận được không ạ? Con muốn... chơi trò chơi gia đình một lần.

Lờ mờ đoán ra được con trai sắp nói gì, Khương Tri cũng không ngắt lời, ý bảo bé cứ nói tiếp.

- Con muốn đi Hường đóng vai mẹ của con, một nhà ba người chúng ta đi dã ngoại ăn cơm, có được không ạ... – Bánh Bao Nhỏ hiếm khi làm nũng với anh, mà cuộn tròn trong lòng anh ngẩng đầu ằng ằng nước mắt nhìn anh cầu mong như lúc này thì càng hiếm có. – Tiểu Đậu Đậu lớp con khoe là tuần nào cậu ấy cũng được bố mẹ đưa đi chơi, con cũng ước có một lần như vậy... bố ơ?

- Con nên tự hỏi đi Hường ấy.

- Bố à, bố không tức giận ạ?

Anh lắc đầu.

Anh mở công ty, anh xóa sạch tất cả tai tiếng tình cảm, anh tìm cho Khương Triết nhà trẻ tốt nhất, cũng chỉ vì muốn con được vui vẻ. Con lần đầu đưa ra nguyện vọng sinh nhật, anh cũng không tìm được lý do nào để từ chối.

- Vậy con sẽ gọi ngay cho đi Hường! – Bánh Bao Nhỏ nói rồi bật xuống, xỏ dép toan chạy về phía điện thoại.

Khương Tri vươn tay với lấy con, vỗ nhẹ lên đầu cậu bé:

- Con trai, bây giờ là mấy giờ rồi?

- Chính giờ ạ.

- Con còn nhớ trước đây bố từng nói con thế nào không?

Ủ rũ cúi đầu quay lại ôm chân bố, Bánh Bao Nhỏ rúc vào lòng anh rầu rầu nói:

- Sau tám giờ tối nếu không có chuyện đặc biệt quan trọng thì không được gọi điện cho người khác, đó là hành vi không lễ phép ảnh hưởng người khác nghỉ ngơi...

- Tiểu Triết, bố chợt nhớ ra một việc.

- Sao ạ?

- Cuối tuần này bố con mình phải đi quay ngoại cảnh cho chương trình. – Thực ra có thể chờ quay xong rồi đi chơi cũng được, nhưng Khương Trì cố tình bỏ lửng không nói hết câu.

Bánh Bao Nhỏ không nghĩ nhiều như vậy, nghe đến việc quay chương trình thì lại càng vui hơn:

- Vậy thì dì Hường gấp rồi đi cùng mình luôn nhỉ, bố ơi, quay xong về bố tổ chức sinh nhật cho con được không ạ?

- Ủ, mai con tự gọi cho dì Hường nói chuyện sinh nhật nhé, thôi bây giờ mau ngủ đi. – Khương Trì nói rồi bế con đi vào nhà vệ sinh.

Bánh Bao Nhỏ ôm chặt cổ bố, ghé vào tai anh thổ thê:

- Bố ơi, mai bố lại mời dì Hường đến dạy bố nấu cơm nhé...

- Dì Hường làm sao mà ngày nào cũng đi được. – Khương Trì nói rồi đặt cậu bé lên ghế băng trước bồn rửa mặt. – Bây giờ con hơi bị có lòng tham không đầy đấy nhé.

- Á! Thôi bố ra ngoài đi, để con đánh răng rửa mặt! – Từ ngón tay mập mạp nhỏ bé đẩy đẩy Khương Trì, sợ anh rút lại sự đồng ý vừa rồi.

Giữ con trai đứng vững trên ghế rồi, Khương Trì vỗ nhẹ đầu con một cái:

- Đánh răng rửa mặt rồi ngủ sớm đi nhé, chúc con ngủ ngon.

- Bố ơi!

Anh giữ tay nắm cửa, dừng lại:

- Sao hả con?

- Bố có thể... nói yêu con được không ạ?

Rõ ràng lúc trước anh nói “bố yêu con” đã để lại dấu ấn trong lòng Bánh Bao Nhỏ(2), Khương Trì cười cười đi đến bên con, đỡ đầu con lên hôn vào trán con, con trai bỗng mở to mắt chăm chú nhìn anh.

- Bố yêu con.

Bánh Bao Nhỏ cố gắng vươn tay tranh thủ ôm lấy cổ Khương Trì:

- Con cũng yêu bố.

Trước khi ra khỏi nhà vệ sinh, anh nghe thật con trai thì thầm nói thêm sau lưng:

- Hồi đó dì Hường cũng hôn con như vậy đó. Bố à, con có thể yêu dì Hường không?

Không trả lời con, Khương Trì đóng cửa cẩn thận rồi rời đi.

Có lẽ anh đã nhầm. Hường Thiên Ngôn, anh sẽ thử tiếp xúc gần hơn.

Sau khi vợ mất không có ai bước được vào khu vực yêu đương của anh, nếu như con trai anh thực sự chỉ thích một mình Hường Thiên Ngôn, anh vốn có thể tính đến chuyện hôn nhân không tình yêu. Nhưng anh không muốn vậy, hôn nhân không tình yêu là không công bằng đối với Hường Thiên Ngôn.

Ai cũng vậy thôi, nhưng cô ấy là người con anh yêu thích.

Ở một căn phòng khác cùng thành phố, có một người vừa sờ soạn đồng hồ báo thức rồi giường đi đánh răng rửa mặt, rõ ràng cô không biết hôm qua Khương Trì đầu tranh tư tưởng khó khăn nhường nào, tin tức gần nhất mà cô nhận được là phải giảm bớt liên hệ với Khương Triết.

Vội vàng leo lên xe bus đến công ty, Hương Thiên Ngôn còn chưa kịp đặt mông lên ghế thì “bà đồng” đã nháy mắt ra hiệu với cô đầy ý tứ.

Không phải lại nói chuyện đào hoa gì chứ? Cô nhột hết cả da đầu, đeo thẻ nhân viên vào rồi ngồi yên vị trên ghế chờ “bà đồng” qua. Khi “bà đồng” mở miệng cô mới hay thì ra mình đã nghĩ nhiều quá rồi.

- Thiên Ngôn, Thiên Ngôn, sắp có chuyện lớn xảy đến với cậu đấy.

- Cậu lại bói cho tớ à?

“Bà đồng” lắc đầu quây quây, trò trò văn phòng sếp:

- Tớ vừa thấy quản lý Trâm đi vào phòng sếp, còn nhắc tới tên cậu đó.

Không phải chứ... Hương Thiên Ngôn ngó sang cửa phòng sếp, vừa nhìn một chút đã thấy tay nắm cửa giật giật.

- Nếu tăng lương ngàn vạn lần đừng quên tớ nhé. – “Bà đồng” thủ thi bên tai Hương Thiên Ngôn, rồi nhanh chóng chạy về chỗ của mình giả bộ bận rộn vô cùng.

Vị quản lý lúc đi ra vô tình hữu ý liếc nhìn qua chỗ Hương Thiên Ngôn một cái, nhưng vẫn bước đi không nói năng gì.

- Tiểu Hương, công ty chúng ta đợt này sẽ có mấy người được đi Hàn Quốc tu nghiệp, phòng ta cũng được một suất. – Sếp nói đến đây thì Hương Thiên Ngôn cũng đã lờ mờ đoán ra được. – Vừa rồi quản lý ghé qua em cũng thấy rồi đấy, cô ấy chỉ định suất này dành cho em.

- Bao giờ ạ?

- Thứ bảy tuần này, chính là ngày kia đó. – Sếp mặt đầy khó xử. – Thủ tục và visa em không cần phải lo đâu.

- Sếp ơi, tiết mục của em còn chưa xong mà.

- Cơ hội học tập này rất quý, em cũng là người lâu năm trong tổ, cơ hội này nên dành cho em.

- Nhưng mà...

- Không nhưng gì cả, tôi còn đang mong em đưa tôi vươn xa khỏi cái văn phòng này đây. Em cứ yên tâm đi học đi nhé, khi về có lợi lộc gì đừng quên chia phần cho mọi người.

- Vậy thầy Khương thì sao đây ạ?

- Tôi sẽ cho Từ Vi Vi thay em đi theo, em nếu lo lắng thì lúc nào cũng có thể gọi điện về hỏi thăm.

Rõ ràng, mọi chuyện đã thu xếp ổn thỏa chỉ chờ một cái gật đầu của cô, mà thậm chí cũng chẳng cần đến sự đồng ý của cô. Cơ hội học tập không phải ai cũng có, huống chi bây giờ cô cũng chỉ được lệnh mà thôi. Từ chối thêm nữa chỉ tỏ lộ ra cố tình bần lười, cô gật đầu chột nhót nhớ đến lời Khương Trì nói tới qua.

Mượn cơ hội này vừa lúc tránh tiếp xúc với bố con họ Khương.

- Cảm ơn sếp ạ, em sẽ quý trọng cơ hội học tập lần này.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Bố ơi, bố à! (10) – Bao nhiêu nụ hôn ngọt ngào

Lần đầu tiên Hương Thiên Ngôn cảm thấy công ty thật là săn sóc nhân viên, sếp để cô báo cáo công việc một chút rồi cho về luôn. Bảo là cho Hương Thiên Ngôn về nhà thu dọn sắp xếp, nhưng Hương Thiên Ngôn cũng không thấy mình còn gì phải thu dọn, cô chỉ cần mang theo mấy bộ quần áo và cái laptop thôi.

Chưa từng thành thói đạo phở trong giờ làm việc thế này, Hương Thiên Ngôn nhìn những viên Sô cô la bày trong tủ kính mới nhớ ra một chuyện, có vẻ như đã lâu cô không làm “cô tiên kẹo ngọt” của các em nhỏ rồi.

Cô bị Hà Văn cản nhắc nhiều lần vì cái tội đứng giữa đường phát kẹo cho trẻ con, bởi cô đối với những đứa bé kia dù sao cũng chỉ là người lạ, bọn nhỏ phần lớn đều đã được dạy không tùy tiện ăn đồ của người lạ cho, cô lại tự dưng đi cho chúng kẹo, kiểu gì chúng nó cũng coi cô như bà hâm mà tránh đi. Nhưng Hà Văn không ngờ rằng, lần đầu Hương Thiên Ngôn mua kẹo mang đến công viên đã tặng được hết cho tụi trẻ con.

Có lẽ là vì nhìn cô có cảm giác thân quen.

Đối với nhận xét này của cô bạn, Hường Thiên Ngôn vui vẻ nhận lấy.

Tìm đến cửa hàng kẹo trước kia mình thường lui tới, cô chủ cửa hàng cũng là một cô gái trẻ, vừa thấy người vào cửa liền tươi cười chào đón:

- Lâu rồi bạn không ghé cửa hàng tôi nhỉ.

Hường Thiên Ngôn lấy mỗi loại kẹo một ít như thường lệ rồi đưa rô cho cô nàng:

- Công việc hơi bận, suýt thì quên bưng đi mất.

Cô chủ cửa hàng biết được mục đích sử dụng của chỗ kẹo này qua mấy lần trò chuyện, lần nào tính tiền xong cũng tặng thêm một gói kẹo, bảo là để theo chân cô làm chút việc tốt. Trước đây mỗi tuần đều đi phát kẹo một lần nhưng dạo này Hường Thiên Ngôn bận quay phim nên quên mất.

- Tôi còn lo bạn chuyển nhà rồi cơ, thế thì đám trẻ nhỏ kia sẽ buồn muốn chết luôn. – Lần này cô nàng còn cho thêm những hai gói. – Thiên Ngôn này, thích trẻ con thì tự sinh lấy một đứa đi.

- Bỏ trẻ con còn chưa thấy đâu này. – Nói là nói vậy, trong lòng Hường Thiên Ngôn lại bỗng nhớ tới một người, cái người đã nói chờ anh về sẽ cùng sinh con, vậy mà đi một cái đã bỏ lại cô nơi này bao nhiêu năm rồi.

Có lời nói, người nói thì vô ý mà người nghe lại chạnh lòng.

Thấy ánh mắt cô u ám, cô chủ cửa hàng kẹo vội vàng đổi đề tài:

- Mau đi đi, đừng quên thay tôi ôm tụi nhỏ nhé.

Thu vén mọi cảm xúc, Hường Thiên Ngôn cười nói tạm biệt rồi đẩy cửa ra khỏi cửa hàng. Những chuyện không muốn nghĩ đến, không dám nghĩ đến cô đều cố gắng tránh đi, cẩn thận ôm bao kẹo khá nặng, cô hít sâu một hơi cố vũ chính mình rồi bước đi.

Không phải ngày nghỉ, trẻ em trên đường cũng không nhiều lắm, ngẫu nhiên thấy mấy đứa thì đều là lũ nghịch ngợm trốn học.

Bỗng có tiếng còi xe vang lên sau lưng, Hường Thiên Ngôn quay lại thì bắt gặp một khuôn mặt tươi cười đằng sau cửa kính xe. Nụ cười vừa miến cường giương lên đã cứng đờ trên mặt. Người đàn ông này hôm qua còn lạnh lùng nói qua điện thoại bảo cô đừng đến gần con anh nữa, hôm nay sao đã có thể cười ảm áp với cô như vậy.

Rốt cuộc Khương Trì phải mở lời:

- Hôm nay không đi làm à?

Hường Thiên Ngôn gật đầu, dù sao cũng là thần tượng của mình, cô vẫn cố mỉm cười đáp lại:

- Sếp thả cho về sớm.

- Có rảnh không, tôi có thể phiền em vài tiếng được không?

Vướng mắc trong lòng đang khiến cô buồn bực, có thể cảm thấy được mình cười giả dối quá, Hường Thiên Ngôn dứt khoát thu lại nét cong trên khóe miệng:

- Xin lỗi thầy Khương, hôm nay tôi còn có việc phải làm.

Chính anh muốn cô giữ khoảng cách với nhà họ Khương mà, Hường Thiên Ngôn cảm thấy cô làm vậy rất phù hợp với yêu cầu của anh.

Khương Trì những tưởng Hường Thiên Ngôn sẽ không để bụng, thấy bộ dáng của cô lúc này bỗng nhớ ra cô gái này dù sao cũng nhỏ hơn mình tận bảy tuổi. Nghĩ vậy khóe miệng anh cũng nhoen cười, anh lần đầu cảm thấy, cô gái được con trai anh yêu thích này cũng đáng yêu đấy.

Chẳng hiểu sao lại bị thần tượng cười, Hường Thiên Ngôn thấy anh không nói năng gì thì quay lưng bước đi.

Chắc là muốn kiểm tra xem cô có lại đi tìm Bánh Bao Nhỏ hay không đây mà, hay là còn muốn cho cô... cái chi phiếu cảm ơn kèm xin lỗi nữa nhỉ? Hường Thiên Ngôn lắc lắc đầu phát hoảng trước trí tưởng tượng quá là bay cao bay xa của mình, thật xấu cô bị lấy từ Hà Văn đây mà.

- Thiên Ngôn này. – Hường Thiên Ngôn đành phải ngoái đầu lại nhìn Khương Trì. – Tôi nên có lời giải thích với chuyện hôm qua.

- Không sao ạ. Tôi thật sự có việc mà, ngài có việc gì cứ gọi điện cho tôi nói sau cũng được.

Đứng sau lưng cô, Khương Trì nhớ đến chuyện tối qua nói với con trai. Hường Thiên Ngôn muốn đi làm gì, anh lúc này cũng đã có thể đoán ra được, nhưng cô lại dùng kính ngữ với anh khiến anh nhũn mày:

- Muốn biết vì sao Tiểu Triết quán em đến vậy không?

Cô quay hẳn người lại:

- Vì sao?

- Em lại vừa dùng kính ngữ với tôi.

Lông mày nhướng lên, Hường Thiên Ngôn miệng há ra rồi lại ngậm vào, cô thật sự không biết nên đáp lại Khương Trì như thế nào.

Khương Trì cầm lấy túi giấy trong tay cô, cười yếu ớt hỏi cô:

- Bây giờ muốn đi đâu nào?

- Nhà trẻ khu phía trước. – Hường Thiên Ngôn cũng mặc cho thần tượng xách kẹo giúp, còn mình thì đi trước dẫn đường. Sải chân của Khương Trì rộng hơn, vèo cái đã đi sóng đôi với cô. Cô thoáng nhìn sườn mặt của thần tượng mà lòng chỉ cảm thấy sao mà kỳ quái quá.

Rõ ràng là người mình tôn sùng bao lâu như thế, xem TV thấy anh cười một cái đã chỉ muốn cào màn hình, thế mà giờ đây cô lại có thể bình tĩnh đến thế để cho anh xách đồ giúp mình sóng vai cùng đi.

- Đi phát kẹo cho trẻ nhỏ à?

- Vâng.

- Vì sao vậy?

- Ai cũng có đam mê riêng của mình, có người thích đua xe, có người thích đánh golf, tôi chỉ thích nhìn thấy những nụ cười rạng rỡ của trẻ thơ. – Hường Thiên Ngôn đáp rồi lấy ra hai viên kẹo trái cây, bóc vỏ nhét vào miệng một viên, còn một viên cô bỏ vào túi quần.

Vị đào tan trong miệng, Hường Thiên Ngôn thấy công nhà trẻ thì miệng càng tươi tỉnh hơn.

Cô đã ghé nhà trẻ Chú Voi này không chỉ một đôi lần, hầu hết các cô giáo ở đây cô đều quen, tụi nhỏ thỉnh thoảng cô thì càng hơn hớn đến nỗi bỏ lại hết đồ chơi mà chạy lại vây quanh cô.

- Cô tiên kẹo ngọt lại tới rồi! – Một bé nhanh chân lao vào lòng Hường Thiên Ngôn, ngửa đầu cười với cô. – Hôm nay con muốn ăn kẹo dâu.

- Con muốn vị gì cũng có hết.

Như thường lệ, bé con ôm cổ Hường Thiên Ngôn hôn chụt một cái lên má cô, xong rồi còn cảm thấy chưa đủ, cứ dán mặt lên má cô cọ cọ mãi đến khi bị bạn khác giành chỗ.

- Chú này, chú là bạn trai của chị Hường à? – Một cô bé tết tóc hai bên túm chặt góc áo ngửa đầu hỏi Khương Trì.

Vốn dĩ được ngắm nhìn cả một đàn trẻ nhỏ đồng lứa với con trai mình trong lòng anh đã ấm áp lắm rồi, thấy cô bé này chú ý đến mình thì càng cười tươi hơn, ngồi xổm xuống nhẹ nhàng xoa xoa hai má phúng phính của cô bé:

- Chú là bạn của chị Hường đây.

- Vậy chú cũng đến phát kẹo à?

Anh nghĩ ngợi giây lát, thấy mình quả thật cũng xách kẹo giúp Hường Thiên Ngôn đến đây, bèn gật đầu, lại bất ngờ nhận được một nụ hôn từ cô bé con.

- Cảm ơn chú ạ!

Bỗng dưng nhận được một nụ hôn khiến Khương Trì giờ vẫn sững người:

- Chú cũng cảm ơn con.

Chẳng hiểu sao chú lạ mặt này lại cảm ơn mình, cô bé cũng chẳng muốn tìm hiểu cho rõ, bèn quay đi hòa mình vào đám trẻ đang đòi kẹo. Nhờ phúc Hường Thiên Ngôn, lần này đến nhà trẻ Khương Trì thu hoạch được không ít nụ hôn của trẻ nhỏ. Các cô giáo nhìn thấy Khương Trì bằng người thật thì chỉ hận mình không thể trẻ lại hai mươi tuổi, để cũng nhào vào lòng anh mà mãnh liệt hôn hít.

- Tiểu Ngôn, em với đại minh tinh Khương có quan hệ gì thế? – Phát kẹo xong Khương Trì bị một đám trẻ nhỏ kéo đi chơi, Hường Thiên Ngôn ngồi trò chuyện cùng các cô nuôi dạy trẻ. Cô giáo Lữ tỏ ra tò mò ra mặt. – Người thật quả là đẹp trai thật ấy!

- Chị từng thấy thầy Khương già rồi à?

- ... Em đừng có mà đánh lạc hướng.

- Em còn có thể có quan hệ gì với anh ấy chứ. Em cùng tổ với cha con anh ấy trong chương trình “Bố ơi, Bố à!” mùa tới mà. – Hường Thiên Ngôn vừa nói đã thấy đau nhói cả cánh tay.

Không nên tỏ ra quá tức tối trước mặt lũ trẻ, nhưng đám cô nuôi dạy trẻ đều nhìn Hường Thiên Ngôn với ánh mắt tràn ngập hăm dọa và ghen tị, nhưng có thể thấy cô có vẻ vui sướng đáng ra phải có, họ lại còn câu hơn:

- Làm sao em có thể bình tĩnh được như thế?

- Chẳng nhẽ em phải ngày nào cũng vui sướng điên cuồng nhảy nhót quanh thầy Khương như con dõ à? – Thực ra cô cũng có thể hiểu được suy nghĩ của họ, ít nhất là khi biết mình cùng tổ với bố con họ Khương cô đã hào hứng đến mức chỉ muốn từ tầng lầu văn phòng nhảy luôn xuống đất.

Đang ôm một bé lên đỉnh cầu trượt, Khương Trì bỗng vô tình để ý thấy bên kia đang xì xào bàn tán, điện thoại trong túi rung lên, Trợ lý gọi điện báo, công ty có việc cần anh về gấp.

Bây giờ mới nhớ ra mục đích mình tới tìm Hường Thiên Ngôn, anh tắt điện thoại đi tới bên Hường Thiên Ngôn:

- Công ty có chút việc, bây giờ chúng ta về được chưa?

Cô gật đầu chào tạm biệt mọi người rồi đi theo Khương Trì rồi đi, tới công nhà trẻ cô đã lên tiếng:

- Thầy Khương à, ngài tìm tôi có chuyện gì vậy?

- Tôi muốn thu lại lời nói ngày hôm qua. – Khi Khương Trì nói ra những lời này, biểu cảm của anh cũng rất ngượng ngập. – Mẹ Tiểu Triết mất sớm, thằng bé có gì khiến em không thoải mái mong em thông cảm và bỏ quá cho nhé.

- Thầy Khương...

- Trước lúc Tiểu Triết rụng chiếc răng đó, tôi có kể cho nó nghe một câu chuyện... – Khương Trì cũng không biết vì sao mình bỗng nhớ đến chuyện này, anh nhìn thấy Hường Thiên Ngôn có vẻ đầy nghi hoặc thì chợt nhớ đến đêm ấy cô cũng vẫn còn có bản khoăn.

Câu chuyện kia anh mới chỉ kể hai lần, mà kể cho con trai nghe chính là lần đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Bố ơi, Bố à! (11) – Nhớ cả bố nữa nhé

Tối hôm ấy khi Bánh Bao Nhỏ nắm bàn tay nhỏ rúc vào lòng anh, Khương Trì đã kể cho bé nghe cách mình làm với những chiếc răng khi nhỏ:

- Bà nội con bảo, chiếc răng hàm trên thì phải nhét vào đầu giường, chiếc răng hàm dưới phải nhét vào chân giường, có như vậy mới mau mọc răng mới.

- Nhưng bố con mình chỉ ở đây hai buổi tối thôi mà... – Bánh Bao Nhỏ nói rồi đem chiếc túi phúc nhỏ đưa lên trước mặt ngắm nghía, bên trong là chiếc răng sữa đầu tiên của bé, bé không muốn cứ vứt nó đi như vậy. Bé nằm áp lên người bố, dụi đầu vào cổ bố nũng nịu:

- Đây là răng của con mà.

- Sau đó có một lần, bố tìm thấy những chiếc răng được bọc giấy trắng để trong hộp đựng đồ trang điểm của bà con, cái nào cũng ghi rõ ràng ngày rụng răng của bố. Bà nội con nói, vật cứng rắn nhất trên cơ thể con nên đặt ở nơi mềm mại nhất để bảo quản. (Juu: Xin lỗi bạn Mạt Phi chứ câu này của bạn khiến mình không nghĩ trong sáng cho được) - Khi anh nói câu này về mặt Bánh Bao Nhỏ cũng mờ mịt y như anh lúc ấy vậy.

Chăm hồi tưởng, Khương Trì nở một nụ cười bất đắc dĩ:

- Tôi cứ tưởng rằng Tiểu Triết sẽ đưa tôi giữ chiếc răng giúp kia, ai ngờ thằng bé lại đưa nó cho em.

Hóa ra là cậu bé khiến anh ghen tị, Hường Thiên Ngôn ngượng ngập cười lấy ra viên kẹo chanh trong túi quần đưa cho anh:

- Thực ra em vẫn rất hiếu kỳ không biết vì sao Tiểu Triết thích em như vậy.

- Có lẽ một ngày nào đó chính nó sẽ nói cho em biết. – Khương Trì không hào ngọt, nhưng lúc này lại bóc kẹo bỏ vào miệng, hương vị nhẹ nhàng từng chút kích thích đầu lưỡi. – Tôi hôm nay tìm em là mong em sau này có thể chơi cùng Tiểu Triết nhiều hơn.

- O? – Cô không cách nào thích ứng ngay được, dù sao mới qua một đêm mà lại phát ngôn hai câu hoàn toàn trái ngược nhau như thế.

- Tôi kể em nghe câu chuyện kia cũng chỉ là muốn cho em biết địa vị của em trong lòng Tiểu Triết, thằng bé cũng không biết nơi mềm mại nhất có nghĩa là gì, chỉ biết rằng sữa của tôi được mẹ tôi cất giữ, vậy nên rằng sữa của nó cũng muốn giao cho mẹ nó giữ gìn. – Anh nói tới đây mới cảm thấy có gì đó không phải, bèn hắng giọng nói xin lỗi. – Về lời nói quá đáng hôm qua của Tiểu Triết thì tôi đã nhắc nhở nó rồi, sau này nó sẽ không. quấy nhiễu cuộc sống của em nữa.

Có lẽ đây là lần đầu tiên, Khương Trì nói năng vụng về như vậy trước mặt cô, Hường Thiển Ngôn nhanh chóng hiểu được ý tứ của anh. Bánh Bao Nhỏ thích cô, mà anh yêu con vô cùng, cho nên chỉ mong cô có thể bớt thì giờ chơi cùng với Bánh Bao Nhỏ nhiều hơn để bé vui vẻ hơn, nhưng Bánh Bao Nhỏ sau này sẽ không quán quít đòi cô làm mẹ nữa, cho nên cô cũng có thể yên tâm kết giao bạn trai.

Vốn cô cũng rất yêu quý Bánh Bao Nhỏ, huống hồ dù sao thần tượng của mình đã nhờ cô giúp đỡ, Hường Thiển Ngôn tất nhiên chẳng hề băn khoăn nữa mà đồng ý luôn, nhưng đến chuyến đi sắp tới thì cô có phần do dự:

- Nhưng sắp tới em không thể chơi cùng Tiểu Triết được rồi.

- Có việc gì tôi giúp được không?

- Không không, thứ bảy này em sẽ đi Hàn Quốc, cấp trên phái một số người đi tu nghiệp. – Hường Thiển Ngôn nói xong cảm thấy thật là áy náy. – Phải tháng sau em mới về được.

Thần sắc thất vọng chợt lóe lên, Khương Trì nhớ tới vẻ mặt của con trai tối qua thì có thể hình dung ra được bộ dáng tràn trề thất vọng của bé nếu nghe được tin này. Cảm thấy vị ngọt dịu dàng trong miệng lưu lại hương vị trong lành, Khương Trì quyết định kể cho cô nghe kế hoạch ngày sinh nhật của con trai.

- Nếu Tiểu Triết không bận tâm, có thể hoãn sinh nhật lại một chút không?

Khương Trì gật đầu, đưa tay lên xem giờ, cảm ơn và chào tạm biệt rồi đi về phía xe của mình. Đến tận khi chiếc xe rẽ sang một con đường khác, vị ngọt trong miệng anh vẫn chưa tan hết, nụ cười ấm áp của Hường Thiển Ngôn giữa một đoàn trẻ em cứ trôi nổi trong trái tim anh. Đã nhìn quen những nụ cười chẳng thật lòng, Khương Trì cứ nhớ đến nụ cười của cô lại cảm thấy thư thái cả tâm hồn.

Nhiều khi, trẻ nhỏ không phân biệt được đúng sai, nhưng chúng lại có thể cảm thấy lòng người ấm lạnh rất rõ ràng.

Đón xe bus về nhà, Hường Thiển Ngôn nhắn tin kể cho Hà Văn chuyện này, chẳng bao lâu cô nàng đã gọi lại. Để chuông reo một lúc, cô vừa cầm điện thoại lên nghe đã giật mình hoảng hốt:

- A ...ssig(1)! Dù có là đại minh tinh cũng đừng có mà đùa giỡn người ta thế chứ! Hôm qua thì vừa không cho cậu gặp con mà hôm nay đã đổi ý rồi, cậu mặc dù ngốc thật cũng vẫn là người của Hà Văn này, anh ta dựa vào đâu mà dám chà đạp cậu như thế chứ! Ông công tử thấy anh ta tuần tú lịch sự định giúp cho tiến tới với cậu, tốt hơn hết cậu vẫn nên đến phòng môi giới hôn nhân của tớ mà làm hội viên danh dự đi, tớ nhất định sẽ chọn cho cậu một người thích hợp nhất!

Đầu đầy vạch đen(2), có vẻ như cô đã phát hiện ra khả năng số một của Hà Văn – đó là bất kể chuyện gì, cuối cùng đều có thể lái về vấn đề độc thân của cô. Có một cô bạn đầy lòng nhiệt tình thế này bên cạnh mà cô vẫn duy trì được cuộc sống độc thân, có thể nói cô đã phải tiêu tốn hết cả tâm tư.

Đáp lại một câu cảm ơn đã quan tâm, nhân tiện nói chuyện sắp đi Hàn Quốc, lại lập tức nhận được một tràng:

- A a a! Cậu sắp đi Hàn Quốc! Vậy tối nay chúng mình đi ăn món Hàn thôi!

Tuy rằng không hiểu vì sao cô nàng bảo sắp đi Hàn Quốc thì phải đi ăn món Hàn, nhưng Hường Thiển Ngôn vẫn đồng ý, nhân tiện cũng hỏi han xem bạn tiện nam kia có muốn đi cùng hay không.

“Tiệc tiễn bạn thân không thể có người khác quấy rầy” – Hà Văn nói là như vậy, nhưng Hường Thiển Ngôn có linh cảm rằng hai người họ lại giận dỗi nhau rồi.

Bữa tối nay ăn ở nhà hàng Hà Văn lựa chọn, nhìn cô nàng chọn món chẳng hề kiêng dè Hường Thiển Ngôn thừa hiểu bữa này ai sẽ thanh toán rồi. Khi hai người họ ra ngoài ăn uống với nhau hầu hết đều là Hà Văn lựa món, tính tiền ra cao thấp thế nào sẽ quyết định người thanh toán. Lúc ban đầu Hường Thiển Ngôn còn cảm thấy kiểu này khiến cô được lời quá rồi, nhưng đi nhiều với Hà Văn rồi thì bỗng thấy nhẹ lòng.

Làm bạn với đại gia, khỏi cần để ý chuyện vụn vặt.

- Mà sao đương lúc quan trọng này cậu lại bị gửi đi nước ngoài học tập nhỉ? – Nhìn Hường Thiển Ngôn nường từng miếng thịt ba chỉ, Hà Văn chỉ ngậm ngùi đầu đầu của mình.

Cô gấp thịt chín vào đĩa của Hà Văn, bản thân mình còn chưa nghĩ nhiều đến vậy:

- Nhật trình của công ty tớ làm sao quyết định được.

- Vậy ai tiếp quản công việc của cậu?

- Từ Vi Vi.

- Chẳng phải rõ quá rồi sao, rõ ràng cái cô Vi Vi kia muốn leo lên vị trí của cậu để được gần gũi với Khương đại thần. – Hà Văn nói rồi cuốn một miếng rau xà lách nhai nhồm nhoàm. – Cậu nghĩ xem, một thực tập sinh mới vào chẳng bao lâu, sao có thể thay vị trí của cậu được?

- Không phải đâu, tớ thấy cô ấy rất tốt mà.

- Vậy thì hẳn là bà quản lý của các cậu rồi. – Qua nhiều lần kể chuyện Hà Văn cũng hiểu khá rõ công việc của cô bạn, đến cả các vị cấp trên như thế nào cô cũng nắm được đại khái. – Tớ bảo cậu ngốc thì cậu cũng đừng có ngốc thật chứ? Quản lý của các cậu mới ba mươi, độc thân, trước một quý ông độc thân hoàng kim như Khương Trì thì làm sao... cường lại được. Thêm nữa việc đi tu nghiệp của từng người các cậu đều là do quản lý đó tự mình quyết định mà, rõ ràng chính là ghen ghét cậu được Bánh Bao Nhỏ quản quyết rồi.

Phân tích xong, Hà Văn thở ra một hơi rồi gấp một miếng thịt trong đĩa của Hường Thiên Ngôn:

- Cậu có một người bạn biết lo nghĩ như tớ đúng là có phúc lắm ý!

Thực ra, cũng không phải là Hường Thiên Ngôn không quan tâm đến công việc. Công việc này là nơi cô bắt đầu ổn định kinh tế tại thành phố này, giấc mơ của cô không ở đây, tất nhiên cô cũng không cần quá phí tâm tư đi tranh giành gì cả. Ít nhất là trong suy nghĩ của cô, cô có thể coi là siêu lười biếng.

Trong khi Hà Văn cứ thao thao bất tuyệt chỉ dạy cô rằng chốn công sở không thể coi như trường học, cái gì cũng phải tự mình tranh thủ, lúc nào cũng phải đề phòng, Hường Thiên Ngôn đã ăn được rất nhiều. Cô thấy Hà Văn dừng lại thì đưa cho cô nâng cốc nước của mình:

- Khát rồi hả?

- ...

Hường Thiên Ngôn nên cảm thấy may mắn vì hôm nay họ không ăn cơm Tây, bằng không Hà Văn kiểu gì cũng sẽ gior dao nĩa lên kẻ cổ cô. Không nghiêm túc nghe cô bạn khuyên giải đúng là cô không phải, cô bèn gấp thịt ba chỉ đã nướng thơm ngon chấm tương đưa đến bên miệng Hà Văn:

- Tớ biết cậu quan tâm tớ, nhưng chuyện công việc tớ đã nắm chắc trong lòng rồi, cậu đừng giận nữa nhé.

Há miệng tỏ vẻ mình đã chấp nhận lời xin lỗi của cô bạn, Hà Văn nguôi giận đôi dề tài:

- Tớ nay tớ qua chỗ cậu ngủ nhé.

- Cãi nhau với anh ta à?

- Sao phải cãi nhau, không muốn tiện nam làm bẩn mắt tớ, mắt không thấy lòng không phiền. – Hà Văn đáp rồi gấp một miếng khoai tây cắn phập một cái hung hăng như cắn kẻ thù.

Không biết hai người họ lại có chuyện gì, Hường Thiên Ngôn cũng không muốn bữa tối trước khi mình xuất ngoại có gì không thoải mái, nên mau lẹ đổi đề tài sang việc hỏi Hà Văn nên mang theo những gì. Khi cô cảm thấy mình sắp thành một tín đồ shopping đến nơi thì màn hình điện thoại nhấp nháy một dãy số xa lạ.

- Di Hường ơi... – Giọng nói từ thân của Bánh Bao Nhỏ từ trong điện thoại truyền tới, xem ra thằng bé đã biết cô sắp phải ra nước ngoài. Hường Thiên Ngôn bật cười, chợt nghe cậu bé nói tiếp. – Di có thể không đi Hàn Quốc không ạ?

- Vì sao thế? – Không thèm để ý đến ánh mắt hóng hớt của Hà Văn, cô cứ hình dung ra bộ dáng rầu rầu của Bánh Bao Nhỏ lại thấy buồn cười.

- Bởi vì Hàn Quốc không vui tí nào đâu ạ, chú Lý bảo ở đó chỉ có cái đảo Je... Je gì đó (3) là coi được thôi ạ, mà cơm ở đó ăn cũng không ngon nữa. – Cố gắng thuyết phục Hường Thiên Ngôn, nhưng Bánh Bao Nhỏ cũng nhất thời không nghĩ được lý do gì. – Quan trọng nhất là ở Hàn Quốc không có con chơi cùng đi đâu ạ. Di Hường đừng đi nhé...

- Nhưng đây là lệnh của cấp trên di, không đi là sẽ bị phạt tiền đó. – Cô cũng không biết phải giải thích với Bánh Bao Nhỏ về việc ra nước ngoài học tập như thế nào, chỉ có thể dùng cái lý do đơn giản mà thô thiển này.

- Con có tiền này!

- Con làm ra tiền bao giờ?

- Bố con có tiền mà, bố có cả công ty đấy, các ông chủ trong phim truyền hình đều rất nhiều tiền mà, với lại ai ai cũng bảo tiền của bố sau này sẽ là tiền của con, cho nên con sẽ bảo bố đưa con trước một chút tiền cho đi nhé. – Sợ Hường Thiên Ngôn do dự không nhận lời, Bánh Bao Nhỏ lại còn phùng phùng khí thế nói. – Di muốn bao nhiêu có bấy nhiêu luôn!

- ...

Hường Thiên Ngôn cảm thấy, cô nên nói chuyện với Khương Trì xem có phải thằng bé này xem quá nhiều phim truyền hình rồi không. Thấy Hà Văn

thanh toán xong, cô cũng xách túi rồi đi theo. Đang định trả lời Bánh Bao Nhỏ thì chợt nghe thấy một giọng nói khác ở đầu dây bên kia, nghe được loáng thoáng tiếng đó nói gì. Là Khương Tri đang bảo con trai nên ngoan ngoãn một chút.

- Di Hường. . . Vậy đi đi Hàn Quốc rồi ngày nào cũng phải nhớ đến con nhé.

- Ủm – Hường Thiên Ngôn đáp, trong lòng không khỏi cảm thán. Cậu quý tử này sau này lớn lên không chỉ có tiền đồ vô cùng rộng mở, mà bản lĩnh theo đuổi con gái cũng không phải vừa đâu!

- Khi đi nhớ đến con thì nhân tiện nhớ cả bố con nữa nhé! – Nhờ có cô bảo mẫu mách nước, Bánh Bao Nhỏ cuối cùng cũng hiểu ra được, một mình cậu xông pha chiến đấu thì không giải quyết được gì cả, nhất định phải để bố và Di Hường vừa mắt lẫn nhau thì cuộc cách mạng của cậu mới toàn thắng được.

Nhìn xem, trẻ nhỏ vẫn biết hết đấy nhé.

Khóe miệng Hường Thiên Ngôn giật giật không biết trả lời thế nào, chỉ thấy tiếng cầu cứu của Bánh Bao Nhỏ, sau đó lại chuyển thành tiếng của Khương Tri:

- Đi đường chú ý an toàn, tạm biệt.

Âm thanh tút tút sau khi ngắt điện thoại vẫn vang vọng bên tai cô, đến tận khi Hà Văn khẽ đẩy cô mới sực tỉnh lại.

Nhân tiện nhớ cả bố của Bánh Bao Nhỏ, có thể lắm chứ. . .

Chú thích:

(1) Nguyên văn là 阿西吧 – là phiên âm tiếng Trung của một câu chửi cửa miệng trong tiếng Hàn 아...씨, mà khi xem phim Hàn Quốc ta có thể nghe thấy họ phát âm là “A...Ssig”.

(2) Đầu dây vạch đen

(3) Nguyên văn 济. . . 济什么岛 – Có lẽ bé đang muốn nói đến đảo Jeju: là đảo lớn nhất Hàn Quốc (rộng 73 km, dài 41 km). Có khí hậu đại dương ôn hòa với những tháng nóng nhất cũng không quá 33 °C, Jeju là điểm đến lý tưởng cho tuần trăng mật của các đôi vợ chồng mới cưới, cũng là nơi nghỉ ngơi được ưa thích của du khách nước ngoài. Con số 20 sân golf trên đảo đã nói lên sự phát triển mạnh mẽ của ngành du lịch – giải trí ở Jeju. Một khu trên đảo này là di sản thế giới UNESCO.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bố ơi, Bố à! (12) – Món quà của tiểu thọ tinh (1)

Chương trình đã quay được ba tập rồi, Khương Triết vẫn mang một vẻ nho nhã lễ độ như tiểu thân sĩ, nhưng trong suốt quá trình quay đã thiếu đi phần nào hào hứng. Đằng sau không còn có Hường Thiên Ngôn theo cùng, Bánh Bao Nhỏ đến giờ cơm cũng không buồn bụng bát nhỏ đến mời nhân viên tổ công tác nếm món ngon nữa.

- Sau bữa tối nghỉ ngơi qua loa, tám giờ bắt đầu nổi lửa trại khai mạc dạ hội thần bí ở đầu thôn Tiểu Thổ. – Vâng lời Khương Tri, Bánh Bao Nhỏ nhần từng từ đọc lên nhiệm vụ, rồi ném lại phong thư bỏ chạy về phòng dúm đầu vào chăn.

Bes chẳng hề hứng thú tý nào với dạ hội thần bí đâu, từng chút hy vọng còn lại trong lòng đều đang bị thời gian mai một dần. Rõ ràng trước khi ra nước ngoài Hường Thiên Ngôn đã hứa sẽ tặng quà cho bé, bây giờ ngày sinh nhật của bé đã trôi qua quá nửa rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng quà đâu, chẳng lẽ đi ấy cũng có thể nói mà không giữ lời sao?!

- Con à? – Chờ cho các nhân viên của chương trình ra khỏi phòng hết, Khương Tri vén chăn để lộ ra khuôn mặt Bánh Bao Nhỏ cho bé hít thở không khí, anh hoàn toàn có thể hiểu được vì sao con trai buồn bực. – Di Hường bây giờ không nhìn thấy con được, nhưng sau này đi ấy có thể xem lại qua TV, con muốn đề đi ấy thất vọng sao?

- Di ấy gạt con trước, ai nói dối sẽ bị biến thành người béo xấu xí! – Bánh Bao Nhỏ nói rồi đôi mày cũng chau lại, thói quen nhíu mày khi cáu giận này là bé học được từ bố, bây giờ bé phản xạ có điều kiện rất là tự nhiên.

Thấy con lý giải thành ngữ “Béo nhờ nuốt lời”(2) ra như vậy, Khương Tri gỡ nhẹ lên trán bé một cái:

- Còn chưa qua sinh nhật con cơ mà, biết đâu con lại nhận được một món quà thần bí ở tiệc lửa trại thì sao? Di Hường nhất định đã gửi quà cho cô chú nào đó giữ hộ rồi.

Tâm trạng u ám thoáng cái đã tan thành mây khói, Bánh Bao Nhỏ nghĩ lời bố nói cũng rất có lý, bằng không sao lại nói là thần bí đây? Mà di Hường có béo đâu, chắc chắn di ấy không thích nói dối người khác rồi. Nghĩ vậy bé lại vui vẻ lên, Bánh Bao Nhỏ vốn đang rầu rĩ không vui lúc này chỉ mong ngóng mau mau được đi dạ hội thần bí đốt lửa trại để xem món quà sinh nhật của mình.

- Con à, đừng quên những điều bố nói với con trước khi đến đây. – Khương Trì nói xong nhìn con trai đưa hai ngón tay út đan chéo vào nhau đặt lên môi mới nở nụ cười vừa lòng.

Không muốn mang đến cho Hường Thiên Ngôn bất cứ phiền toái nào, tối hôm qua anh đã nói chuyện với Khương Triết, dù có tức giận hay vui vẻ, cũng không nhắc đến cô trước mặt người khác, một câu cũng không được.

Dạ hội thần bí quanh lửa trại nếu không ngoài suy đoán của Khương Trì, thì hẳn là chương trình mà ban tổ chức sắp xếp để mừng sinh nhật Bánh Bao Nhỏ.

- Tiểu Triết ơi Tiểu Triết, tớ hát cho cậu nghe một bài nhé! – Kha Đồng Ngôn vừa chạy một vòng quanh lửa trại giờ đứng thờ phỉ phò trước mặt Khương Triết. Từ nhỏ chịu ảnh hưởng của bố, cô bé Ngôn Ngôn không hề thích những bài hát thiếu nhi, có hát thì phải hát những ca khúc đang thịnh hành kia. Chờ mọi người vỗ tay rầm rộ xong, cô bé nắm bông hoa nhỏ bên hông váy cúi chào mọi người.

- Hoa xuân ấm áp xua tan đi cái ảm đạm của mùa đông. . . (3) – Máy vị vừa đưa tay định vỗ nhịp theo cô bé nghe được bé cất tiếng hát thì sững người, bài này để mừng sinh nhật thật sao?

Kha Đồng Ngôn chẳng quan tâm nhiều đến thế, đây là bài hát bé thuộc nhất, đoạn nói hay hát bé đều thuộc rõ ràng. Hát xong, cô bé còn ôm lấy đầu Khương Triết mà cắn mạnh một cái, rồi mới nở một nụ cười ngọt ngào:

- Chúc mừng sinh nhật nhé Tiểu Triết!

Có lẽ bị dọa bởi hành động của cô bé, Bánh Bao Nhỏ cứ đơ ra như khúc gỗ nhìn cô bạn, để bố nhắc cho mới nói cảm ơn.

Nhóc ngượng ngùng Tống Hạo Thiên không dám biểu diễn tiết mục gid trước mặt mọi người, chỉ đưa cho Khương Triết cây cung mới học làm lúc chiều, khi nói chúc bạn sinh nhật vui vẻ ánh mắt bé vẫn còn lưu luyến đọng lại ở cây cung. Mà anh bạn nhỏ Nam Húc lại rất khảng khái giống Kha Đồng Ngôn, gặp sinh nhật bạn, bèn nhất quyết muốn đọc diễn cảm bài thơ đặc biệt nhất.

Tất nhiên, bài thơ này đặc biệt ở chỗ, bé chưa từng đọc cho ai nghe ngoài cha mẹ, mà quan trọng nhất là, nó đặc biệt... dài.

- Đức vua Hán mến người khuyh quốc

Trái bao năm tìm chuốc công tai

Nhà Dương có gái mới choai

Buồn xuân khóa kín chưa ai bạn cùng

Lạ gì của tuyết đông ngọc đức

Chốn ngai vàng phút chốc ngồi bên

Một cười trăm vẻ thiên nhiên

Sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son.

- Con à...

- Trời xuân lạnh suốt tuần mạch ảm

Da mờ đông kỳ tắm ao Hoa

Vua yêu bạn ấy mới là

Con hầu nâng dậy coi đà một thay

Vàng nhẹ bước lung lay tóc mái

Màn phù dung êm ái đêm xuân

Đêm xuân vẫn vùn có ngàn

Ngai rồng từ đấy chậm phần vua ra

....

- Con ơi... – Thấy con trai đang lăm le đọc một lều hết cả bài “Trường hận ca”(4), Nam Ly túa cả mồ hôi lạnh, chỉ biết ôm lấy con vào lòng. – Hôm khác con đọc nốt cho Tiểu Triết nghe vậy nhé, nói vào chuyện chính trước đi con.

Cảm giác bị cắt ngang rất là khó chịu, bài thơ này bé đã quán lấy mẹ đòi dạy biết bao lần, mặc dù có rất nhiều chữ bé không hiểu nhưng vẫn có thể đọc thuộc trôi chảy. Nhưng mà bị bố nhắc một cái, bé mới nhớ ra việc chính của ngày hôm nay, bèn quay sang Khương Triết gãi gãi đầu xin lỗi. – Bài thơ kia... nếu muốn biết về sau như nào, sau này nghe tiếp nhé. Tiểu Triết sinh nhật vui về nhé!

Thấy mọi người đã tặng quà gần xong rồi, tâm tình Bánh Bao Nhỏ càng lúc càng kém, ánh mắt cứ khóa lấy người chú trưởng thôn Lương Đông.

- Ban tổ chức chương trình có chuẩn bị một món quà tặng cho Tiểu Triết đây. – Lương Đông nói rồi chia đôi tay vẫn giấu sau lưng ra, đưa vật cầm trên tay quơ quơ trước mặt bé. – Xe đua mô hình bán hạn chế nhé, con có thích không nào?

Đôi mắt ngời sáng thoáng chốc lại u ám tối tăm, Bánh Bao Nhỏ đón lấy chiếc xe đua mô hình lễ phép nói cảm ơn. Một chiếc bánh sinh nhật thật to cắm sau cây nến nhỏ, nhân viên chương trình đang bung chiếc bánh chậm rãi đi tới ngồi xuống trước mặt Bánh Bao Nhỏ:

- Tiểu Triết ước một điều gì, rồi chúng ta cùng nhau thổi nến.

Điều ước sinh nhật của bé vẫn thế mà thôi, trong lòng Khương Triết vô cùng buồn bực, thổi phồng một cái rồi mặc kệ bố lo liệu.

- Đừng tỏ vẻ cáu kỉnh trước mặt mọi người. – Tâm tình con trai Khương Trì đều thấy rõ được, nhưng thấy mọi người đang vui nên anh bé Bánh Bao Nhỏ lên ghé tai bé nhắc nhở.

Kha Đồng Ngôn có lẽ cũng nhận ra bạn đang không vui, hồn nhiên chạy tới tươi cười với Khương Triết:

- Tiểu Triết, chúng mình cùng chơi nào!

Bị Khương Trì khế đẩy khích lệ, Bánh Bao Nhỏ miễn cưỡng gật đầu, bánh kem trong tay bị bỏ cầm đi, móng vuốt nhỏ của Kha Đồng Ngôn cũng đoạt lấy bé.

- Tiểu Triết này, qua sinh nhật này là cậu lớn hơn tới một tuổi rồi, tớ nên gọi cậu là anh Tiểu Triết à?

- ... – Chẳng phải nên gọi là anh ngay từ đầu sao?

Khương Trì nhìn con mình bị kéo đi, bên tai lại nghe thấy Nam Ly lên tiếng:

- Xem ra mối lương duyên này của chúng ta là chắc cú rồi.

- Lần nào cũng là con gái anh chủ động, ngại ghê.

Tiệc lửa trại cuối cùng lại biến thành đại chiến bánh kem, bọn trẻ đứm nào quần áo cũng bết kem và bụi đất phải để bố bé về phòng. Trên đường về, Bánh Bao Nhỏ cứ cầm đèn pin bòn chôn tắt lên bật xuống, thế là lại bị Khương Trì giằng lấy đèn pin mắng cho một trận. Cúi đầu nghẹn ngào, bao nhiêu tủi thân lại ồ ạt ào về, Bánh Bao Nhỏ liền khóc òa lên.

Nhân viên chương trình đứng ngoài nhìn cũng thấy xót xa, nhưng cũng không tiện chạy lại dỗ dành. Từ Vi Vi nhớ đến món quà sinh nhật Hương Thiển Ngôn gửi cô còn để trong túi, nhìn thấy Bánh Bao Nhỏ khóc nức cả lên mới thấy hối hận sao mình không đưa cho quà cho bé từ sáng sớm.

Khương Triết không phải là một cậu bé mít ướt, từ nhỏ có vấp ngã bé cũng tự đứng dậy phủi bụi đi tiếp. Lúc này bé khóc đến đau lòng như thế Khương Trì không cần đoán cũng biết nguyên nhân. Thấy các nhân viên chương trình đang từ từ rời đi, anh ôm con vào lòng nhẹ nhàng vỗ lưng bé:

- Con hỏi thử chị Từ xem, trước khi đi di Hương có dặn dò gì chị ấy không?

Bánh Bao Nhỏ lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Từ Vi Vi đang đứng ngoài cửa, bé khóc nhiều quá nên giờ nước mắt có nín được thì cũng không nói nên lời.

- Quà của di Hương ở đây nè! – Từ Vi Vi nói rồi lấy món quà trong túi ra đặt vào trong lòng Khương Triết, lại đưa tay xoa nhẹ đầu bé. – Nhiệm vụ của chị đã hoàn thành rồi, tiểu thọ tinh cũng đừng khóc nhè nữa nhé.

Tròn xoe mắt nhìn món quà mới xuất hiện trong lòng, Bánh Bao Nhỏ mân mê nơ bướm lòng lại khắp khởi vui, di Hương sẽ tặng quà gì cho bé đây nhỉ? Bé đâu có tiết lộ cho di ấy là bé thích cái gì đâu.

- Nhận được quà rồi thì mau lau nước mắt đi, kéo sau này di Hương của con lại thấy bộ dạng con khóc nhè qua TV đấy. – Khương Trì nói rồi lấy khăn ướt lau mặt cho bé.

- Con bóc ra được không ạ?

- Bỏ đâu có quyền quyết định. – Nhìn con trai xị mặt ra, Khương Trì cười nhéo nhéo má cậu bé. – Sau này có khóc nhè trước mặt người khác nữa không?

Lắc đầu quày quảy, Bánh Bao Nhỏ ôm lấy món quà sinh nhật quý giá nhất giữa đầu cười với Khương Tri:

- Con mở quà được không ạ?

Gật đầu đồng ý, Khương Tri nhìn bộ dáng con trai cẩn thận mở quà không khỏi cảm thấy địa vị của mình thật chẳng bằng Hường Thiển Ngôn, ít ra tính đến giờ, con trai vẫn chưa nhận ra anh vẫn còn chưa tặng quà.

Trước kia lúc nào bé cũng chỉ quan tâm bố sẽ tặng gì cho bé.

- Bố ơi, có thiệp nè! – Bánh Bao Nhỏ vui sướng giơ tấm thiệp lên cho Khương Tri xem, rồi bé lại thu tay về mở ra xem – “Tiểu Triết thân yêu, sinh nhật vui vẻ nhé. Từ hôm nay con lại lớn thêm một tuổi rồi, trở thành một tiểu nam tử hán rồi đúng không...” Bố ơi! Con từ nay là một tiểu nam tử hán đấy!

Khương Tri gật đầu cười, ôm lấy con trai, cùng bé đọc thiệp chúc mừng của Hường Thiển Ngôn.

- “Đây là một chiếc chai thần kỳ...”

- Chai ước nguyện.(5)

- “Chai ước nguyện, viết điều ước của mình ra giấy rồi bỏ vào chiếc bình này, chờ qua sinh nhật con rồi đưa chai này cho dì, dì sẽ niệm...”

- Thần chú.

- “Dì sẽ niệm thần chú để biến điều ước của con thành hiện thực.” – Đọc xong tấm thiệp, Bánh Bao Nhỏ cầm lấy chiếc chai nhỏ trong hộp xem đi xem lại. – Bố ơi, điều ước có thể thành hiện thực thật sao?

Đương nhiên phải xem điều ước của bé có khả năng không chứ, Khương Tri cất kỹ tấm thiệp cũng không trả lời bé dứt khoát:

- Chỉ cần có lòng tin, nhất định thành hiện thực.

Món quà này không thể so với những món quà quý giá người khác tặng, Hường Thiển Ngôn cũng đã mất nhiều tâm tư để tặng món quà sinh nhật này. Tấm thiệp là cô tự tay làm, mà chiếc chai ước nguyện với hoa văn như thế này hẳn không phải một chút tiền là có thể mua được. Khương Tri nhìn những nét chữ trên thiệp lại nghĩ đến câu “Nét chữ nét người”, từng chữ đều cho anh cảm giác nhẹ nhàng, dễ chịu, giống như cô vậy.

Bánh Bao Nhỏ tin tưởng Hường Thiển Ngôn, vậy nên bé leo xuống giường ra chỗ hành lý lấy giấy bút, che che đây đây viết ra điều ước đầu tiên.

- Viết cái gì mà phải bí mật thế?

- Không cho bố biết đâu!

Điều ước không dài, Bánh Bao Nhỏ buông bút ngay sau đó, nghiêm túc gấp lại mảnh giấy rồi bỏ vào trong chai, cẩn thận nút chặt lại. – Bố ơi, dì Hường thật là tốt. – Bánh Bao Nhỏ ôm cái chai mát lạnh cuộn mình trong lòng Khương Tri, bé cảm thấy mát cũng không đến nỗi khó chịu, bé chỉ vào từng chữ từng chữ trên tấm thiệp hỏi bố rồi lẩm nhẩm đọc, đọc một lần xong cười một lúc rồi lại đọc lần nữa.

Trong lúc ấy, Hường Thiển Ngôn đang nghỉ ngơi trong một khách sạn ở Seoul thì nhận được một tin nhắn.

- Buổi tối mới đưa quà cho Tiểu Triết, chị mà thấy cảnh thằng bé khóc lóc dai dẳng lúc này chắc sẽ đau lòng muốn chết. Chuyện gì thế chị Hường, có thể tiết lộ cho em chút không?

Đương nhiên không thể, Hường Thiển Ngôn chỉ nói đó là món quà đã hứa tặng cho Bánh Bao Nhỏ, cô nhấn lại một câu “Cám ơn” chặn hết mọi ý đồ moi chuyện của Từ Vi Vi.

Nằm ngửa trên giường lớn, Hường Thiển Ngôn nghĩ tới bộ dạng khóc nhè của Khương Triết thì thầm thì nói nhỏ:

- Sinh nhật vui vẻ nhé.

Chú thích:

(1) Người Trung Quốc gọi nhân vật chính của bữa tiệc sinh nhật là “thọ tinh”, Bánh Bao Nhỏ là trẻ em nên gọi trêu mếu là “tiểu thọ tinh”

(2) Nguyên văn “食言而肥”: thực ngôn nhi phì, béo nhờ nuốt lời, tư lợi bội ước. Câu thành ngữ này bắt nguồn từ điển cổ sau đây:

Thời Xuân Thu, nước Lỗ có một vị đại phu tên là Mạnh Vũ Bá, lời nói ra không ai có thể tin tưởng được. Lỗ Ai Công rất bất mãn với hắn. Có một lần Lỗ Ai Công cử hành yến hội tại Ngũ Ngô, Mạnh Vũ Bá theo lệ đến tham dự. Hôm đó cũng có một vị đại thần đến dự tên là Quách Trọng. Quách Trọng rất mập mạp, bình thường rất được Ai Công sủng ái nên Mạnh Vũ Bá luôn ghen tị và nói xấu. Lần này Mạnh Vũ Bá nhân cơ hội nâng ly rượu kính Ai Công, quay sang Quách Trọng hỏi: “Ông ăn thứ gì mà mập vậy?”

Lỗ Ai Công nghe được rất bức mình, liền trả lời thay cho Quách Trọng: “Thực ngôn đa dã, năng vô phì hồ!” (ăn nhiều lời nói, lại không thể mập lên được)

ư!). Lời này rõ ràng dùng để châm chọc thói quen ăn nói không giữ miệng mồm của Mạnh Vũ Bá. Hơn nữa trong buổi yến hội có mặt đông đủ các vị đại thần, lời này lại còn xuất ra từ miệng của quân chủ một nước, Mạnh Vũ Bá nhất thời mặt đỏ đến mang tai, cảm thấy vạn phần xấu hổ.

(Mình xin phép sử dụng phần chú thích này của dịch giả Đào Lạc, đăng ở chương 15 truyện Phụng Vũ Cửu Thiên – Phong Lộ)

(3) Đây là câu mở đầu trong ca khúc “Hôm nay em phải lấy anh” rất nổi tiếng của Thái Y Lâm.

(4) Trường hận ca là một trong những bài thơ nổi tiếng của Bạch Cư Dị. Bài thơ viết về mối tình của Dương Quý Phi – Dương Ngọc Hoàn và vua Đường Minh Hoàng, từ lúc bà là một cô gái trẻ đến lúc triều đình điêu đứng, bà bị ép phải tự sát.

(5) Chai ước nguyện

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hai thiếu một (1) – Chú Khương

Đã là ngày thứ tư ở Hàn Quốc, Hường Thiển Ngôn cảm thấy thời gian học tập ở đây cũng không nhiều. Mỗi sáng chỉ lên lớp nghe hai giờ, buổi chiều nếu có hạng mục cần tham quan thì đi cùng với cả đoàn, không thì một mình cô đi dạo quanh. Bạn cùng phòng với cô tên là Lãnh Bội, người cũng như tên lạnh lùng xa cách, ngoài buổi tối ở trong phòng với buổi sáng cùng đi học ra thì hai người cũng chẳng nhìn mặt nhau. Hường Thiển Ngôn không hẳn là người ở một mình đã cảm thấy cô đơn, một mình cô cầm dv(1) vừa đi đường vừa chụp ảnh cũng thật là thoải mái.

Có người từng nói với cô, người chụp nên những bức ảnh có hồn cũng như người biên kịch viết được thành văn. Từ đó về sau, mỗi khi đi xa cầm theo một chiếc dv ra ngoài quay chụp đã thành thói quen của cô.

Dùng tiếng Anh cùng với tiếng Hàn bập bõm để hỏi đường, Hường Thiển Ngôn quanh quẩn co co mãi mới đến được công viên Namsan(2). Thời đại học nghiệp phim Hàn, cô đã từng nằm cuộn trong lòng người kia mà nói sau này cũng muốn đến nơi đây, cùng anh bước qua từng bậc thang của Namsan. Giờ đây cô đang cầm dv đứng trước những bậc thang dài dằng dặc, chỉ đành cười cười tự giễu, bao năm như vậy bao nhiêu con đường chỉ có một mình mình đi, sao còn phải chờ mong ai đó đi cùng mình mấy bậc cầu thang này nữa?

Thu lại vào trong dv toàn là những cặp tình nhân trẻ tuổi quấn nhau như sam. Hường Thiển Ngôn nhìn những cặp đôi tràn trề môn môn rồi nhìn lại mình thì mặc quần jeans lót nhung, bỗng nhận ra sức chịu đựng của mình đến là kém cỏi. Cởi áo khoác lớn ra gấp làm mấy lần rồi đặt xuống đất nằm nệm gối, cô cứ ngồi như vậy trên bậc cao nhất chụp người qua lại cùng những bậc thang chạy dài miên man.

- Thầy Khương? – Trong khung hình bỗng xuất hiện một người khiến cô giật nảy mình, Hường Thiển Ngôn nhìn Khương Trì đang chậm rãi đi về phía mình mà cứ tưởng đang hoa mắt.

Khương Trì vốn không đi đường này, chỉ cảm thấy người ngồi kia rất giống cô mới bước lại xem. Tiếng gọi quen thuộc lại càng chứng minh suy đoán của anh, anh cười cười, vẫn bước từng bước không nhanh không chậm.

Đây là lần thứ hai, cô ngồi một chỗ mặc cho Khương Trì bước lại gần mình, khoảng cách giữa hai người đủ để Hường Thiển Ngôn nhìn thấy ý cười trên khuôn mặt anh. Người đã hẹn ước năm xưa không ở đây, mà thân tượng bao lâu lại đang bước từng bậc thang đi về phía mình, cô thoáng có chút hoảng hốt, lập tức đứng dậy mỉm cười với anh.

- Sao anh lại ở đây một mình?

Còn chưa kịp trả lời Hường Thiển Ngôn thì có một cô bé đi qua nhận ra Khương Trì, chạy ngược lại gần ba trăm bậc thang. Đó là một cô bé Hàn Quốc, mọi lần trong túi ra được một tấm ảnh với cây bút đưa tới trước mặt Khương Trì, dùng tiếng Trung mang nặng khẩu âm Hàn Quốc xin anh ký tên.

Bức ảnh từ bộ phim ba năm trước của anh, Khương Trì ký tên xong không ngờ lại còn bị xin chụp ảnh chung.

Một chiếc máy ảnh được dúi vào tay Hường Thiển Ngôn, cô bé cười đến là ngọt ngào với cô, cô cũng đành thiện chí đóng dv nghe theo sự chỉ đạo của cô bé, chụp ba phôi, khi bấm nút chụp lần cuối Hường Thiển Ngôn không khỏi hối hận.

Nhớ năm xưa cô cũng vác báng chạy theo Khương Trì suốt, sao lại không chụp ảnh với thân tượng nhỉ?

Thấy lại có thêm năm ba tốp nữa chạy lại đòi chụp ảnh, Hường Thiển Ngôn lẳng lặng thu dọn áo khoác rồi cầm tay Khương Trì chạy xuống. Cô cũng không biết sao phải làm như vậy, đến khi hai người dừng lại trong một con ngõ nhỏ mới cuống quýt buông tay ra. Kéo theo thân tượng chạy như điên, có vẻ cũng là một trải nghiệm thật thú vị.

Nhưng khi thấy thân tượng mỉm cười nhìn mình thì rất là mất tự nhiên.

Hường Thiển Ngôn cười cười với Khương Trì, cố gắng đè nén sức nóng trên khuôn mặt:

- Học xong rồi nên đi dạo một mình, sao Tiểu Triết không cùng đi ạ?

Hỏi xong mới thấy mình sao có thể thiếu não đến vậy, lúc này Bánh Bao Nhỏ còn đang ở nhà trẻ, làm sao cùng bố đến Hàn Quốc được?

- Công ty giải trí bên này có chút chuyện. – Khương Trì nói đoạn chợt nhớ ra gì đó, lấy từ trong túi áo ra một phong thư đưa cho cô. – Nhân tiện làm người đưa thư.

Phong thư màu xanh da trời, mặt trên còn vẽ một cái mặt cười thật to, Hường Thiên Ngôn không mở cũng biết thư của ai gửi. Nó một nụ cười, cô mở thư ra ngắm từng nét từng nét chữ nắn nót:

“Di Hường, phải nhớ con.”

- Tiểu Triết rất thích món quà em tặng. – Nhớ đến bộ dáng con trai ngày ngày ôm tấm thiệp đọc đi đọc lại sắp thành cái máy ghi âm, Khương Trì quả thực cũng bó tay. Máy chơi game số lượng có hạn mà Lý Dật Khôn tặng cũng bị bé xếp xó, tối đi ngủ đều ôm cái chai kia mà nói chúc ngủ ngon.

- Em cũng rất thích bức thư Tiểu Triết gửi. – Nhét mảnh giấy trở vào phong thư, Hường Thiên Ngôn cẩn thận cất kỹ vào túi, ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt anh thì nhất thời không biết nói gì.

Cũng may Khương Trì rút điện thoại ra lên tiếng:

- Em cho tôi số điện thoại bên này nhé.

Vừa đọc số điện thoại mới của mình, chẳng bao lâu sau điện thoại cô reo lên tiếng chuông vui tươi. Hường Thiên Ngôn lưu số điện thoại mới này vào vị trí vốn có của Khương Trì trong danh bạ thì Khương Trì vô tình liếc mắt qua màn hình điện thoại của cô.

Hai chữ “thần tượng” lại còn thêm hậu tố “thân yêu”.

Tên mình được lưu như vậy khiến anh có có ngỡ ngàng, trong lòng Khương Trì rất kinh ngạc nhưng vẫn cố gắng biểu hiện ra ngoài mặt thật là bình tĩnh, đứng đứng, khi Hường Thiên Ngôn ngẩng đầu lên đón lấy tầm mắt anh thì anh đã vội chuyển ánh nhìn đi.

- À này, thầy Khương anh... – Lời nói lên đến miệng lại ngập ngừng, Hường Thiên Ngôn muốn hỏi anh công chuyện xử lý sao rồi, nếu không bận gì có thể cùng nhau ăn bữa cơm được không, dù sao bạn cùng phòng cũng lạnh nhạt, khó lòng cùng nhau ăn cơm vui vẻ được. Nhưng hỏi đến chuyện làm ăn của người khác thì cô hơi sỗ sàng rồi, nên nói chữ “anh...” mãi mà không tiếp lời được.

Chờ mãi không thấy cô nói tiếp, Khương Trì chủ động đánh tan sự ngượng ngịu này:

- Nếu em có thời gian, cùng đi ăn tối nhé.

May quá!

Hường Thiên Ngôn vội vàng gật đầu đồng ý, rồi lại thờ dãi một hơi:

- Nếu không phải không có nhà bếp, em sẽ tự tay nấu mời anh, ở đây mấy ngày toàn ăn đồ chua với thịt nướng chán quá.

Về mặt của cô khiến anh buồn cười, Khương Trì bật cười rồi nghiêm mặt nói:

- Em thực sự muốn xuống bếp à?

- Muốn chết đi được... nếu được về nhà điều đầu tiên em làm sẽ là vào bếp nấu liền mười tám món. – Mấy hôm nay cô toàn phải cố gắng lấy món ăn tinh thần ra mà lấp chỗ trống cho các món ăn vật chất, nhưng mà kể ra thì, vẫn còn bánh cá(3) chẳng hạn ăn rất ngon, khi nào về phải mua làm quà cho Hà Văn.

Câu trả lời của Hường Thiên Ngôn làm Khương Trì dở khóc dở cười, người ta đáng ra phải đi kiếm mấy nhà hàng mà ăn cho thỏa chí chứ nhỉ.

- Nếu tôi cung cấp địa điểm và nguyên liệu, em nấu được không?

- !

Đừng nói là ở Hàn Quốc anh cũng có nhà riêng nhé! Hường Thiên Ngôn thấy khóe môi anh nhếch lên cười thì lập tức bình tĩnh lại, nhân vật như Khương Trì cho dù có cả biệt thự ở Hàn Quốc này cũng không có gì lạ cả.

Đương nhiên, đến khi hai người xách theo thức ăn đứng trước một dãy biệt thự thì lòng cô lại nổi sóng dữ dội.

Ai bảo gần đèn thì rạng chứ, tại sao cô chơi với đại gia nhiều như vậy rồi mà vẫn chưa biến thành đại gia?!

- Cũng hay phải sang bên này, mua luôn một cái, vừa yên tĩnh vừa thuận tiện. – Khương Trì thấy Hường Thiên Ngôn kinh ngạc thì giải thích rồi lên trước mở cửa.

Người nào đó xách túi to đi theo sau anh lúc này không khỏi oán thăm trong lòng, cô thấy công ty anh đi quay cả ở mấy nước khác nữa, chẳng lẽ đại thần Khương đây có nhà ở ở Mỹ, Australia... hay sao?

Hương Thiên Ngôn đúng là có tâm hồn ăn uống, vốn định làm một bữa hải sản thịnh soạn, nhưng nhớ đến vụ nhập viện lần trước bèn bàn lại với Khương Trì nấu lẩu Tứ Xuyên. Trời lạnh ăn lẩu mới là lựa chọn số một.

- Trung Quốc nhiều trường phái ẩm thực(4) như vậy mà em cũng biết được hết à? – Tựa vào bàn bếp nhìn Hương Thiên Ngôn xử lý các nguyên liệu, Khương Trì nhớ lại cảnh cô nấu nướng trước đây, bèn lên tiếng hỏi.

- Đại loại là mỗi thứ một chút, nhưng rành nhất là món cay Tứ Xuyên với món Hàng Châu(5). – Hương Thiên Ngôn nói mà ánh mắt rầu rầu. – Em thích ăn món cay Tứ Xuyên nhất, còn bạn trai cũ của em thích ăn món Hàng Châu.

Tự biết đụng chạm tới chuyện không vui của cô, Khương Trì lập tức xin lỗi.

- Không sao đâu. – Cô nói rồi xếp những nguyên liệu đã rửa sạch vào mâm, nhân tiện ngẩng đầu nhìn Khương Trì cười cười. – Trước đây khi còn ở bên anh ấy e là một sát thủ nhà bếp ấy chứ, sau này mới dốc lòng muốn làm vợ hiền dâu đảm, nhưng món này đều mãi về sau mới học được.

- Bạn trai em thực hạnh phúc.

- Anh ấy chẳng hạnh phúc đâu, bị em đầu độc hai năm trời, đến lúc tay nghề em ngon nghề rồi thì anh ấy lại không được hưởng nữa. – Cô cười cười ra vẻ thoải mái, nhưng sợ nụ cười miễn cưỡng quá nên lại quay đi.

Nhìn ra nụ cười gượng gạo của cô, Khương Trì dời ánh nhìn đến cả mâm thức ăn rồi chuyển đề tài:

- Em định làm mấy món vậy?

- Một nồi lẩu, Gà Cung Đình, Miến Xào Thịt... còn cả Đậu Cá Kho Cay nữa. – Kể tên món ăn xong, Hương Thiên Ngôn lo lắng hỏi lại anh. – Anh ăn cay được chứ?

- Ừm. – Chỉ cần nhìn bộ dạng rót nước miếng của cô, Khương Trì cũng đã muốn ném món cay Tứ Xuyên đã lâu không ăn rồi.

Nguyên liệu đã được sắp đầy mâm, Hương Thiên Ngôn cầm dao lên lại buông xuống:

- Anh thái hành, tỏi, ớt nhé.

Không ngờ cô sẽ bảo vậy, Khương Trì ngăn người giầy lát rồi mới cầm dao lên:

- Muốn kiểm tra thành quả dạy học à?

- Vâng, không đạt yêu cầu thì cho về úp mặt vào tường học lại.

Cũng không muốn phải úp mặt vào tường nên anh vận dụng hết bài học Hương Thiên Ngôn đã dạy để hoàn thành nhiệm vụ:

- Xem ra tôi cũng có thiên phú nấu nướng nhỉ.

- Thầy Khương à, em thấy anh chẳng mấy mà có thể đến Tân Đông Phương làm thầy giáo rồi.

Trường ẩm thực Tân Đông Phương của Trung Quốc, nơi làm ra những món ăn ngon nhất trên đời.

- Bây giờ tôi chỉ là học trò, sao em cứ gọi thầy mãi vậy. – Khương Trì nói rồi gạt tỏi đã thái vào mấy chiếc chén con theo chỉ dẫn của cô.

- Chẳng lẽ em phải gọi là bạn Khương à? – Đã thân quen hơn rồi, Hương Thiên Ngôn nói chuyện cũng không nghi ngại gì, lúc này cũng thoải mái trêu đùa anh. – Thực ra anh hơn em nhiều tuổi như vậy, em nên gọi anh là chú Khương.

Hai người hơn kém nhau bảy tuổi, lại bị Bánh Bao Nhỏ gọi chung một vai vế. Chuyện này Hương Thiên Ngôn cứ canh cánh trong lòng.

Nhưng cô không biết rằng, Bánh Bao Nhỏ còn hiểu về vai vế rõ hơn cả cô.

- Chú Khương á? – Mặc dù đã ngoài ba mươi, nhưng người trong giới giải trí đều trẻ hơn bình thường vài tuổi, nếu nhìn bề ngoài, bọn họ cũng chẳng hơn kém nhau bao nhiêu. Khương Trì nghe thấy cách gọi kia không khỏi nhũn mảy, anh thực sự đã già rồi sao?

- Giờ em mới nhận ra, gọi là chú Khương cũng thuận miệng phết. – Ít ra là dễ nghe hơn “anh Khương” nhiều, Hương Thiên Ngôn nói rồi cảm miếng thịt ức gà bày ra bộ dáng lên lớp:

- Chú Khương à, chú có muốn học làm món Gà Cung Đình không ạ?

Thực ra nhà họ Khương ít ăn cay, các món bảo mẫu làm đa phần là nhạt, Khương Trì lúc này lại gạt đầu rất chăm chú, anh muốn học về làm cho con trai

ăn, để con được nếm thêm nhiều món mới.

Bữa ăn đầu tiên ở Hàn Quốc, Hướng Thiển Ngôn cũng không cho Khương Trì nếm thử nhiều, mấy món làm xong thì nồi canh lẩu cũng chuẩn bị xong.

- Chú Khương à, cảm ơn đã khoản đãi. – Cách một nồi lẩu nghỉ ngơi, Hướng Thiển Ngôn tươi cười nâng chén.

- Cũng cảm ơn em đã khoản đãi.

Chú thích:

(1) Dv: digital video – máy quay kỹ thuật số

(2) Công viên Namsan:

Namsan là một ngọn núi biểu tượng nằm ở trung tâm Seoul. Mặc dù không cao như ngọn núi xung quanh khác, Mt. Namsan là rất phổ biến dù sao cũng là một địa điểm nghỉ ngơi. Ở phía trên, có trang thiết bị khác nhau như Palgakjeong (phòng hình bát giác), Seoul Tower, Hàng hải Aquarium, đài phun nước, và Thư viện Namsan. Bạn có thể đi cáp treo lên trên hoặc đi bộ lên con đường cầu thang. Ngoài con đường này, có rất nhiều lối đi khác lên Namdaemun, Hoehyun-dong, Taegyo 3 (sam)-ga, Jangchung Park, Itaewon, Huam-dong và nhiều hơn nữa. Các khóa học lái xe ở đây cũng rất phổ biến cho các cặp vợ chồng.

Công viên Namsan là một di tích lịch sử. Bạn sẽ tìm thấy Bonghwadae (đền hiệu gò) như nó đã từng là trung tâm của thủ đô quốc phòng. Trong triều đại Joseon (1392-1910) vốn đã được thay đổi để Hanyang (Seoul hiện nay) và bảo vệ thành phố khỏi cuộc xâm lược, bức tường lâu đài được xây dựng trên 4 ngọn núi lớn như Mt. Bukaksan, Mt. Inwangsan, Mt. Naksan và Mt. Namsan. Trên đỉnh Namsan, năm cảnh báo được xây dựng để báo cáo các thông tin từ chính quyền địa phương để chính quyền trung ương với hệ thống năm-tín hiệu.

Ngoài ra trên đỉnh núi Namsan, có Pavilion Palgakjeong, trong đó có một cái nhìn tuyệt vời. Tại Seoul Tower (479.7m), bạn có thể xem toàn bộ cảnh quan của Seoul và Biển Tây ngoài Incheon. Nhà hàng xoay ở Tháp Seoul cũng tự hào có tầm nhìn tuyệt vời. Với quan điểm ban đêm tuyệt vời, bạn nên cố gắng ăn tối tại tháp. Nó sẽ là một kinh nghiệm tuyệt vời để thăm Namsangol Làng truyền thống Hàn Quốc mà là một ngôi làng của 5 ngôi nhà truyền thống Hàn Quốc.

(3) Bánh cá Hàn Quốc: đây là một món bánh truyền thống của Hàn Quốc. Bánh không được làm từ cá mà được đúc bằng bột từ khuôn hình cá. Nhân bánh phổ biến là đậu đỏ, sau này cải tiến có thêm sô cô la, trái cây, ô mai, thịt, trứng... Bánh cá là một trong những món ăn đường phố rất được yêu thích ở Hàn Quốc.

(4) Các trường phái ẩm thực Trung Quốc.

Trung Quốc có khá nhiều trường phái nấu ăn. Trong đó, những trường phái có ảnh hưởng và mang tính đại diện nhất được cả xã hội công nhận là các món ăn của Sơn Đông, Tứ Xuyên, Quảng Đông, Phúc Kiến, Giang Tô, Chiết Giang, Hồ Nam và An Huy.

Món ăn Sơn Đông

Trường phái: Gồm hai loại món ăn Tế Nam và Dao Đông.

Đặc điểm: Vị nồng đậm, nặng mùi hành tỏi, nhất là món hải sản, có sở trường làm món canh và nội tạng động vật.

Món ăn có tiếng: ốc kho, cá chép chua ngọt.

Món ăn Tứ Xuyên

Trường phái: Gồm hai trường phái Thành Đô và Trùng Khánh.

Đặc điểm: Lắm mùi vị và nồng đậm.

Món ăn có tiếng: vây cá kho khô, cua xào thơm cay.

Món ăn Giang Tô

Trường phái: Gồm món ăn của các địa phương Dương Châu, Tô Châu và Nam Kinh.

Đặc điểm: Nổi tiếng về các món hầm, ninh, tần. Chú trọng về món canh, bảo đảm nguyên chất nguyên vị.

Món ăn có tiếng: món thịt và thịt cua hấp.

Món ăn Chiết Giang

Trường phái: Gồm các món ăn của Hàng Châu, Ninh Ba, Thiệu Hưng. Nhưng có tiếng tăm nhất là món ăn của Hàng Châu.

Đặc điểm: món ăn tươi mềm, thanh đạm, không ngấy.

Món ăn có tiếng: tôm nõn Long Tỉnh, cá chép Tây Hồ.

Món ăn Quảng Đông

Trường phái: Gồm ba trường phái Quảng Châu, Triều Châu và Đông Giang, món ăn Quảng Châu nổi tiếng nhất.

Đặc điểm: Rất sành về các món chiên, rán, hầm. Khẩu vị thơm giòn và tươi.

Món ăn có tiếng: Tam xà long hồ phượng, lợn quay.

Món ăn Phúc Kiến

Trường phái: Gồm các món ăn Phúc Châu, Tuyền Châu và Hạ Môn. Nhưng chủ yếu là món ăn Phúc Châu.

Đặc điểm: Nguyên liệu chủ yếu là hải sản, chú trọng vị ngọt chua mặn thơm, màu đẹp vị tươi.

Món ăn có tiếng: Kim phúc thọ, cá kho khô...

Món ăn Hồ Nam

Trường phái: Chú trọng thơm cay, tê cay, chua, cay và tươi. Nhưng chua cay là nhiều nhất.

Món ăn có tiếng: kho vây cá.

Món ăn An Huy

Trường phái: Gồm các món ăn của miền nam An Huy, cũng như khu vực dọc sông Trường Giang và Hoài hà. Nhưng với các món ăn của vùng miền nam An Huy là chính.

Đặc điểm: Có sở trường về các món ninh, hầm. Rất chú trọng về mặt dùng lửa.

Món ăn có tiếng: vịt hồ lô.

Trong 8 trường phái ẩm thực của TQ thì món ăn của Tứ Xuyên là được phổ biến rộng rãi nhất.

(5) Món Hàng Châu:

Ẩm thực Hàng Châu được xem là đại diện cho ẩm thực Chiết Giang (món ăn tươi mềm, thanh đạm, không ngấy) – một trong 8 trường phái ẩm thực lớn (Sơn Đông, Giang Tô, Tứ Xuyên, Chiết Giang, Quảng Đông, Phúc Kiến, An Huy, Hồ Nam) của Trung Hoa. Người Hàng Châu thường sử dụng các nguyên liệu chủ yếu là cá, tôm, măng tre, củ sen, lá chè, rau xanh, tàu hũ ky trong hầu hết các bữa ăn hàng ngày...

Hàng Châu có các món ngon nổi tiếng như: bánh bao, tôm nõn Long Tỉnh, cá chép Tây Hồ, heo Đông pha, các món chè làm từ củ sen...

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Hai thiếu một (2) – Người đàn ông biết phù phép

Khói sương trên nồi lẩu chậm chậm tan ra, hai kẻ đã no say ngồi hai đầu bàn mỉm cười với nhau. - Hahaha, chú ơi chú lên tô son à? – Trong họg vẫn đang cay xè, Hường Thiên Ngôn cũng không quên trêu chọc Khương Trì, nói rồi cũng đưa đôi tay mát lạnh lên xoa xoa môi cho bớt nóng.

Từ khi vào giới giải trí đã không ăn món cay nữa, lần này Khương Trì có lẽ quá sức rồi, uống hết cốc nước này đến cốc nước khác, mà mặt với cổ anh vẫn cứ đỏ bừng bừng.

Thấy anh bị cay quá không chịu được, Hường Thiên Ngôn cười chán chê rồi mới đứng dậy đi vào bếp lấy ra hai cốc thủy tinh đựng sữa chua:

- Đây anh uống đi cho đỡ cay.

Lúc ở trong siêu thị thấy cô nhặt một bình lớn sữa chua còn tưởng cô thích uống, bây giờ Khương Trì mới hiểu ra ý đồ thực sự của cô:

- Cảm ơn.

- Không cần cảm ơn, dù sao cũng là tiền của anh mà. – Cô nói rồi nhanh nhẩu ngâm lấy một ngụm sữa lớn, để yên cho nó chậm rãi chảy xuôi xuống họng.

Bắt chước Hường Thiên Ngôn, Khương Tri cũng ngâm một ngụm, sữa chua tựa như một tầng sương lạnh xoa dịu vị cay nồng hừng hực, có tác dụng hơn nhiều so với nước lọc.

- Học hành bên này thế nào? – Khương Tri mãi mới có thể mở miệng nói chuyện, giọng nói vẫn còn khàn khàn.

Làm fan cuồng bao lâu nay, đây là lần đầu Hường Thiên Ngôn nghe được giọng anh như vậy, chỉ thấy lòng mình hồ reo phải mau tỉnh lại thôi. Vừa thu dọn bát đĩa trên bàn, cô vừa nhớ lại lịch trình mấy hôm nay, lắc lắc đầu:

- Cũng học được vài thứ, nhưng cảm giác vẫn còn chưa đủ.

- Là sao nhỉ?

- Thầy hướng dẫn có nói chúng em đều gặp vấn đề về kinh nghiệm, đi thăm thú hiện trường chương trình cũng chỉ là nhìn xem những thứ bề ngoài. Em đang nghĩ đến chuyện này, vì sao nước ta mãi vẫn chưa tự mình làm ra chương trình giải trí nào thật hay. Những chương trình hot hiện nay như xem mất(1) hay giấc mơ(2) đều là mua về từ nước ngoài.

Thấy cô bùng chén đĩa toan đi vào bếp, Khương Tri cũng nhanh tay thu dọn cùng:

- Thế đã tìm ra chưa?

- Có rất nhiều nhân tố tự nhiên trong đó, mà em chưa nghĩ đến hết được. – Thả bát đĩa vào chậu rửa, Hường Thiên Ngôn quay lại đón lấy đồ từ tay Khương Tri. – Điều em thực sự muốn làm cũng không phải cái này.

Chăm chú nhìn nụ cười pha chút ngượng ngùng của cô, Khương Tri nhớ tới cái tên weibo từng thấy trong hồ sơ, ”Tôi phải phấn đấu trở thành biên kịch giỏi“. Sau khi đồng ý cho con trai tiếp xúc với Hường Thiên Ngôn, anh cũng có xem lại tập tài liệu kia, tìm hiểu sơ qua về cô. Làm việc bao lâu vẫn chỉ là một biên đạo nho nhỏ, cô hẳn là thuộc loại người dễ thỏa mãn. Sau khi xem các tư liệu khác nữa, trong mắt Khương Tri, Hường Thiên Ngôn có lẽ là một cô gái không đua tranh trong công việc, sống tùy hứng. Nhưng rõ ràng, phán đoán của anh sai lầm rồi.

Hường Thiên Ngôn cũng chưa thỏa mãn với hiện tại, cô ấy có chuyện muốn làm, mà còn đang vô cùng cố gắng.

Cô vốn rất hiếm khi kể với người khác về ước mơ của mình, mà bây giờ lại kể hết với Khương Tri, đem niềm hy vọng vẫn luôn đau đáu trong lòng giải bày với người cô luôn ngưỡng mộ, chắc hẳn sẽ được tiếp thêm rất nhiều sức mạnh đây.

- Khi còn học đại học em cũng không rõ ràng lắm muốn làm gì sau này, càng về sau ở một mình mới càng nhận thấy rõ mình muốn gì. Em muốn trở thành một biên kịch thật giỏi, giỏi nhất châu Á cũng được, nhất Trung Quốc cũng được, mà chỉ nhất ở cái thành phố của mình thôi cũng được, em muốn tên tuổi mình xuất hiện trên màn ảnh.

Khương Tri không nhìn thấy khuôn mặt Hường Thiên Ngôn, nhưng có thể hình dung ra bộ dáng cô lúc nói những lời này vừa tự tin vừa đầy khí thế. Về mặt như thế anh đã từng thấy hai lần. Một lần là ở người vợ đã mất của anh, cô ấy từng nói muốn trở thành một người thật có máu mặt của đất nước này; một lần là ở con trai anh, khi bé nói sau này bé nhất định có thể hạnh phúc nắm tay bố mẹ.

Về mặt như thế, nếu anh thấy được, có đốc cận túi cũng muốn giúp cho cô.

- Sao từ đầu không làm biên kịch?

- Em muốn tạo tiếng vang. – Hường Thiên Ngôn nói rồi quay lại nhìn anh, ánh mắt sáng ngời. – Em muốn tác phẩm đầu tiên của em phải khiến hàng vạn người dõi theo.

Khương Tri có thể cảm giác được, những lời cô nói không phải nhất thời tùy hứng mà nói quá lên. Nhớ tới lúc này cô vẫn luôn cầm theo dv, có lẽ cũng là vì cố gắng cho mục tiêu của mình. Bọt xà phòng trong bát từ từ bị nước rửa trôi, Khương Tri bước đến bên cô:

- Tôi tin em.

Trượt tay, chiếc bát sắp rơi xuống được Khương Tri đưa tay đỡ kịp. Hường Thiên Ngôn cảm giỡn rửa bát trong tay mà lòng vui sướng lâng lâng, cô nghĩ anh sẽ động viên một câu “cố lên” thôi, mà ba chữ này thật vượt xa cả mong đợi của cô.

- Nếu cần giúp gì lúc nào cũng có thể tìm tôi. – Khương Tri nói rồi đặt chiếc bát đã rửa sạch sẽ lên giá. – Coi như học phí tôi dành cho em.

Ngẩn ngơ, ngây người ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt tươi cười của Khương Tri, Hường Thiên Ngôn nhất thời không nói nên lời. Cô chỉ cần Khương Tri ủng hộ một chút về tinh thần mà thôi, không ngờ lại thu được quá nhiều, thật quá ảo.

Mà khiến cô càng ảo hơn nữa chính là câu nói tiếp theo của Khương Tri:

- Em có từng suy nghĩ về việc làm mẹ Tiểu Triết không?

Thế này thì đến cả giẻ rửa bát cũng rơi luôn vào chậu, nước với bọt tóa lên làm ướt cổ tay áo cô, Khương Trì thấy vậy bèn cầm tay cô lên dùng khăn giấy lau giúp.

Mặc dù còn cách mấy lớp quần áo, Hường Thiên Ngôn vẫn có cảm giác rất lạ lùng từ vị trí bị anh nắm lấy, đầu óc rối bời chỉ vì câu nói kia của anh. Cô kinh ngạc nhìn Khương Trì, cẩn thận dò xét khuôn mặt anh để đoán chừng khả năng trong câu nói của anh. Nhưng mà mặt anh chẳng có gì khác lạ, cô không biết đón nhận câu hỏi này như thế nào, chứ đừng nói đến đáp lại.

Cảm giác được tâm tình của cô, Khương Trì buông tay cô ra rồi bỏ khăn giấy vào thùng rác:

- Không có ý gì đâu, Tiểu Triết nói hôm sinh nhật nó muốn em đóng vai mẹ nó một ngày. Thăng bé chưa từng được đi chơi cùng bố mẹ bao giờ, nên tôi muốn thực hiện giấc mơ của nó.

Thì ra là thế, Hường Thiên Ngôn nghe xong thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lại thầm oán Khương Trì, chuyện có thể nói rõ ràng, sao cứ cố tình lấp lửng dọa cô như vậy.

Lại vuốt vuốt tay áo tiếp tục rửa bát, cô gạt đi sự gượng gạo và ngạc nhiên trên mặt, lại trưng ra nụ cười nhẹ nhàng:

- Em thì không sao, thọ tính là lớn nhất mà. Nhưng như vậy đối với chị nhà có phải là thiếu tôn trọng hay không?

- Với tính tình của Mộc Thanh, cô ấy sẽ đồng ý thôi.

Bao năm qua mới nghe lại được cái tên này từ miệng anh, Hường Thiên Ngôn nghiêng đầu nhìn anh, mong nhìn được vẻ triu mến thân quen ấy. Hà Văn không phải là fan của Khương Trì, mà đêm đó xem TV thấy anh gọi tên Quý Mộc Thanh cũng nhin không được mà lẫn lộn trên salon.

Đừng bao giờ để cho người đàn ông này dùng giọng điệu này nỉ non gọi tên bạn, đó chính là bùa chú.

Trừ phi bạn có thể sánh đôi cùng anh ấy.

- Thiên Ngôn?

Được gọi hồn lại, cô thấy vẻ mặt nghi hoặc của Khương Trì mới cuống quýt quay đầu lại nhìn bồn rửa bát. Giật nắp bồn lên, bọt nước xoáy tít rút đi, cũng mang đi hết những cảm xúc bối rối của cô, Hường Thiên Ngôn lấy lại bình tĩnh nhưng không nhìn anh nữa:

- Tiểu Triết có nói muốn đi những đâu không ạ?

- Có, từ khi em hứa sẽ bù sinh nhật cho nó, thăng bé cứ ôm giấy bút vẽ hết tranh này đến tranh khác, ý định cũng đã thay đổi mấy lần rồi.

Một khi trải qua sinh nhật này, cô lại càng khó thoát khỏi tầm mắt của Bánh Bao Nhỏ rồi.

Hường Thiên Ngôn vội vàng xóa sạch ý nghĩ này, cô chưa bao giờ nghĩ mình nên ở bên Khương Trì, mặc dù bây giờ cô khá thân thiết gọi anh là “chú Khương”, anh vẫn là tín ngưỡng của cô, ở một tầm cao mà cô không với tới được. Suy nghĩ đã rõ ràng, nụ cười trên mặt cũng tự nhiên hơn rất nhiều, Hường Thiên Ngôn đưa những đồ đã rửa sạch cho Khương Trì:

- Tiểu Triết nhất định rất yêu anh.

Tay đón nhận chiếc bát hơi sũng lại, anh lập tức bật cười:

- Cảm ơn.

Không hề nói thêm câu nào, Khương Trì cẩn thận xếp từng chiếc bát, Hường Thiên Ngôn dựa vào một bên nhìn. Sự lặng im giữa hai người cuối cùng bị một tiếng chuông điện thoại của Khương Trì phá vỡ.

- Bố ơi! Bố ơi!

Anh chưa kịp trả lời thì tiếng Bánh Bao Nhỏ đã phát ra từ ống nghe. Khuôn mặt Khương Trì tràn đầy vẻ dịu dàng, khóe môi anh nhếch lên cười đáp lại:

- Sao thế con?

- Bố ơi, bố gửi thư cho con chưa?

Thì ra là gọi nhắc việc, Khương Trì khẽ liếc Hường Thiên Ngôn:

- Đưa rồi.

- Thế dì Hường có nói gì không ạ?!

- Di ấy bảo... bố quên mất di ấy bảo gì rồi.

Hương Thiên Ngôn đứng bên cạnh nhìn Khương Tri cũng đoán được người gọi điện là ai, vốn định tránh đi, nhưng giờ xem ra cũng không cần. Thần tượng mình mà cũng đùa Bánh Bao Nhỏ, cô nín cười cầm khăn lau nốt mấy cái mắt.

- Bố ơi! Sao bố lại quên được cơ chứ! Bố muốn uống Nào Bạch Kim(3) à? – Rõ ràng, trong suy nghĩ của Bánh Bao Nhỏ, mau quên tức là già rồi, mà người già thì đều phải uống Nào Bạch Kim

Con trai nói đến “Nào Bạch Kim” làm Khương Tri buồn cười quá, anh ho khan vài tiếng rồi trả lời bé:

- Con muốn nghe gì thì tự mình hỏi đi Hương đi.

- Nhưng mà con không có số điện thoại của đi Hương, với lại bố cũng bảo nếu con gọi điện cho đi Hương sẽ tiêu tốn của đi ấy rất nhiều rất nhiều tiền mà.

Con trai thật là có lòng mà, Khương Tri đưa điện thoại cho Hương Thiên Ngôn, ý bảo cô nghe điện.

- Tại bố ý!

Câu đầu tiên Hương Thiên Ngôn nghe được khi nhận lấy điện thoại là lời trách móc của Bánh Bao Nhỏ, cô nhìn Khương Tri đang nín cười mà không muốn vào hòa tấu chọc cậu bé nữa:

- Tiểu Triết, đi nhận được thư rồi.

Bánh Bao Nhỏ bên kia hoàn toàn không ngờ tới ông bố mau quên của bé chớp mắt đã biến thành Hương Thiên Ngôn mà bé mong nhớ ngày đêm, ngẩn ngơ trong chốc lát mới phản ứng lại được:

- Đi Hương!

- Ừm – Cô phải đưa điện thoại ra xa xa một chút mới chịu được tiếng hét vượt biên giới của Bánh Bao Nhỏ. – Hôm nay đi có nhớ con đấy.

- Lúc nào cũng nhớ không à? – Bánh Bao Nhỏ quá mức phấn khích bắt đầu tự lẩm bầm một mình, vừa hỏi xong không chờ Hương Thiên Ngôn trả lời đã tự mình phủ định. – Không được không được, bố nói lúc đi đường với lúc ăn cơm không được nghĩ đông nghĩ tây, đi phải tập trung đi đường tập trung ăn cơm nhé, ngoài những lúc đó ra thì phải nhớ con nhé.

- Ừ, đi nhớ rồi, còn Tiểu Triết thì sao nhỉ?

- Con tất nhiên có nhớ đi mà, hôm nay con còn vẽ đi nữa, cô bảo mẫu khen tranh con vẽ đẹp lắm, chờ đi về con sẽ tặng cho đi!

Được một đứa trẻ nhớ thương như vậy thật ấm lòng biết bao, Hương Thiên Ngôn cứ hình dung ra cảnh Bánh Bao Nhỏ hí hụi vẽ tranh lại cảm động không cầm được:

- Vậy đi phải mang về chút quà để đáp lễ rồi.

- Không cần, không cần, bố nói thật lòng đối tốt với ai thì không cần báo đáp. – Bánh Bao Nhỏ nghiêm túc nói, rồi lại ngượng ngùng. – Con sẽ đối tốt với đi.

Một câu nói ấy, Hương Thiên Ngôn thiếu chút nữa rớt nước mắt. Cô cố gắng dùng giọng điệu bình thường nhất đáp lại Bánh Bao Nhỏ:

- Cảm ơn Tiểu Triết.

- Không cần cảm ơn con đâu, đi có thể kể chuyện cho con nghe được không?

- Được, con muốn nghe gì nào?

- Đi đang ở Hàn Quốc làm gì thế à?

Một lúc lâu sau đó, Hương Thiên Ngôn vẫn kể cho Khương Triết nghe về những người, những việc cô gặp được ở Hàn Quốc, kể đến chỗ nào thú vị cả hai lại cùng nhau cười vui vẻ.

Mà Khương Tri đứng bên nhìn theo, khóe môi cũng nhẹ nhàng cong lên.

Chú thích:

(1) Chương trình xem mắt là một gameshow truyền hình của Trung Quốc, chủ yếu là cho nam chọn nữ hoặc nữ chọn nam trên sân khấu, trò chuyện tìm hiểu rồi hai bên nắm tay nhau ước chừng đã thành công, sau chương trình họ có thực sự đến được với nhau không thì không ai biết được. Ở Việt Nam hiện cũng có một chương trình tương tự là “Bạn muốn hẹn hò?” của đài HTV.

(2) “Dưới trời hạnh phúc – Giấc mộng Trung Hoa” – là show truyền hình được đài Chiết Giang mua bản quyền từ nguyên gốc “Tonight’s the night” của đài BBC – Anh. Chương trình sắp xếp cho một người nổi tiếng mang đến niềm vui bất ngờ cho một người bình thường nào đó, giúp người đó thực hiện

giấc mơ của mình. Chương trình bắt đầu phát sóng từ tối 02/04/2014, được chiếu vào giờ vàng 21:21 tối thứ sáu hàng tuần.

(3) Nào Bạch Kim là một loại thực phẩm chức năng của tập đoàn Châu Hải Cự Nhân. Nhân hiệu này được sáng lập năm 1994, gặt hái được nhiều thành công to lớn, chỉ trong mấy năm đã trở thành thực phẩm chức năng phổ biến và có giá nhất Trung Quốc. Về cơ bản thì nó giống Hoạt huyết đường não của Việt Nam.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hai thiếu một (3) – Hướng dẫn viên Khương thật có lòng

Hẹn ăn trưa với Khương Trì, khi Hướng Thiên Ngôn đến nhà hàng đã thấy anh ngồi ở đó rồi. Anh mặc quần áo thường ngày, ngón tay khẽ đặt lên cốc thủy tinh, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Bỗng nhớ tới lời Khương Trì nói hôm qua, cô thoáng chốc phục hồi tinh thần:

- Thầy Khương hôm nay trông trẻ ra mấy tuổi ấy.

- Ý em là bình thường tôi rất già ư?

Nói xong cả hai đều bật cười, Khương Trì gọi phục vụ mang thực đơn tới. Sau nôi lẩu tối qua, Hướng Thiên Ngôn cũng chẳng thiết ăn uống, cô gọi một phần bít tết và canh theo Khương Trì rồi trả lại thực đơn cho phục vụ.

- Bức thư thứ hai Tiểu Triết gửi cho em này.

Nhìn thấy phong thư Khương Trì đưa tới, Hướng Thiên Ngôn mặt đầy nghi hoặc nhìn anh, có thư sao không đưa cho cô luôn từ hôm qua? Phong thư này trông cũng giống với phong thư hôm qua, cô mở thư lấy tờ giấy ra xem, cũng vẫn hàng chữ như hôm qua.

- Tiểu Triết dặn đi dặn lại tôi nhất định phải ngày nào cũng đưa cho em một phong thư. – Suy nghĩ của trẻ nhỏ đơn giản, Khương Trì cũng tùy theo ý bé.

Cắt phong thư đi, Hướng Thiên Ngôn nhớ đến chuyện sinh nhật Bánh Bao Nhỏ thì trong lòng cảm thấy phiền hà, nhưng cô cũng chỉ có thể cầu mong bé có thể từ từ thấy ngán trước đoạn tơ hồng cổ chấp này. Mau chóng sắp xếp lại tâm tình, cô mới ngẩng đầu lên nhìn Khương Trì cười:

- Mấy hôm nay thầy Khương không bận gì ạ?

- Ừm, chút rắc rối nhỏ thôi. – Vốn không cần anh đích thân qua giải quyết, Khương Trì nhếch khoe môi nhìn cô. – Đã đến đây rồi thì ở lại thêm mấy ngày, thả cho mình nghỉ ngơi.

Bánh Bao Nhỏ thì sao đây? Hướng Thiên Ngôn hỏi thăm trong lòng, chỉ cảm cốc thủy tinh cười cười.

- Đây là lần đầu em tới Hàn Quốc à?

Cô gật đầu:

- Hồi học đại học em luôn muốn đi một chuyến, nhưng không có cơ hội. Đến lúc có khả năng tự mình đến đây rồi, thì lại không nghĩ đến nữa.

Khương Trì thì đến đây nhiều lần lắm rồi, mười ngón tay đỡ lấy cốc nước của anh thì nhau xoay chuyển:

- Có cần một hướng dẫn viên du lịch miễn phí không?

- Anh á?

- Mặc dù không phải người bản địa, nhưng tôi cũng rất quen thuộc với nơi này. – Anh dừng một chút. – Hơn nữa, tôi là một hướng dẫn viên du lịch nói tiếng Trung rất chuẩn.

- Vậy em có phải quá may mắn và vinh hạnh rồi không? – Để Khương Trì đưa cô đi chơi ở Hàn Quốc, là việc mà cô cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

- Nếu còn băn khoăn gì, thì em cứ nấu đồ ăn ngon mời tôi là được.

Gật đầu đồng ý, khoảng cách giữa hai người cũng chậm rãi thu lại, Hướng Thiên Ngôn chợt nhớ đến cách gọi hôm qua rồi buột miệng nói ra:

- Chú Khương à, chú nên đi thi lấy chứng chỉ hướng dẫn viên, thế là lại có thêm một cái cần câu com.

- Cũng từng nghĩ đến, nhưng rồi cảm thấy so với việc dẫn người khác đi thăm thú, chỉ bằng làm cho người ta đến thăm mình. – Khương Tri hiếm khi đùa giỡn, nói rất nghiêm túc. – Sự thật chứng minh, lựa chọn của tôi là chính xác.

Bị lời anh nói chọc cười, Hường Thiển Ngôn một lúc lâu sau mới nói chuyện tiếp được:

- Chú Khương này...

- Sao vậy?

- Chú có biết từ “đậu bức”(1) nghĩa là gì không? – Nói xong liền lập tức hối hận, tự dưng nói ra cái câu này, Hường Thiển Ngôn thấy mình còn đậu bức hơn.

Không biết nhưng cũng ngờ ngợ đoán ra, Khương Tri cười yếu ớt chờ cô giải thích.

- Bít tết ở đây ăn ngon ghê. – Hình ảnh người phục vụ trong lòng cô thoáng chốc nhảy vọt lên vĩ đại, xuất hiện kịp lúc cứu cô khỏi xấu hổ.

Mãi đến khi ăn uống xong xuôi, Hường Thiển Ngôn giữ trạng thái cầm mặt vào đĩa com. Mãi mới dám ngẩng lên nhìn Khương Tri, cô lấy khăn lau miệng rồi mỉm cười:

- Thầy Khương có kế hoạch gì cho chiều nay chưa?

- Hường dẫn viên tất nhiên phải chiều theo du khách rồi. – Khương Tri thấy cô đã đỡ hơn, cũng không quá tò mò với hai chữ kia nữa, nhưng bộ dạng ai đó mãi miết làm đà điều khiến tâm tình anh khoan khoái không ít.

Cũng không khách khí với Khương Tri, cô nghĩ một chút rồi trả lời:

- Bảo tàng gấu Teddy.(2)

- Đảo Jeju à?

- Vâng. – Hôm qua Hường Thiển Ngôn đi chơi công viên Namsan nghe nói đến mấy nơi, nhưng cô cứ một lòng muốn đến xem cái bảo tàng ở đảo Jeju kia. – Sợ đi một mình lạc đường nên em cứ chần chờ mãi, còn định học xong sẽ dành ra một ngày để đi xem. Nếu thầy Khương tình nguyện làm hướng dẫn viên du lịch, vậy thì không phải lo gì nữa rồi.

- Được rồi.

Những địa điểm ở Hàn Quốc mà Hường Thiển Ngôn muốn tới đều xuất phát từ một bộ phim truyền hình, công viên Namsan hay bảo tàng gấu Teddy đều là nơi Kim Sam Soon(3) đã từng đi qua.

Khuôn mặt bình thản, Hường Thiển Ngôn lại lấy dũa ra.

- Lúc nào cũng ghi chép lại cuộc sống thế này à?

Cô lắc đầu, đưa ống quay về phía Khương Tri:

- Em quen thuộc với thế giới qua ống kính này hơn.

Không muốn tìm hiểu sâu hơn, anh bước về phía trước, sai bước không nhanh không chậm đủ để cho cô bắt kịp.

- Thầy Khương này, có lẽ sau này em nên làm một bộ phim tài liệu. – Nhìn bóng lưng của Khương Tri trên màn hình, Hường Thiển Ngôn cười tí mắt. – Lấy tên là, “Một Khương Tri mà các bạn không biết”.

- Nói vậy tôi sẽ nhận được cát sê cao lắm nhỉ? – Khương Tri nói rồi quay lại, đứng chờ Hường Thiển Ngôn cách đó không xa đang chậm rãi đến gần.

Thấy đã ra đến cửa sân bay, cô cất dũa nhưng mảy đáp:

- Với một nhà biên kịch nổi tiếng ai ai cũng biết đến như em, cát xê bao nhiêu cũng không vấn đề.

Khương Tri cười nhưng không nói, vẫy taxi giúp cô mở cửa:

- Nói được thì phải làm được đấy nhé.

- Tất nhiên rồi.

Đến bảo tàng gấu Teddy, Hường Thiển Ngôn đứng ở cửa chờ Khương Tri đi mua vé. Xung quanh toàn các đôi tình nhân, bạn trai xách túi cầm máy ảnh, còn các cô gái chỉ việc uốn éo tạo dáng. Cô nhìn mà không khỏi ngẩn ngơ, hình ảnh ấy bọn họ cũng đã từng...

- Thiển Ngôn.

Bị gọi giật lại, cô xin lỗi rồi nhận lấy vé đi theo anh vào trong bảo tàng.

Khương Trì cảm thấy bảo tàng này là một nơi ngập tràn ma lực, chẳng bao lâu sau khi bước chân vào đây tâm tình Hường Thiên Ngôn đã thay đổi như chong chóng. Người nào đó đang tâm trạng nặng nề bỗng dưng như bị cần thuốc kích động ôm ôm ngấm ngấm hết chỗ nọ đến chỗ kia.

- Thầy Khương, sao anh không tính đến chuyện mua nhà ở đảo Jeju nhỉ? – Hường Thiên Ngôn ôm một con gấu bông to bằng người hỏi anh. – Tiểu Triết nhất định cũng rất thích nơi này.

- Seoul thì thuận tiện hơn. – Khương Trì không nói cho cô biết, con trai anh vốn chẳng có chút hứng thú nào với cái nơi gấu lớn gấu bé này đâu, năm ngoái bé đã tới đây một lần, vừa vào một lúc đã chuồn ra ngoài chơi.

Cũng không cần anh giải thích, sự chú ý của Hường Thiên Ngôn mau chóng bị một chú gấu khác hấp dẫn.

- Thầy Khương, em nghĩ anh nên chụp ảnh chung với nó.

- Sao cơ?

Hường Thiên Ngôn chỉ vào con gấu Monalisa(4) bên cạnh mình;

- Cô ấy từng là nữ thần tượng của em, con anh là nam thần tượng của em. Em cảm thấy hai người nên chụp chung một tấm ảnh.

Khương Trì theo lời cô nhìn nhìn con gấu bông ngớ ngẩn, trong lòng cứ lộn cộn vì cái từ “nam thần tượng”.

- Chụp một cái nhé, hướng dẫn viên Khương?

Không chờ anh gật đầu đồng ý, Hường Thiên Ngôn đã kéo anh tới đứng bên cạnh con gấu bông kia, “tốc chiến tốc thắng”.

Nhìn vào ống kính trưng ra nụ cười quen thuộc, Khương Trì thấy cô ra hiệu OK mới rời đi.

Mãi cho đến khi ra đến sảnh ngoài, tâm trí Hường Thiên Ngôn vẫn còn lẩn quẩn với con gấu kia, lật xem lại từng bức ảnh rồi dừng lại ở bức ảnh có Khương Trì mà cảm thán:

- Cuộc đời thế là trọn vẹn!

Một tấm ảnh thôi đã khiến cô cảm thấy “trọn vẹn”, khóe miệng Khương Trì cũng vô thức cong lên.

- Thầy Khương này, chúng ta mua chút quà lưu niệm đi?

Trên kệ hàng bày đủ kiểu gấu bông với những sản phẩm liên quan, Khương Trì nhìn thoáng qua rồi nói nhỏ:

- Về nước cũng mua được mà.

- Không giống nhau đâu. – Cô còn định nói nữa nhưng thấy cái nhãn có chữ “madeinchina” thì ghen hờn, dừng lại một chút nhưng Hường Thiên Ngôn vẫn quyết định mở hầu bao một phen. – Dù sao vẫn là quà mang về bằng máy bay.

Bị thuyết phục bởi lý lẽ của cô, Khương Trì ở bên cạnh ngắm nhìn cô vừa chọn quà miệng vừa lẩm bẩm.

Hà Văn, bố mẹ, bạn đồng nghiệp, còn cả Bánh Bao Nhỏ.

Con trai đâu có thích mấy thứ nhiều lông này, Khương Trì nghĩ nhưng không lên tiếng, quà này là Hường Thiên Ngôn tặng bé cơ mà.

- Thầy Khương, em thấy cái này hợp với anh này.

Khương Trì nhìn sang, thấy trong tay Hường Thiên Ngôn là một cái móc treo hình chú gấu teddy mặc âu phục đến là ngộ nghĩnh. Anh đón lấy cái móc treo:

- Hợp á?

- Vâng, vừa xinh ở đây có một đôi gấu bố con nè. – Cô nói rồi lấy một cái móc treo nữa có hình chú gấu lùn hơn một chút đưa cho anh. – Anh với Tiểu Triết mỗi người một con.

Cô nói vậy, anh nghiêm túc nghĩ thấy cũng có phần thú vị.

Đến lúc thanh toán, hai người lại nỏ ra tranh cãi. Khương Trì không có thói quen để phụ nữ trả tiền, mà Hường Thiên Ngôn thì muốn tặng hai bố con cặp móc treo kia coi như quà cảm ơn.

- Anh đừng tranh giành với em nữa. – Hường Thiên Ngôn nói rồi nhét ví tiền về lại tay anh. Thần sắc hơi mất tự nhiên, cô quay lưng đi trả tiền.

Cô nhìn thấy tấm ảnh gia đình trong ví kia, trong lòng không hiểu sao bỗng khó chịu.

- Thầy Khương, khi về anh nhớ kể lại cho em nghe phản ứng của Tiểu Triết khi nhận được quà nhé. – Hường Thiên Ngôn nói rồi gói ghém hai chiếc móc treo đưa cho Khương Trì.

Khương Trì gật đầu, bỗng điện thoại của anh rung lên. Vừa mới nghe máy, chợt nghe thấy giọng nói đầy hốt hoảng của cô bảo mẫu:

- Ngài Khương, ngài Khương, Tiểu Triết... Tiểu Triết...

- Tiểu Triết làm sao vậy?

- Thằng bé bị ngã từ ban công xuống!

Tay cầm điện thoại đột ngột siết chặt, Khương Trì cố giấu bối rối trong lòng, dặn dò cô bảo mẫu vài câu rồi cúp máy:

- Tiểu Triết có chuyện, tôi phải về ngay, xin lỗi không thể đi cùng em được nữa.

- Có chuyện gì vậy?

Khương Trì thuật lại chuyện cô bảo mẫu vừa thông báo, rồi vội vàng ra khỏi bảo tàng.

Hường Thiên Ngôn ôm một tập đoàn quà cáp chạy lêo đêo theo sau anh, không dám tưởng tượng đến tình hình của Bánh Bao Nhỏ lúc này, chỉ mãi miết chạy theo anh:

- Em sẽ về cùng anh.

Anh dừng chân, nhìn Hường Thiên Ngôn, gật đầu rồi gọi điện cho Lý Dật Khôn.

- Anh đừng lo, Tiểu Triết lợi hại như vậy chắc chắn sẽ không sao đâu. – Nói vậy nhưng bản thân Hường Thiên Ngôn cũng không biết phải tin tưởng như thế nào, cô lặng lẽ ngồi bên anh.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy một Khương Trì như vậy, lòng rối bời nhưng vẫn cố gắng giả bộ bình tĩnh, bàn tay siết chặt lấy hai chú gấu teddy nhỏ kia.

Chú thích:

(1) 逗逼 – Đâu bức: chỉ người ngốc đến mức làm người ta buồn cười.

(2) Bảo tàng gấu Teddy ở đảo Jeju:

Bảo tàng gấu Teddy ở đảo Jeju của Hàn Quốc bắt đầu mở cửa vào ngày 24 tháng 4 năm 2011.

Tại đây bạn có thể tìm thấy mọi điều bạn muốn biết về gấu Teddy. Bảo tàng gồm 2 khu trưng bày, một cửa hàng đồ lưu niệm và một quán cà phê. Từ hướng ngoài vườn của bảo tàng là một vị trí rất đẹp để ngắm nhìn bãi biển Chungmoon.

Hàng triệu người trên thế giới có sở thích sưu tập gấu Teddy và họ tìm kiếm những chú gấu cổ, độc đáo để bổ sung cho bộ sưu tập của mình. Rất đông đảo những người sưu tập gấu Teddy ở châu Âu tìm đến bảo tàng và họ đặc biệt cảm thấy hứng thú với nơi đây.

(3) Kim Sam Soon: nhân vật trong bộ phim truyền hình Hàn Quốc “Tôi là Kim Sam Soon”. Bộ phim được hãng MBC (Hàn Quốc) sản xuất vào năm 2005, thành công rực rỡ ngay từ tập đầu tiên và đã thu hút đến hơn 50% khán giả Hàn quốc ở tập cuối.

(4) Gấu Monalisa

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Hai thiếu một (4) – Con là phú hào đời hai đấy nhé!

Trên đường đưa họ tới bệnh viện Lý Dật Khôn đã thuật lại rõ ràng tình hình. Khi Bánh Bao Nhỏ rơi xuống đã được cây long não bên ngoài tòa nhà đỡ cho một chút, nên chỉ bị xây xát toàn thân, với gãy xương đùi phải. Trước kia còn có nhà cứ phàn nàn tán cây long não rậm rạp quá che hết cả ánh sáng của họ, nếu như bên phụ trách cây xanh mà hành động chiều họ thì...

Khương Trì nghĩ tới đã thấy sợ rồi.

Khi ba người đến được bệnh viện thì Bánh Bao Nhỏ đang nằm trên giường ngủ, cả người rúc vào trong chăn, trên mặt chỉ chút mảy miếng băng gạc. Chị Vương thấy Khương Tri thì không cầm được nước mắt:

- Ngài Khương, cuối cùng thì anh cũng tới rồi.

Khương Tri bước nhanh tới bên giường, cẩn thận vén chăn bên chân Bánh Bao Nhỏ, thấy khối thạch cao nặng nề thì trầm mặt xuống.

Chị Vương và Lý Dật Khôn đều lui ra ngoài, Hường Thiên Ngôn để những món quà lưu niệm này mua mà không kịp về khách sạn cất lên ghế sa lon, im lặng đứng đằng sau Khương Tri. Có lẽ cảm thấy lạnh lạnh dưới chân, Bánh Bao Nhỏ hé miệng khẽ rên rồi tỉnh lại, thấy nhìn thấy bố thì ngẩn ngơ trong giây lát.

- Bố... bố...

- Bố đã bảo với con thế nào? – Mặt âm trầm như thế, giọng nói như thế Hường Thiên Ngôn nghe còn thấy ngỡ ngàng.

Bánh Bao Nhỏ rụt mình lại, kéo chăn lên vội vàng che miệng mình:

- Khi người lớn vắng nhà, không được chơi trên ban công. – Nói xong dè dặt giữ chân, bé thấy vẻ mặt Khương Tri vẫn âm trầm thì tủi thân khóc òa.

Hường Thiên Ngôn thấy mà đau lòng, nhưng không tiện xen vào giữa bố con họ. Cô nhìn tấm lưng cứng ngắc của Khương Tri và khuôn mặt nức nở của Bánh Bao Nhỏ, trong lòng vô cùng khó chịu.

- Đừng khóc. – Từng thớ thịt căng thẳng chùng dần xuống, Khương Tri thờ dãi ngồi xuống mép giường ôm con vào lòng. – Sau này bất kể thế nào cũng không được làm chuyện nguy hiểm thế nữa nhé.

Khương Triết vẫn khóc không ngừng, mãi sao mới ngẩng đầu lên:

- Bố ơi, con xin lỗi...

Cẩn thận lau nước mắt cho con, Khương Tri ôm chặt bé rồi lại nói ra một chút, rồi lại ôm chặt vào lòng.

- Tiểu Triết. – Đưa khăn nóng trong tay cho Khương Tri, Hường Thiên Ngôn xoa nhẹ đầu Bánh Bao Nhỏ. – Sau này con đừng để bố lo lắng vậy nữa nhé.

- Di Hường!

Đang lau mặt cho con, Khương Tri lại véo cái má phúng phính của bé một cái:

- Di Hường của con nghe tin con gặp chuyện liền chạy vội tới, con xem có bao nhiêu người lo lắng cho con này.

- Con xin lỗi ạ... – Bánh Bao Nhỏ nói rồi bỗng rời khỏi lòng Khương Tri, ngó dáo dác xung quanh tìm cô bảo mẫu.

- Bố bảo cô bảo mẫu về trước rồi.

Bánh Bao Nhỏ lo lắng lại khóc nức nở, đưa tay lên quệt nước mắt:

- Cái hộp của con...

- Sao thế?

- Bố ơi, mình về nhà được không? Cái hộp nhỏ của con vẫn đang ở cạnh cái cây!

Hường Thiên Ngôn còn đang nghi hoặc không biết cái hộp nhỏ là gì, Khương Tri đã hiểu ra được phần nào:

- Tớ bố về sẽ tìm cái hộp đó cho con, giờ con phải ngoan ngoãn nghỉ ngơi trong bệnh viện.

- Con không muốn ở lại bệnh viện.

- ...

Thấy mặt Khương Tri lại bắt đầu trầm xuống, Hường Thiên Ngôn vội vàng lên tiếng:

- Sao Tiểu Triết lại không muốn nằm viện nhỉ?

- Con không thích mùi ở đây.

Không nói thêm câu nào, Khương Tri đứng dậy để Hường Thiên Ngôn lại với Bánh Bao Nhỏ rồi đi ra ngoài, anh cũng không thích bệnh viện.

- Di Hường ơi, bố có phải đang giận con không ạ?

- Di không biết. – Hường Thiện Ngôn xoa xoa đầu bé, thoáng nhìn đến túi quà trong ngăn tủ bên giường thì nhoen miệng cười. – Thầy Khương còn mua quà cho con nữa nè.

- Thật thế ạ?!

- Nè, đôi gấu teddy này ở Hàn Quốc nè, có phải trông rất giống hai bố con con không nè? – Hường Thiện Ngôn nói rồi đặt hai chiếc móc treo vào tay Bánh Bao Nhỏ.

Bánh Bao Nhỏ cầm hai chú gấu vui vẻ ngắm nghía rất lâu, rồi ngẩng đầu lên đắc ý lúc lắc đầu cười:

- Di Hường, di gạt con nhé.

- Sao?

- Bố sẽ không tặng con mấy thứ đáng yêu đâu. – Nói vậy, nhưng Bánh Bao Nhỏ vẫn chăm chú nhìn chú gấu Teddy, nghịch nghịch chiếc móc trong tay.
– Cái này treo lên xe của bố, cái này treo ở lều của con.

- Vậy thầy Khương hay mua cho con cái gì?

Nắm chặt lấy hai chú gấu, Bánh Bao Nhỏ kéo góc áo Hường Thiện Ngôn bảo cô ngồi xuống cạnh mình, cả thân hình nhỏ bé rúc vào lòng cô:

- Bố với chú Lý toàn mua xe đua, transformer, hoặc là máy chơi game cho con thôi.

Trẻ nhỏ cũng chẳng dễ gạt đâu, Hường Thiện Ngôn ôm lấy bé nhìn băng gạc to dùng trên tay bé xót xa hỏi:

- Sao Tiểu Triết lại bị rơi từ ban công xuống?

Vuốt ve chú gấu Teddy, Bánh Bao Nhỏ kể lại tóm tắt chuyện đã xảy ra. Bé ôm cái hộp nhỏ ra ban công chơi, cái hộp rơi ra ngoài nên bé muốn nhặt về, không ngờ lại bị rơi xuống dưới.

- Sau này dù thế nào cũng không được làm chuyện nguy hiểm như vậy đâu nhé. – Trong lòng vẫn còn sợ hãi, Hường Thiện Ngôn nâng khuôn mặt Bánh Bao Nhỏ lên nhìn chăm chú. – Không phải lúc nào cũng may mắn như vậy đâu có biết không?

Bánh Bao Nhỏ nghiêm túc gặt đầu, rồi lại cười tươi rạng rỡ:

- Di Hường, con đã gặp từ rất lâu lâu rồi.

Không hiểu đã từng gặp bé như thế nào, Hường Thiện Ngôn định hỏi thì thấy Khương Trì đẩy cửa bước vào.

- Bố ơi!

– Chú Lý bảo lúc này hỏi bác sĩ rồi, con ngoài gãy chân và xây xát ra thì không có gì đáng ngại. Hôm nay chúng ta về nhà trước, mai lại đến bệnh viện hỏi bác sĩ xem cần chú ý những gì. – Khương Trì vừa nói vừa thu dọn đồ đạc.

Hiển nhiên là vô cùng hưởng ứng quyết định của bố, Bánh Bao Nhỏ vui quá quên bém mắt là chân còn đang bó bột, nhào ra khỏi lòng Hường Thiện Ngôn nên bị đau đến nháu mày.

Khương Trì cời áo khoác choàng lên người con trai, rồi ôm bé tét nhẹ vào mông một cái:

- Vừa thoát nạn đã không biết chừa. (1)

Đã lâu không được bố ôm, Bánh Bao Nhỏ bây giờ có cảm giác trong họa có phúc. Bé đưa hai chú gấu Teddy trong tay ra trước mắt Khương Trì:

- Bố ơi, đây là quà di Hường tặng bố con mình phải không ạ?

- Ừ.

- Con biết ngay mà. – Nói xong bé nháy nháy mắt nhìn Hường Thiện Ngôn qua vai Khương Trì.

Không về khu chung cư nữa, Khương Trì lái xe đưa hai người tới khu nhà liền kề đã mua từ lâu.

- Bố ơi, đây cũng là nhà mình ạ?

- Ừ, sau này chúng ta sẽ ở đây. – Khương Trì ôm con đi thẳng lên tầng hai.

Bánh Bao Nhỏ đảo mắt ngắm nhìn khắp căn phòng mới của mình, hai mắt sáng lấp lánh:

- Bố ơi, con là phú hào đời hai rồi!

- ...

Khương Trì đen mặt, còn Hường Thiển Ngôn đứng bên cạnh thì bật cười thành tiếng:

- Ai dạy con từ này?

- Cô bảo mẫu xem TV, phú hào đời hai đều có rất nhiều phòng để ở. Con bây giờ cũng có hai cái phòng mà!

- ... Từ giờ không được xem phim truyền hình nữa. – Khương Trì nghiêng răng, đặt con trai lên giường, còn nhét một chiếc hộp nhỏ xuống gối bé.

Hường Thiển Ngôn nhéo nhéo mũi Bánh Bao Nhỏ:

- Sau này con không được nói bí mật này cho ai khác đâu nhé.

- Vì sao ạ?

- Con không thấy là phú hào đời hai trên TV đều bị bắt cóc sao?

- ! – Bánh Bao Nhỏ nhảy dựng lên che miệng lại, tròn xoe đôi mắt ghi nhớ lời dặn dò của Hường Thiển Ngôn.

Đỗ dành Bánh Bao Nhỏ ngủ xong, Hường Thiển Ngôn mới sắp sửa về nhà. Lúc ngồi trong xe Khương Trì lục túi mới nhận ra mình đã để quên chìa khóa ở khách sạn:

- Ôi, thầy Khương, phiền anh đưa em tới Vạn Gia Hoa Thành(2) với. – Thấy vẻ mặt khó hiểu của anh thì cô mới rụt rè giải thích. – Em không mang theo chìa khóa, phải qua chỗ bạn em ngủ nhờ một đêm.

- Nhà tôi có phòng cho khách...

- Không cần không cần, em gọi điện được rồi. – Hường Thiển Ngôn nói rồi gọi điện cho Hà Văn, nói mình muốn qua đó nhân tiện đưa quà Hàn Quốc luôn.

- Cảm ơn em. – Sau một lúc lâu im lặng, Khương Trì bỗng nói lời này khiến Hường Thiển Ngôn không kịp phản ứng gì. – Lại phiền em phải bay từ Hàn Quốc về.

- À, không sao, Tiểu Triết rất tốt với em, dù sao mai kia em cũng không phải lên lớp, có ở Hàn Quốc cũng không việc gì.

- Tiểu Triết lần này bị như vậy chỉ vì một cái hộp.

- Vâng?

- Cái hộp là di vật của mẹ thằng bé, bên trong đựng viên sô cô la em tặng nó.

Cô tặng sô cô la cho Khương Triết bao giờ thế nhỉ? Hường Thiển Ngôn căng óc ra cũng không nhớ được gì, nghiêng đầu nhìn sang thấy khóe môi Khương Trì còn vương nụ cười, cô cũng ngại không dám hỏi rõ.

- Tiểu Triết thực sự rất thích em. – Khương Trì nói ra câu ấy xong, hai người lại rơi vào im lặng. Câu nói chuyện duy nhất sau đó là tạm biệt và cảm ơn khi Hường Thiển Ngôn xuống xe.

- Không phải chứ! Cậu định làm mẹ kế nhà người ta à?!

- ... – Vội vàng che lấy miệng Hà Văn, Hường Thiển Ngôn trừng mắt với cô nàng. – Mẹ kế cái gì thế, đầu cậu bị người ngoài hành tinh tấy não à?

- Còn không phải mẹ kế à?

- ...

- Cậu nhìn coi, người ta là đại minh tinh mà vượt ngàn dặm xa xôi đến Hàn Quốc để làm hướng dẫn viên du lịch cho cậu...

- Đó là vì công ty của anh ấy bên kia có chuyện, gấp tở rồi mới nói làm hướng dẫn viên du lịch cho tở mà.

- Đẹp mẹ đi, ở cái chỗ rộng lớn như vậy mà tự dưng lại đứng phải cậu á? – Muốn lừa ai đây. – Được rồi được rồi, không nói cái đó nữa, anh ta tùy ý cho cậu chụp ảnh á?

- Đầu có tùy ý...

- Một đại mình tinh phong độ đường đường lại đứng cạnh một con gấu ngớ ngẩn để cho cậu chụp ảnh chung, thế còn không phải là tùy ý cậu à?
- ...
- Cứ coi mấy cái đó là tởm đoán mò đi, cậu còn đi theo anh ta về xem con anh ta là sao đây? Cậu quan tâm quá đến mức tự cho mình là người trong cuộc rồi.
- Trẻ nhỏ gặp chuyện ai mà không xót xa.
- Thế cậu không xót xa tiền vé máy bay à? – Hoàn toàn không tin lời trần tình của Hường Thiên Ngôn, Hà Văn ném áo ngủ cho cô. – Cậu tự ngẫm lại đi, bây giờ cậu vẫn đang đợi chờ cái kẻ đã mất tích mấy năm kia, hay là thích ông chủ nhà người ta mất rồi.
- Tiểu Văn này...
- Nếu không phải hai người này thì cậu đăng ký làm hội viên văn phòng của tớ đi cho rồi, tớ nhất định sẽ giới thiệu cho cậu những nhân vật tiềm năng nhất!
- ...

Ôm áo ngủ đi tắm rửa, Hường Thiên Ngôn chỉ cảm thấy đầu óc mình bị Hà Văn quay cho như chong chóng. Cô chỉ cảm thấy Bánh Bao Nhỏ rất là đáng yêu, còn Khương Trì chỉ là thần tượng mà cô mãi mãi không có khả năng sánh cùng, vậy thôi.

Nhớ đến cái người đã hứa sẽ quay về kia, cô cười cười càng kiên định với suy nghĩ của mình hơn.

Chú thích:

(1) 好了伤疤忘了疼(once on shore, one prays no more): đây là một câu thành ngữ, ý của nó thì mình để ở kia rồi, nhất thời mình không thể nhớ ra được thành ngữ tương tự với nó trong tiếng Việt nên đành dùng nghĩa thô thiển vậy

(2) Vạn Hoa Gia Thành: khu biệt thự cao cấp ở thành phố Hàng Châu.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Hai thiếu một (5) – Theo dõi ẩn danh là sao?

- Chú Lý ơi, có phải đi Hường không về nữa không? – Đã quá hơn nửa tiếng so với thời gian Hường Thiên Ngôn đã hẹn, Bánh Bao Nhỏ ôm cổ Lý Dật Khôn tội nghiệp nói. – Đã hứa sẽ về chơi cùng con mà. Bánh Bao Nhỏ mới sáu tuổi nhưng đã rất trầm tính, Lý Dật Khôn toan đi tới hàng ghế chờ ngồi nhưng Bánh Bao Nhỏ không cho với lý do:

- Nhớ đi Hường đi ra không thấy chúng ta thì làm sao?

- ... – Chưa bao giờ anh ghét trễ máy bay đến thế.

May mà chẳng bao lâu sau Hường Thiên Ngôn đã xuất hiện, lúc đặt Bánh Bao Nhỏ xuống ghế sau xe thì Lý Dật Khôn cảm thấy cánh tay mình đã hồng mất một nửa rồi.

- Mẹ... mẹ ơi...

Sửng sốt thoáng qua, Hường Thiên Ngôn xoa xoa đầu Bánh Bao Nhỏ:

- Mấy hôm nay con có ngoan không?

- Có mà có mà, ngày nào cô bảo mẫu cũng hầm canh xương cho con, lần nào con cũng ăn hết mà. – Nói rồi bé còn vỗ vỗ ngực. – Con lợi hại thế cơ mà, chắc chắn chân sắp lành rồi à.

Lấy một viên sô cô la trong túi ra thưởng cho bé, Hường Thiên Ngôn liếc nhìn Lý Dật Khôn, nói thầm vào tai Bánh Bao Nhỏ:

- Không được nói bí mật của chúng ta cho người khác biết đâu nhé.

Khương Triết mím chặt môi gật gật đầu, rồi cẩn thận bóc viên sô cô la ra, đưa giấy bạc gói kẹo cho cô:

- Có mấy chữ con không biết đọc.

Không ngờ bé cũng chú ý đến những lời nhắn nhủ trên giấy gói, Hường Thiên Ngôn ôm lấy bé rồi đọc cho bé nghe:

- “Người yêu thương bạn nhất, chắc chắn là người chịu khó dành thời gian cho bạn.”

- Vậy thì bố yêu con lắm đấy.

- Ừ.

- Cô bảo mẫu cũng yêu con.

- Ừ.

- Di Hường cũng yêu con.

- Tất nhiên rồi.

- Thế thì bố cũng yêu di Hường.

- ?! – Hường Thiên Ngôn nhất thời nghẹn lời, Lý Dật Khôn ở ghế trước lại bật cười. – Tiểu Triết đúng là có con mắt tinh đời nhé.

- Anh Lý này... – Vốn chỉ là chuyện phù phiếm, nhưng khi người đàn ông này nói vậy lại khiến Hường Thiên Ngôn thấy thật khó chịu, cô nhéo nhéo má Khương Triết. – Đừng nói lung tung.

- Nhưng mà bố dành rất nhiều thời gian cho di mà. – Thấy Hường Thiên Ngôn không vui về gì, Bánh Bao Nhỏ cúi đầu lầm bầm. – Con không nói lung tung mà.

- ...

- ... Bạn Tiểu Hường này, ánh mắt của quần chúng nhân dân vô cùng sáng suốt. Mà lão Khương ở vậy đã lâu mà vẫn luôn thủ thân như ngọc, em đừng vì chút ngưng ngừng thiếu nữ mà bỏ lỡ một người đàn ông như vậy nhé.

Càng nói càng quá đáng, Hường Thiên Ngôn đang muốn giải thích thì thấy điện thoại Khương Triết gọi tới. Bình thường cũng chẳng có gì đâu, nhưng giờ cô có thể thấy rõ ràng ánh mắt hóng hớt mờ ám của Lý Dật Khôn qua gương chiếu hậu.

- Gặp Tiểu Triết chưa?

- Rồi ạ, đang trên xe anh Lý.

- Phiền em rồi.

- Không sao mà.

Chỉ vài câu đối thoại ngắn ngủn, mà hai người còn lại trên xe cũng đang liên tưởng rất là sâu xa, chờ cho Hường Thiên Ngôn cúp điện, Lý Dật Khôn khẽ gõ ngón tay lên tay lái:

- Xuống máy bay còn gọi điện báo bình an cơ đấy...

- Chú đừng nói nữa mà! – Hường Thiên Ngôn còn chưa kịp khen Bánh Bao Nhỏ hiểu chuyện, thì bé lại bồi thêm một câu. – Di Hường thận thủng mặt đồ rần rần rồi này.

Khuôn mặt vốn không đỏ bây giờ thì đỏ bừng bừng thật rồi.

Được Hường Thiên Ngôn giúp đỡ, chị Vương nghiêm nhiên rảnh rỗi về nhà nghỉ ngơi mà vẫn được ăn lương. Lý Dật Khôn đưa hai người đến nhà mới của Khương Triết rồi lập tức đến công ty của anh.

- Có rảnh quá cũng phiền cậu ra ngoài đi. – Người nào đó đã ngồi lý ở salon nửa giờ, Khương Triết bị anh ta cười cho đến mất tự nhiên.

- Chẳng lẽ đại minh tinh Khương cũng là loại người qua cầu rút ván hay sao?

- Phong Đường cần tôi giúp gì à?

- ?

- Chủ bút chạy sang chỗ tôi ngồi lý cả ra, tôi còn tưởng tạp chí bên ấy bị làm sao rồi cơ. – Khương Triết nói, thả rồi lại đỡ chiếc bút trong tay, nhàu mảy nhìn Lý Dật Khôn. – Có vấn đề gì nói ra nhất định tôi sẽ giúp.

- Tớ...! – Lý Dật Khôn bật dậy, rõ ràng anh đã phí công vô ích. – Bạn Khương này, tớ tốt xấu gì cũng đã đi đón fan giúp cậu, lại còn đưa con trai cậu đi tới đi lui, cậu lại nguyên rủa tớ như vậy mà nghe được à?

- Cậu rảnh rồi quá rồi đó.

Không muốn tiếp tục đề tài này nữa, Lý Dật Khôn lách tới bàn làm việc của anh, ngồi xuống trước mặt anh. – Tớ bảo này, cậu thực sự không có ý gì với em fan kia à?

- Nói thật hay nói chơi đây?

- Còn phải hỏi à!

- ... – Vấn đề này Khương Trì đã tự hỏi lòng mình rất nhiều lần, bây giờ đã có một chút đáp án. – Tiểu Triết rất thích cô ấy, tớ cũng không ghét cô ấy, có lẽ nên thử một chút xem sao.

- Khương Trì của tôi ời! Cuối cùng cậu cũng đã biết nhớ cội trần rồi sao? – Nhận được ánh mắt khinh bỉ từ anh bạn, Lý Dật Khôn vẫn vui vẻ vỗ vai anh. – Xem cậu diễn vai nam thần nhiều quá rồi tớ còn tưởng cậu đã rời xa hồng trần, giờ thấy cậu như này tớ thật là mừng quá đi.

- Lý Dật Khôn...

- Được rồi được rồi, tớ không nói nữa. – Biết điểm dừng kết thúc đề tài, cũng coi như thỏa mãn mong đợi rồi. – Mà cậu có biết là trên weibo có một chức năng gọi là “theo dõi ẩn danh” hay không?

- Thì sao?

Lý Dật Khôn sờ sờ màn hình laptop của Khương Trì, cười nhún nhún:

- Chức năng theo dõi ẩn danh giúp cậu theo dõi người ta, mà người ta không biết được. Sau này không cần mất công chạy vào trang cá nhân của họ để xem cập nhật trạng thái mới.

Bây giờ mới nhớ ra lúc nãy anh vào trang weibo của Hường Thiển Ngôn vẫn chưa tắt đi, Khương Trì lườm anh chàng một cái rồi gấp laptop lại.

- Được rồi, tớ phải về quản lý Phong Đường đang phát triển không ngừng của tớ đây, cậu chỉ cần chúc phúc tớ là được. – Nói rồi Lý Dật Khôn đứng dậy, bước vài bước lại quay đầu nhìn một cách nghiêm túc. – Mộc Thanh không thể trở về, đừng có quá đắm chìm vào quá khứ nữa!

- Cảm ơn.

- Lắm chuyện!

Còn lại Khương Trì, mở lại laptop lên, ánh mắt dừng lại ở status mới nhất của Hường Thiển Ngôn trên weibo: “Sau này cũng phải sinh được một đứa con đáng yêu như vậy, nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Khỏe miệng anh cong lên, nhớ đến lời Lý Dật Khôn nói bèn đi hỏi han “anh Gu Gò” cái vụ theo dõi ẩn danh. Lúc trước Khương Trì đã bớt cho nhân viên của mình công việc quản lý trang weibo của anh, ai mà biết được bây giờ cái vị thần tượng có gần triệu fan trên weibo này cũng đi theo dõi ẩn danh người ta.

- Di Hường ơi, sao bố chưa về nhỉ... – Hai mắt nhìn đau đầu vào các món ăn trên bàn, Bánh Bao Nhỏ bị thêm ăn phát cuồng rồi.

Lại đưa mắt nhìn điện thoại, Hường Thiển Ngôn nghĩ ngợi rồi quyết định gửi tin nhắn cho Khương Trì.

- Tiểu Triết, mình chờ thêm chút nữa nhé.

- Vâng ạ...

Chẳng bao lâu sau Khương Trì đã nhắn tin lại, việc chưa xử lý xong, không cần chờ cơm anh.

- Con bắt đầu chén đây! – Nói rồi Bánh Bao Nhỏ gấp lấy một chiếc cánh gà cola, hăm hơ cắn, tiêu diệt xong một miếng mới buông đũa. – Di Hường ơi, đi có thể bón cơm cho con không ạ?

- Hử? Tiểu Triết sáu tuổi rồi cơ mà, có nhiều việc con phải tự mình làm chứ.

- Nhưng trước giờ chưa có ai bón cơm cho con... Bố cũng toàn bảo con có nhiều việc phải tự mình làm.

Thằng nhóc này thật dễ khiến người ta thương cảm, Hường Thiển Ngôn vội vàng ngồi xuống bên cạnh bé:

- Được rồi, để đi bón cơm cho con một lần, mà này, đây là bí mật của chúng ta, đừng để bố con biết đấy nhé.

- Vâng thưa mẹ!!! – Tấm lưng nhỏ bé đứng thẳng nghiêm trang như nhận lệnh, khi nói ra hai từ cuối còn có chút ngượng ngùng đỏ mặt.

- Ủm, vậy con muốn ăn gì bây giờ nhỉ?

- Cái gì cũng muốn ăn! – Mẫn nguyện ngắm nhìn Hương Thiên Ngôn gấp rau cho mình, đĩa còn chưa đưa tới nơi bé đã há to miệng ra rồi.

Bữa tối của hai người dưới sự chỉ đạo của Bánh Bao Nhỏ cuối cùng cũng hạ màn, lúc cuối bé còn nghiêm trang gấp lấy một miếng thịt to muốn mớm cho Hương Thiên Ngôn:

- Mẹ ơi, lát nữa mẹ tắm cho con ạ?

Cách xưng hô “mẹ con” này Bánh Bao Nhỏ làm quen thật là mau, Hương Thiên Ngôn ngừng tay thu dọn bát đĩa một chút:

- Tiểu Triết muốn đi tắm cho, hay là bố tắm cho con đây?

- Muốn mẹ cơ!

- Ủm – Bưng bát đĩa vào phòng bếp, Hương Thiên Ngôn nghĩ đến dáng vẻ hạnh phúc của Khương Triết như vậy chỉ cảm thấy xót xa, những chuyện bình thường với những đứa trẻ khác lại là ân huệ lớn lao đối với bé.

Càng nghĩ càng đau lòng, Hương Thiên Ngôn càng coi bé như con mình, tắm rửa cho bé xong, cô còn kể chuyện cho bé nghe, thấy bé ngủ say rồi mới ra khỏi phòng.

- Bạn Tiểu Ngôn ơi, Bánh Bao Nhỏ nhà các bạn thật sự quá đáng yêu!

Nhận điện của Hà Văn thì nghe được một câu không hiểu ra làm sao như vậy. Hương Thiên Ngôn hỏi mới nhớ ra tối nay bắt đầu phát sóng “Bố ơi, bố à!” mùa thứ sáu:

- Tiểu Văn, cậu đừng có nói lung tung.

- Ô, hết quảng cáo rồi, nói chuyện sau nhá.

Không chờ cô chào đã cúp máy luôn, Hương Thiên Ngôn trân trân nhìn màn hình một lúc mới nhớ ra vấn đề mấu chốt của cuộc điện thoại vừa rồi.

Rõ ràng chương trình này cô đã xem lâu rồi, nhưng bây giờ dõi theo TV vẫn thấy rất thú vị. Chương trình vừa lúc chiếu đến cảnh bọn trẻ nặn đất sét, những hành động ngộ nghĩnh của chúng cùng phụ đề hài hước khiến Hương Thiên Ngôn cười không ngừng được, không để ý Khương Tri đã trở về.

- Đã lên sóng rồi cơ à?

- Vâng ạ, Tiểu Ngôn thật là đáng yêu!

- Tiểu Triết thì sao?

- Tiểu Triết là một chàng trai dịu dàng chính hiệu, con trai thần tượng tôi không phải... – (tâm thườnɡ)

Nghiêng đầu thấy Khương Tri đã ngồi xuống bên cạnh, Hương Thiên Ngôn sững người rồi bật dậy ngay.

- Bữa tối không chờ anh, Tiểu Triết nói anh thích ăn cháo hải sản, để em đi nấu nhé.

- Cám ơn.

- Thầy Khương ngàn vạn lần đừng khách khí, em lại không chịu được mất thôi. – Nói rồi cô cuống quýt chạy vào nhà bếp. Nấu xong cháo bằng nồi cơm điện, Hương Thiên Ngôn múc ra một tô lớn rồi tự dưng thần thờ. Cô vừa rồi không nói lời nào gì chứ nhỉ...

- Thom quá.

- Nấu toàn bằng nguyên liệu tốt tất nhiên là thom rồi. – Nếu không phải cô bị dị ứng, chắc đã sớm nhét căng bụng rồi.

Không có nói gì tiếp theo, hai người ngồi song song trên salon xem chương trình, Hương Thiên Ngôn không biết tại sao thần kinh cứ căng thẳng, không thể cười to thoải mái như lúc nãy được nữa.

Đang đói vô cùng, Khương Tri ăn vèo cái hết bát cháo, cô đưa tay đón lấy chiếc bát để đi rửa, lại bị anh từ chối:

- Thôi để tôi rửa cho.

- Anh làm việc cả ngày vất vả lắm rồi, cứ để em rửa đi.

Lời nói ấy chạm đến trái tim anh, Khương Tri cười cười vẫn đứng dậy đi về phía nhà bếp. Không lay chuyển được anh, Hương Thiên Ngôn lấy điện thoại ra tựa cửa lướt Weibo.

- Cư dân mạng đang dậy sóng.

- Sao vậy?

- Mùa thứ sáu lên sóng, nhân viên chăm sóc mạng xã hội của chúng ta lại bận rộn rồi đây. – Cô giải thích sơ qua. – Thầy Khương này, fan của Tiểu Triết đang tăng vọt.

- Thế cơ à?

- Vâng vâng, nếu Tiểu Triết mà có trang Weibo, số lượng người theo dõi thẳng bé chắc phải lên đến mấy ngàn người.

- Nó có đấy.

- Dạ?

- Tài khoản Weibo của Tiểu Triết tên là “Triết Học Gia”.

- ! – Vừa có một tài khoản có tên như vậy theo dõi cô... trùng hợp thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Hai thiếu một (6) – Không phải sợ

Vốn định hôm sau sẽ nói chuyện cho rõ ràng với Bánh Bao Nhỏ, nhưng mà người nào đó còn chưa rời giường đã nhận được điện thoại của Sếp. Con buồn ngủ bay biến đi hết, Hương Thiên Ngôn nheo nheo mắt nhìn lại giờ trên màn hình điện thoại mới dám yên tâm nghe điện: - Sếp ạ, buổi sáng tốt lành...

- Không tốt lành đâu, bây giờ em vẫn ở nhà à?

- Sao ạ?

- Nếu còn ở nhà thì ngồi yên đừng ra khỏi cửa, nếu đang ở ngoài thì mau mau về nhà đi. – Hiếm khi nghe được giọng điệu sếp buồn bực đến vậy. – Tiểu Hương, lần này em đúng là... ời.

Hương Thiên Ngôn khó hiểu:

- Có chuyện gì thế ạ?

- Em tự vào mà xem đề tài hot nhất trên Weibo đi.

Bị cúp máy, Hương Thiên Ngôn nghi hoặc mở Weibo ra, vào mục chủ đề hot xem một cái, thoát ra, sau đó ngồi xếp bằng chân trên giường, lại vào lại lần nữa. Đọc qua tên những đề tài nổi bật đều không phát hiện vấn đề gì, trái lại cô còn cảm thấy vui vui khi thấy rất nhiều phản hồi về chương trình được lên bảng xếp hạng.

Đến tận khi cô click vào một tiêu đề, cô mới biết vì sao Sếp bảo cô không được ra ngoài.

#tiện nhân buông nam thần ra#

Cứ ngỡ fan gơ thiếu nào nào đó không chấp nhận được thân tượng của mình tìm đối tượng, nhưng khi đọc kỹ bài viết Hương Thiên Ngôn mới sững sờ.

“Ả biên đạo của tổ chế tác chương trình này mượn công việc để tiếp cận cha con Khương nam thần, lừa gạt trẻ nhỏ để tranh thủ thiện cảm của Khương Tri. Người biết chuyện đã tiết lộ, ả đàn bà này từng nhiều lần quyến rũ vị nam thần này trong quá trình ghi hình, sống vô cùng buông thả phóng túng. #tiện nhân buông nam thần ra#”

Để chứng minh sự “buông thả phóng túng” của “ả biên đạo” này, trên weibo còn có thêm rất nhiều ảnh chụp cô cùng với vị minh tinh, chọn góc độ chụp rất khéo, cái nào nhìn cũng vô cùng mờ ám. Mà gần đây nhất là ảnh chụp cô lúc rời sân bay hôm qua, tự dưng Lý Dật Khôn cũng bị rơi vào làm một trong những đối tượng đề cô “buông thả phóng túng này.

Tiếng đập cửa vang lên, Hương Thiên Ngôn vừa đáp lời đã thấy Khương Tri ăn mặc chỉnh tề đứng trước cửa.

- Em biết rồi à?

Hiểu rằng anh đang nói đến chuyện gì, lửa giận trong lòng cô chưa dấy lên đã tắt ngúm, đành cười cười bất đắc dĩ:

- Cũng không biết ai mà chú ý đến em đến vậy.

- Chuyện này em đừng lo lắng, hôm nay cứ ở nhà chơi với Tiểu Triết nhé. – Khương Trì bước vào, nhìn Hường Thiên Ngôn chăm chú rồi bỗng cúi người ôm cô một cái – Không phải sợ.

- Vâng.

Cô không hề lo sợ, cái ôm của Khương Trì khiến cô đến cả cảm giác bất lực buồn bực cũng tiêu tan. Rõ ràng là một cái ôm ấm áp, cô lại gồng người lên cứng đờ, bên tai là hơi thở ấm áp của anh, tay Hường Thiên Ngôn rơi bịch trên chân.

- Mọi chuyện sẽ được giải quyết nhanh thôi. – Khương Trì bỏ lại một câu như vậy rồi rời đi, mà ý thức của Hường Thiên Ngôn thì vẫn ngẩn ngơ trong lòng chưa tỉnh lại được.

Phía dưới bài viết còn rất nhiều bình luận, chỉ có rất ít người nói đỡ giúp cô, còn lại đều thay nhau mắng chửi cô. Trước khi gặp Khương Trì, cô đọc những lời mắng chửi mình thế này có lẽ sẽ cảm thấy nóng máu, nhưng bây giờ cô lại hoàn toàn bình tĩnh mà đọc, cả một hàng dài bình luận đọc xong cũng chẳng thấy gì thú vị.

Khi mắng chửi người khác mà dùng từ ngữ thô tục thì thật thiếu trình độ.

Thoát weibo, Hường Thiên Ngôn vươn vai một cái, đang chuẩn bị đi rửa mặt thì nghe thấy Bánh Bao Nhỏ ở phòng bên đang gọi mình. Cô gọi với ra bảo mình phải rửa mặt cái đã, cô thay quần áo rồi mới sang phòng Khương Trìết.

- Hôm nay con dậy sớm thế? – Cô nói rồi thay quần áo giúp Bánh Bao Nhỏ.

- Con dậy lâu rồi mà, chờ bố đi rồi con mới gọi mẹ.

- Di có nên cảm ơn con không nhỉ?

- Không cần khách khí đâu ạ! – Rồi bé cũng không thêm khách khí mà ôm cô Hường Thiên Ngôn hôn chụt vào má cô một cái. – Mẹ ơi... buổi sáng tốt lành nhé!

- Buổi sáng tốt lành nhé Tiểu Triết!

- Vừa rồi bố giao cho con một nhiệm vụ bí mật đấy nhé!

- Gì vậy? – Ôm lấy bé, Hường Thiên Ngôn tự nhắc nhở mình phải cố gắng rèn luyện định lực.

Bánh Bao Nhỏ ghé vào tai cô, cười hi hi tiết lộ nhiệm vụ cho cô:

- Bố bảo con ở nhà bảo vệ mẹ đấy.

Bước chân khẽ dừng lại, Hường Thiên Ngôn bỗng nhớ tới cái ôm Khương Trì tặng cho lúc nãy:

- Thế con định bảo vệ di như nào đây nhỉ?

Không cho di Hường xem điện thoại, cũng không cho di Hường mở máy tính, TV tốt nhất cũng đừng cho xem. Bánh Bao Nhỏ cười híp mắt, bàn tay nhỏ bé lên thò tay vào cô trong túi lấy điện thoại:

- Để con giữ giúp gì!

Điện thoại vừa nhét vào túi quần bỗng reo lên, Bánh Bao Nhỏ ngậm bàn chải trong miệng toan tắt máy, bị Hường Thiên Ngôn ngăn lại:

- Điện thoại của bạn đi đấy mà.

- Hường Thiên Ngôn! Cậu đang ở đâu thế? Cửa nhà cậu bị phóng viên vây kín chặt như nêm này có biết không? Tổ nghe cũng nghe được phần nào, bảo là cậu quyến rũ Khương Trì gì đó. Tổ thấy bọn họ đứng là có mắt như mù hay đầu óc bị heo đụng rồi, cậu mà biết đi quyến rũ người khác thì tổ còn phải đau đầu thế này sao?

- ...

- Đâu rồi?

- Đây. – Thả Bánh Bao Nhỏ lại trên giường, ý bảo bé chờ mình một lát, Hường Thiên Ngôn ra ngoài phòng. – Tiểu Văn, cậu gọi đến an ủi tớ hay là bồi

bác tớ thế?

- Đương nhiên là... ời, à mà bây giờ cậu rớt cuộc đang ở đâu thế? Cậu bên đó im im thế không phải là đã sớm lên tớ đi trốn rồi à?
- Tớ ở nhà thầy Khương.
- Cái gì?!
- Ủa, để tiện chăm sóc Tiểu Triết, tớ ở tạm đây mấy hôm.

Một thoáng trăm mặc trôi qua, Hà Văn hoàn toàn bùng nổ:

- Hường Thiên Ngôn! Người ta mới nói cậu có gì mờ ám với bố con họ Khương, cậu đã muốn làm gạo nấu thành com luôn à? Rớt cuộc còn có chuyện gì mà tớ không biết nữa?
- Cậu đừng có kích động mà được không? Tớ toàn ở phòng khách mà, làm cái gì trong lòng tớ rõ nhất.
- Rõ ràng, rõ ràng, cậu rõ ràng càng lúc càng cho mình vào tròng thì tớ cũng mặc kệ cậu.
- Tiểu Văn, cảm ơn cậu.
- ...

Hà Văn trước giờ đều không thích ăn nói dông dài, cách quan tâm bọc trực thô bạo ấy qua bao nhiêu năm Hường Thiên Ngôn cũng hiểu rõ. Cô nàng nghe nói vậy cũng không nói thêm gì nữa, để mặc cho Hường Thiên Ngôn ngẩn ngơ một lát rồi cúp máy.

Trong lúc hai người nói chuyện điện thoại, cũng có mấy người, mấy đồng nghiệp gọi điện, nhắn tin lại. Nội dung cũng không nhiều nhận gì, chỉ nói là tin tưởng cô, khuyên cô đừng buồn. Chỉ còn có “bà đồng” vẫn ráo riết gọi điện, vất vả lắm mới nghe được đã nghe được tiếng lái nhai thần thánh quen thuộc:

- Tiểu Ngôn, tớ vừa mới xem weibo rồi bó cho cậu một quẻ. Lần này cậu bị kẻ tiểu nhân chơi xấu, nhưng rất mau thôi sẽ có một thay đổi to lớn, khổ tận cam lai.
- Cảm ơn. – Chính là cái bài “trong cái rủi có cái may” mà cô vẫn hay dùng để an ủi người ta đấy mà.
- Cậu nhất định phải tin tớ!
- Ừ, tớ tin mà.
- Vậy nên Tiểu Ngôn à, cậu nói xem cậu mang quà gì về cho tớ?
- ... Một bịch tiền lẻ.

Ngồi trong văn phòng cũng không tiện nói chuyện, tiếng nói của “bà đồng” càng lúc càng nhỏ, cuối cùng thì dứt khoát cúp máy. Hường Thiên Ngôn nhớ tới một đồng quà lưu niệm trong phòng, cái scandal tình ái này còn sôi sục ngày nào, cô không thể ra ngoài ngày đó.

- Mẹ ơi, con đói bụng quá đi!

Nghe tiếng Bánh Bao Nhỏ gọi, Hường Thiên Ngôn vọt vào phòng:

- Hôm nay Tiểu Triết muốn ăn gì?
- Bánh sandwich ạ! Sữa ạ!

Yêu cầu bữa sáng rất đơn giản này của Bánh Bao Nhỏ đã được giải quyết nhanh gọn dễ dàng, để hoàn thành nhiệm vụ bố giao, bé cứ quân quít lấy Hường Thiên Ngôn đi vào sân sau.

- Mẹ ơi, mẹ có thích bố con không ạ? – Bánh Bao Nhỏ ngồi đung đưa nhẹ nhàng trên xích đu, ngửa đầu nhìn Hường Thiên Ngôn vẫn không nhin được mà lên tiếng hỏi.
- Có, nhưng không giống bố con thích mẹ con, thầy Khương là thần tượng của di mà.

Về mặt bé tràn đầy vẻ mờ mịt và tổn thương:

- Sao đi lại không thích, bố con đẹp trai này, là đại minh tinh này, có tiền này, đối tốt với mẹ tốt nữa này, sao mẹ không thích bố con? Hơn nữa bố còn có một đứa con trai đáng yêu như con này. Mẹ ơi, ai cũng bảo sinh con rất là đau, mẹ có con rồi sau này không lo bị đau nữa, con cũng không hư đốn không tiêu tiền lung tung, con còn có thể lớn rất nhanh để chăm sóc mẹ nữa.

- Tiểu Triết này.

- Dạ...

- Con bây giờ con chưa hiểu được đâu, tình yêu, không phải một mình thích là được. – Hường Thiên Ngôn bỗng nhớ đến cái người bất vô âm tín đã lâu.
– Cũng không phải đi không thích vì bố con không tốt, Tiểu Triết, đi đã có người mình thích rồi.

- ?

- Người đó cũng đối tốt với đi lắm, chú ấy bảo đi chờ chú ấy, bao giờ chú ấy về rồi sẽ kết hôn. – Ngoài Hà Văn ra, Hường Thiên Ngôn chưa từng kể với ai chuyện này, thời gian năm năm lâu như vậy khiến ai cũng cảm thấy mệt mỏi.

- Nhưng mà nếu chú ấy về rồi lại không thích đi nữa thì sao ạ?

Ừ nhỉ, nếu người ấy trở về cùng một người phụ nữ khác, quá hơn nữa thì có thêm cả trẻ nhỏ theo cùng, vậy cô biết làm sao bây giờ?

- Di ơi?

- Nếu không thích đi nữa, đi đành phải tìm người khác để thích thôi, chỉ bằng chờ con lớn khôn chăm sóc đi nhỉ. – Con ác mộng ấy vẫn luôn hiện ra suốt một hai năm sau khi người ấy ra đi, mà lần nào tỉnh giấc khỏi cơn mơ khuôn mặt cũng đầm nước mắt, nhưng bây giờ thì đã hết rồi. Hường Thiên Ngôn nói rồi đưa chân đạp lên đất một cái, chiếc xích đu càng lắc lên cao:

- Tiểu Triết kể chuyện cho đi nghe nhé?

Sân sau đỏ rực lá phong rơi tán loạn trên mặt đất, mà trên xích đu là Bánh Bao Nhỏ đang hoa chân múa tay vui sướng kể cho Hường Thiên Ngôn câu chuyện mà bé thích nghe nhất:

- Mùa xuân ấm áp đã đến rồi, trong hồ băng đã tan.Ếch mẹ ngủ suốt một mùa đông, cuối cùng cũng đã tỉnh lại. Nó chui ra khỏi hang bùn, nhảy ùm một cái vào trong hồ nước, để rất nhiều những trái trứng tròn tròn đen sẫm vào giữa những khóm bèo.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hai thiếu một (7) – Thôi việc

Suốt một ngày trời, Hường Thiên Ngôn ở trong nhà với Bánh Bao Nhỏ, cuối cùng đến lúc bé ngủ thì cô cũng ngủ quên theo luôn. Đến khi tỉnh lại đã thấy Khương Trì đang tựa cửa. - Tỉnh rồi à?

- Vâng ạ. – Cô xuống giường rồi giải chần lại cho Bánh Bao Nhỏ. – Hôm nay em cùng Bánh Bao Nhỏ gói bánh chèo, anh có muốn ăn một chút hay không?

Ban ngày bị công việc và vụ weibo làm phiền đến không được ăn uống gì, Khương Trì vừa nghe cô nói vậy thì cũng thấy đói bụng, gật đầu tắt đèn cùng cô ra khỏi phòng.

- Tôi đã mang phiền toái đến cho em rồi.

Vừa mở tủ lạnh đã nghe thấy Khương Trì nói vậy, Hường Thiên Ngôn lấy bánh chèo ra rồi cười cười với anh. – Còn em lại cảm thấy chính mình đã liên lụy bố con anh mất rồi, mấy tấm ảnh này toàn nhằm vào một mình em mà, hơn nữa không phải anh cũng đang giúp em giặt xếp hay sao?

Cô đúng là một người rộng lượng, Khương Trì nhìn những chiếc bánh chèo lớn nhỏ không đều nhau bèn rời khỏi đề tài kia:

- Bánh chèo nhân gì vậy?

- Nhân cái thảo, lúc quyết định làm bánh chèo thì cũng không còn nguyên liệu nấu ăn nào khác, nhưng mà có mấy cái Tiểu Triết còn cho thêm đậu phộng nữa. – Nước trong nồi sôi ừng ực, Hường Thiên Ngôn hỏi Khương Trì muốn ăn bao nhiêu rồi gạt bánh vào nồi.

Cảm giác thật là quen thuộc quá, lại có người vì anh mà chong đèn, lại có người dỗ dành con anh ngủ, lại có người vì anh mà đêm khuya bận rộn bếp núc. Nếu là cô ấy, có lẽ cũng được.

Hơi nước trắng trắng thoát ra từ cái lỗ nhỏ trên nồi, Hường Thiên Ngôn quay đầu lại liền bắt gặp vẻ mặt dịu dàng của Khương Trì. Ánh đèn trắng ấm áp lơ mờ, Hường Thiên Ngôn chỉ cảm thấy trái tim mình nhảy lên dồn dập, tránh ánh mắt anh quay sang nhấc nồi lên, bàn tay trong lúc hoảng loạn trượt ra khỏi tay cầm. Chiếc nồi rơi xuống, bàn tay Hường Thiên Ngôn cũng bị sưng đỏ.

- Cần thận!

Lời nói ra miệng đã muộn rồi, Khương Tri đá văng cái nồi ra đất rồi cầm tay Hường Thiên Ngôn đưa ra dưới vòi nước:

- May quá không bị bỏng.

Ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, Hường Thiên Ngôn mới cảm thấy được con đầu hơi nóng nóng trên tay, sức nóng trên tay chậm chậm giảm xuống, mà nhịp tim của cô thì không cách nào bình ổn lại được.

- Có đau không?

Hường Thiên Ngôn lắc đầu, thấy anh nghiêng đầu về phía mình thì vội rút tay lại:

- Nước còn đang mở kìa.

Cô lấy chút nước lạnh vào nồi, nước ồ ồ chảy vào, bánh chèo nổi hết cả lên mặt nước. Nghe thấy Khương Tri đã đi khỏi phòng bếp, cô mới thả lỏng thần kinh, tay vô thức đưa lên xoa ngực.

- Vẫn nên thoa một chút thuốc đi. – Khương Tri quay trở vào cùng với một hộp thuốc nhỏ trên tay, đặt lên bàn bếp bới tìm thuốc bỏng. – Để tôi còn an tâm.

Để mặc anh thoa thuốc bỏng cho mình, lần đầu tiên trong đời Hường Thiên Ngôn cảm thấy đầu ngón tay mình thần kinh cũng nhạy cảm đến vậy.

- Mai đi làm à?

- Vâng, lúc chiều muộn sếp có gọi điện cho em, bảo em cứ yên tâm mà đi làm, em cũng đang cần phải đem tặng những món quà lưu niệm kia đi. – Cô cũng không hỏi rõ rốt cuộc Khương Tri đã làm thế nào mà dẹp yên chuyện này, từ khi anh làm diễn viên đến giờ đều không bị dính scandal tình ái hay chỉ trích gì, hẳn là có cách làm riêng.

- Em vẫn làm ở đó được à?

Cô lắc đầu, từ khi xem đề tài đó sáng nay cô đang lo nghĩ đến chuyện này:

- Em chưa nghĩ xong. Người làm ra chuyện này chắc chắn có địch ý với em, mà em trước giờ vẫn nghĩ các mối quan hệ của mình đều tốt đẹp lắm.

- Em cứ tự mình quyết định là được.

- Thực ra em thấy nghi việc cũng không sao cả, kịch bản của em cũng gần đến kết thúc rồi. – Nói rồi cô ngấm nhìn ngón tay đã được phủ một lớp thuốc mỡ. – Thầy Khương ạ, anh có gặp phiền hà gì không?

- ... Nấu cơm.

Hường Thiên Ngôn bật cười thành tiếng, quay vào trong xem nồi bánh chèo:

- Cũng tại anh không biết tự rèn luyện thế nào thôi.

- Thiên Ngôn, e vì sao đến tuổi này còn... – Hói rồi mới thấy mình đường đột quá, Khương Tri tự động dừng lại. – Xin lỗi.

Nêm nếm xong xuôi rồi vớt bánh ra, Hường Thiên Ngôn đưa bát cho anh:

- Tuổi này thì làm sao, cô gái ngáp ghé đầu ba sắp thành thánh đầu sĩ (1) đến nơi rồi đây. Em đang đợi một người trở về thực hiện lời hứa.

- Ủm. – Khương Tri đang gấp một chiếc bánh chèo bèn cắn một miếng. – Đậu phộng à?

Một bát bánh chèo thì anh ăn phải ba cái có đậu phộng, Khương Tri muốn tự mình rửa bát, Hường Thiên Ngôn cũng đành thuận theo ý của anh, trở về phòng. Lúc rửa bát cô cứ nhìn chăm chú ngón tay của mình, sự quan tâm của anh không phải ảo giác, cô lấy khăn phủ lên mặt mình nhân tiện che đi một vài cảm xúc không nên có.

Nằm trên giường mãi cũng chưa thấy buồn ngủ, cô lấy điện thoại ra vào trang weibo của Khương Tri, status ngay trên đầu khiến cô phải đọc kỹ lại, bên dưới đã có rất nhiều bình luận, Hường Thiên Ngôn thấy status này thì trong lòng lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

“Nếu cô gái nào đối xử tốt với Tiểu Triết đều bị mọi người công kích như vậy, thì tiến vào giới giải trí là việc Khương tôi hối hận biết bao. Cô ấy rất tốt, chúng tôi là bạn.”

Hai câu, cô đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần, cũng là status đầu tiên của anh mà cô không “Bình luận”, cũng không “Thích”. Vậy thì nghi việc thôi, cô vẫn còn một khoản tiền tiết kiệm, nghĩ đến đó bỗng nhẹ lòng bao nhiêu.

Sáng sớm, Hương Thiên Ngôn ôm một đồng quà lưu niệm đến công ty, những ánh mắt nhìn cô vẫn còn đầy phức tạp.

- Chị Hương!

Hương Thiên Ngôn còn chưa mở miệng chào đã bị Từ Vi Vi nhào đến bên cạnh dọa cho giật mình, cô đặt tất cả đồ vật đặt lên bàn làm việc, bới tìm quà cho cô nàng:

- Này, gối ôm gấu Teddy của em đây.

Thấy có quà, ai nấy đều hăm hở chạy đến lấy phần. Coi như cảm ơn “bà đồng” nhiều lần bóc quẻ cho mình như vậy, Hương Thiên Ngôn cho cô nàng chọn nhiều hơn một chút.

- Hí hí, đồng chí Tiểu Ngôn đúng là đáng yêu nhất mà!

- Nhưng mà, cái tin tức nhảm nhí này không biết do kẻ điên khùng nào truyền ra nhỉ, rõ ràng là thấy chị Hương nhà mình được lòng người ta thì không vừa mắt.

Tiểu Kha mắt kém vừa nói đã bị đám đồng vui đập, Hương Thiên Ngôn dờ khóc dờ cười khuyên can:

- Mọi người đừng bắt nạt cậu ấy nữa, tối nay tất cả có rảnh không? Minh mời cả nhà đi ăn đi hát.

- Wow! Chị Hương ra nước ngoài nhất được chàng rể rùa vàng à? Hay là mới trúng số thế? – Tiểu Kha vừa bị đánh hội đồng nhất thời mắt sáng như sao.

- Ủ đây, ừ đây, vừa bao ăn vừa bao hát, cô mau khai thật đi!

Làm ở đài truyền hình có khác, óc tưởng tượng thật không giống người thường, Hương Thiên Ngôn thấy mình sắp bị tô vẽ thành công chúa lưu lạc trong dân gian đến nơi, vội vội vàng vàng cắt ngang:

- Không phải, mình sắp thôi việc, xem như mời mọi người bữa cơm chia tay.

Không khí trong nháy mắt trầm xuống, Từ Vi Vi là người đầu tiên lên tiếng:

- Chị Hương à, thầy Khương đã làm sáng tỏ giúp chị rồi, chị ở lại không được sao?

- Đúng vậy, bão táp trên weibo cũng qua rồi, bọn tôi còn chờ cậu đá bay sếp rồi mời bữa cơm ăn mừng thăng chức cơ!

- ...

Mọi người sôi nổi khuyên cô ở lại, Hương Thiên Ngôn còn chưa mở miệng chột nghe phía sau có người lên tiếng:

- Có vẻ như các cô các cậu không muốn tôi làm sếp nhỉ!

- Sao có thể như vậy được, tụi em đang nói chờ sếp thăng chức rồi giao lại cho chị Hương trông nom tụi em mà.

Sếp không thèm nghe bọn họ giải thích, kêu Hương Thiên Ngôn vào phòng mình nói chuyện rồi đi trước. Hương Thiên Ngôn bảo mọi người đừng lo, rồi cầm món quà dành cho sếp đi theo sau anh vào văn phòng.

- Em muốn đi à?

- Vâng ạ, không bùng trà dâng nước cho sếp được nữa rồi. – Hương Thiên Ngôn nói rồi đặt quà và đơn xin thôi việc lên bàn rồi ngồi xuống đối diện anh.

- Đừng nói cái kiểu như em hay làm mấy việc này lắm ấy. – Mặt sếp vẫn sầm sì, rồi thở dài một hơi. – Thực sự phải đi à? Dư luận đã lắng lại rồi, em vẫn đi là đang trách tôi sao?

- Sao có thể ạ, hôm qua Sếp còn gọi cho em động viên cơ mà? Em chỉ tò mò một chuyện thôi, vì sao cảnh Tiểu Triết mang bát cơm cho em lại không bị biên tập bỏ đi. – Tô chế tác từ đầu đã có quy định, ngoại trừ tình huống cần thiết, nhân viên chương trình không thể xuất hiện trên màn ảnh. Hương Thiên Ngôn đã làm sáu mùa, mới chỉ xuất hiện trên màn ảnh hai lần, lần đầu là giúp một cậu bé bị rơi xuống nước thay quần áo, mà đây là lần thứ hai.

- Hôm qua trong cuộc họp khẩn cấp của công ty, đã có vài người xin từ chức, đều là quản lý Trầm xử lý.

- Em biết rồi ạ.

- Tiểu Hương, ý em đã quyết vậy tôi cũng không nài kéo, sau này em để ý một chút. – Sếp cầm món quà lên mở ra. – Em vẫn nhớ à?

- Vâng, lời của Sếp em tất nhiên phải thuộc nằm lòng. – Anh từng nói, nếu cô muốn cảm ơn anh, hay tặng anh một cây bút máy, đừng tặng mấy thứ lờ

loẹt vô dụng gì đó.

- Em đi rồi cũng đừng cắt đứt liên lạc với tất cả mọi người, đám người kia không biết chừng sau lưng còn coi trọng em hơn cả tôi đây.
- Vậy thì Sếp hẳn là nên chăm thiết đãi mua chuộc lòng người đi chứ. – Nói rồi lại nhớ đến chuyện lúc nãy. – Tôi nay sếp cũng tới nhé.
- Ừ.
- Vậy thì anh phải đỡ rượu giúp em nhé.

Nói là nói như vậy, nhưng buổi tối lúc đi hát Hường Thiên Ngôn vẫn bị mời không ít rượu. Tiểu Kha phụ trách hát phụ họa, bài nào bài nấy đều sánh ngang với bản gốc khiến ai nấy đều không khỏi cảm thấy cậu ta vào nhầm ngành rồi.

- Chị Hường này, sau này chị nhất định phải thường xuyên về thăm chúng em nhé.
- Phải đấy, xem chúng em bị Sếp chà đạp thế thảm thế nào này... – Trong tổ có không ít đồng nghiệp kém tuổi Hường Thiên Ngôn, mới uống vào mấy chai rượu đã xúc động dạt dào.

Thế mà “bà đồng” ngồi cạnh vẫn bình tĩnh ăn bông ngô:

- Tiểu Ngôn, đừng để ý bọn nó, cậu phải ghi nhớ lời tớ nhé.

Sau cơn mưa trời lại sáng, cô biết mà.

- Thực ra tớ vẫn luôn buồn bực, khi tớ bó buộc duyên cho cậu rõ ràng không có gì sai lầm, sao đến giờ cậu vẫn đơn thân nhĩ? Hoa đào thì không thấy đâu còn bị lên thớt trên weibo nữa chứ.
- Ừm.
- Không được, không được, cậu cố nhớ lại xem nào, hôm tớ nói chuyện với cậu xong cậu có gặp ai không?

Không chịu nổi “bà đồng” cứ lái nhải, Hường Thiên Ngôn thử nhớ lại một chút. Hôm ấy cô đi ăn cùng bọn Hà Văn, rồi gặp phải Khương Trì...

- Chuyện từ lúc nào rồi, làm sao tớ nhớ rõ được. – Hường Thiên Ngôn vừa nói xong lại bị một đồng nghiệp kéo đi uống rượu.

Từ lượng của cô cũng không đến nỗi nào, nhưng uống vài chai rồi bụng cũng có biểu tình. Đầu hơi đau, cô nói vài câu với “bà đồng” rồi đi ra ghé ló ngồi hít thở.

Hà Văn gọi điện tới, trong giọng nói có sự hoảng hốt hiếm có:

- Ngôn Ngôn, cậu đang ở đâu thế?
- Đang đi hát cùng đồng nghiệp này.
- Ồ, vậy cậu có... gặp anh ta không?
- Ai cơ?
- Không có gì.

Một cuộc điện thoại chẳng đâu vào đâu cả, Hường Thiên Ngôn day day trán hồi lâu cũng không nghĩ ra “anh ta” mà Hà Văn nói đến là ai. Đi rửa tay mới chợt nhớ ra, có khi nào cô nằng cãi nhau với anh chàng tiện nam kia rồi anh ta bỏ ra ngoài không?

Thật đúng là hai kẻ không ngừng náo loạn...

Chú thích:

(1) 圣斗士 (thánh đấu sĩ) đồng âm với 剩斗士 (thặng đấu sĩ): đây là “thặng” trong “thặng nam”, “thặng nữ” – một danh hiệu cư dân mạng đặt ra cho những thanh niên không màng hôn nhân trai gái, duy trì cuộc sống độc thân để theo đuổi mục đích riêng của mình. Họ tự xưng là Thặng đấu sĩ (hoặc Thánh đấu sĩ).

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Hai thiếu một (8) – Công chúa và hoàng tử

Sếp kiên quyết muốn đưa cô về, Hường Thiên Ngôn đành ngoan ngoãn đọc địa chỉ nhà mình. Đứng dưới tòa nhà nhìn sếp rời đi, Hường Thiên Ngôn quay vào nhà mới hiểu ra “anh ta” mà Hà Văn nhắc tới là ai. - Tiểu Ngôn.

Nhìn thấy người đàn ông đứng khuất bóng trong góc tường kia, tay đang cầm chìa khóa của Hường Thiên Ngôn vội siết chặt lại, răng cưa trên đó đâm vào tay cô đau nhói.

Đây không phải là mơ.

- Tiểu Ngôn.

Làm như không nhìn thấy anh, Hường Thiên Ngôn quay đi mở cửa, nhưng cái chìa khóa đâm mãi không vào được lỗ khóa. Người đàn ông bên cạnh vẫn gọi tên cô, cô buồn bực quá, cầm cái chìa khóa ném vào anh ta:

- Anh đừng có gọi tôi như vậy!

Cả chùm chìa khóa đập vào bả vai anh, anh nhúm mày nhịn đau nhặt chìa khóa lên rồi ôm cô vào lòng:

- Tiểu Ngôn, anh đã về rồi đây.

Đầu đau nhức vì men say lại thêm giọng nói của người đàn ông cứ khiến cô rối tung lên không nghĩ ngợi được gì:

- Diệp Miến, anh dựa vào đâu mà nghĩ chỉ cần nói một câu “anh đã về rồi đây” là tôi có thể tha thứ cho anh bao nhiêu năm biệt tăm như thế.

Đôi tay đang giữ lấy cô chợt buông ra, Diệp Miến chưa xót cười:

- Tiểu Ngôn, anh đã về.

Hường Thiên Ngôn ôm siết lấy Diệp Miến, nước mắt trào ra:

- A Miến... A Miến...

Cuối cùng phải để cho Diệp Miến mở cửa, ôm Hường Thiên Ngôn vào phòng ngủ, ngồi xuống bên cạnh cô dịu dàng vỗ về:

- Ngoan nào, đừng khóc, anh sẽ không bao giờ... rồi bỏ em nữa đâu.

Cứ ngỡ rằng mấy năm trước đã khóc đủ rồi, thế mà giờ đây nước mắt của cô vẫn cứ tuôn rơi không cầm nổi, tay cũng túm chặt lấy tay áo Diệp Miến, trân trân nhìn anh.

- Thời gian năm năm, anh sẽ không để em phải đợi chờ vô ích. – Diệp Miến nói rồi đặt một nụ hôn lên trán cô. – Em còn nhớ lời ước hẹn của chúng ta trước đây không? Anh kiếm tiền nuôi gia đình, để em có thể làm điều mình muốn không còn vướng bận gì.

Gật đầu, Hường Thiên Ngôn buông lỏng tay đang ôm cánh tay anh ra, chậm chậm bình tâm lại.

- Cảm ơn em đã đợi anh lâu như vậy, năm năm qua anh đã nhiều lần muốn liên lạc với em, nhưng vì muốn bố anh chấp nhận em, anh phải cố nhịn. Tiểu Ngôn, thực ra anh đã viết cho em rất nhiều thư, nhưng vẫn không gửi đi. Chờ đến ngày chúng mình kết hôn, anh sẽ cho em xem hết được không? – Diệp Miến nói liền một hơi, chờ một lúc lâu cũng không thấy cô đáp lại, anh cúi xuống mới thấy cô đã ngủ say từ bao giờ.

Chỉ để một ngọn đèn nhỏ đầu giường, Diệp Miến giúp cô cởi giày và áo khoác:

- Ngủ ngon nhé.

Di động vang lên, tiếng chuông vẫn là ca khúc đặt cùng anh từ hồi còn học đại học, Diệp Miến nhìn thấy cái tên hiện lên trên màn hình thì mặt liền trầm xuống. Thời hạn năm năm vẫn chưa tới, anh vội về trước cũng chỉ vì đọc được tin tức kia trên weibo. Anh tin tưởng Hường Thiên Ngôn, nhưng lại không tin tưởng được khoảng cách.

Nhận điện, chỉ nghe thấy tiếng Khương Trì gọi:

- Thiên Ngôn à.

- Cô ấy ngủ rồi, ngại tìm cô ấy có việc gì? – Một lúc lâu không nghe thấy Khương Trì đáp lại, Diệp Miến liếc nhìn Hường Thiên Ngôn đang nằm trên giường rồi quay người đi ra ban công. – Thầy Khương?

Khương Trì đã đoán ra được thân phận người đàn ông kia, anh nhúm mày xin lỗi vì đã quấy rầy rồi cúp máy.

- Bố ơi, sao dì Hường vẫn chưa về ạ? – Bánh Bao Nhỏ chu mỏ ngồi trên giường chờ nghe anh kể chuyện trước khi ngủ, bây giờ đã nồm nóng đến mức

thiếu chút nữa bật dậy.

- Bố vừa gọi điện, hôm nay đi ấy về nhà rồi, để bố kể chuyện cho con nghe được không nào?

Bánh Bao Nhỏ buồn buồn gật đầu, tự giác đắp kín chăn lên để chừa chỗ trống cho Khương Trì:

- Bố ơi, bố có thể kể chuyện giống như dì Hường không ạ?

- Dì Hường kể chuyện như thế nào con?

- Dì ấy kể toàn những câu chuyện chưa từng có trong sách, dì Hường nói những câu chuyện này đều chỉ kể cho một mình con nghe thôi. – Bánh Bao Nhỏ nói rồi nhìn Khương Trì bằng ánh mắt chờ mong. – Bố ơi, con ước đi ấy kể chuyện cho con nghe mãi mãi.

Ấn ý của câu nói ấy Khương Trì tất nhiên là hiểu, nhưng người đàn ông vừa trả lời điện thoại lúc nãy đã đánh vỡ giấc mộng đẹp của Bánh Bao Nhỏ mất rồi, anh lấy lại tinh thần xoa xoa đầu con trai. – Vậy để bố cũng kể cho con nghe một câu chuyện mới lạ nhé.

- Vâng ạ!

- Ngày xưa ngày xưa, có một chú ong mật vô cùng chăm chỉ, ngày ngày cậu đi sớm về muộn để hút mật, nữ hoàng ong rất yêu quý cậu. Bỗng một ngày kia...

Lúc tỉnh dậy đầu đau như muốn nứt ra, Hường Thiên Ngôn nhớ đến chuyện đêm qua thì ngồi thụp xuống, căn phòng vắng vẻ chỉ còn lại mình cô. Đồng hồ báo thức vẫn reo rất không yên, cô nhìn cửa phòng đóng chặt mà lòng trống trải.

- Chào buổi sáng. – Diệp Miển đẩy cửa bước vào, thấy Hường Thiên Ngôn dờ dẩn nhìn thì nhoèn miệng cười. – Anh vừa làm đồ ăn sáng, đang định đánh thức em dậy...

Giống như một giấc mơ vậy, Hường Thiên Ngôn véo mạnh tay mình một cái mới tỉnh táo lại. – Anh thực sự đã về rồi ư?

- Ừ, trở về thực hiện giấc mơ là vợ hiền dâu thảo của em đây. – Diệp Miển nói rồi lại dành cho cô một nụ hôn chào buổi sáng, nhưng lại cảm thấy thân thể cô cứng đờ. Anh cười khò ồm lấy cô đưa tay vuốt tóc cô. – Tiểu Ngôn, cảm thấy xa lạ với anh à?

- Em... – Không biết.

- Sửa soạn một chút rồi ra ngoài ăn đi, đi ăn hải sản mà em thích nhất. – Diệp Miển nói rồi buông Hường Thiên Ngôn ra, đứng dậy rồi đi.

- A Miển, em bị... dị ứng hải sản.

Cửa vừa mở ra lại khép vào, Diệp Miển bỗng quay đầu lại cười trong chốc lát:

- Anh chỉ có thể nấu mì không người lái cho em thôi nhé.

- Cảm ơn anh.

- ... À phải rồi, hôm qua thầy Khương gọi điện cho em đấy. – Diệp Miển mở cửa rồi vội vàng rời đi.

Sững sốt hồi lâu mới nhớ ra lời Diệp Miển nói, Hường Thiên Ngôn lấy điện thoại thấy cuộc điện thoại tới qua trong nhật ký cuộc gọi. Bấm gọi lại chờ một lúc lâu, chỉ nghe thấy lời nhắn trả lời tự động của Khương Trì khiến lòng cô bối rối, do dự một chút rồi cô gọi lại thêm lần nữa, nhưng vẫn chỉ nghe tiếng chuông đổ dồn dập mà không thấy Khương Trì nghe máy.

Buồn bực gãi gãi đầu, Hường Thiên Ngôn quăng điện thoại đấy rồi đi vào phòng tắm.

Sửa soạn xong xuôi thì Diệp Miển cũng đã nấu xong mì, cô thấy món mì bày biện trước mặt ngon lành đẹp mắt thì không khỏi ngợi khen:

- Hồi trước anh nấu mì tôm toàn bị nhũn thôi nhé.

- Không có em ở bên, anh phải tự học thành tài thôi. – Trước kia cô không thể nào nuốt nổi mì Diệp Miển nấu. – Anh nhớ rằng hồi trước em cũng đâu có bị dị ứng.

- Em cũng không biết, lần trước Tiểu Văn đưa em đi ăn một bữa hải sản thịnh soạn rồi bị dị ứng luôn, cũng may có Khương... thầy Khương đưa em đi bệnh viện.

- ... – Anh cúi đầu ăn mì, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên cười. – Anh phải cảm ơn anh ấy nhiều lắm.

- Vâng!

– Sao hôm qua em uống nhiều vậy?

- Em nghỉ việc, lúc mời mọi người đi hát bị chuốc khá nhiều, em phát hiện ra tửu lượng của mình ngày càng cao. – Cô nói rồi cười hãnh diện.

Năm năm không gặp, bộ dạng Hường Thiên Ngôn không thay đổi là bao, nhưng lại khiến cho Diệp Miển cảm thấy rất khác với ngày xưa:

- Sao lại nghỉ việc?

- Vì ước mơ của em. – Nhiều năm trước, Hường Thiên Ngôn cũng dùng ánh mắt ngời sáng kia để kể về ước mơ của mình, đó là làm vợ hiền dâu thảo, trở thành hậu phương vững chắc cho Diệp Miển anh. Nhưng giờ đây, cô lại nói ra một ước mơ khác. – Em muốn làm một biên kịch thật giỏi, chuẩn bị đã năm năm nay rồi, A Miển, kịch bản đầu tay của em cũng viết sắp xong rồi.

Diệp Miển nhìn Hường Thiên Ngôn chỉ biết cười cười:

- Tiểu Ngôn, thừa dịp dạo này em không phải đi làm nữa, chúng mình tổ chức đám cưới đi.

Nụ cười ngưng lại trên môi, lời nói của Diệp Miển khiến cô thật sự sửng sốt. Cô những tưởng, anh sẽ giống như trước kia xoa đầu động viên cô cố lên, nói với cô rằng “Tiểu Ngôn muốn làm gì thì nhất định sẽ thành công”.

- Sao vậy em?

- Không... Diệp Miển, chuyện kết hôn có cần phải gấp như vậy không? – Nói rồi mới hối hận, Hường Thiên Ngôn cười cười. - Ý em là, anh vừa mới trở về, không cần làm quen ổn định cuộc sống rồi mới bàn chuyện cưới xin à?

- Em nói cũng phải. – Nói rồi thấy Hường Thiên Ngôn thở dài nhẹ nhõm, Diệp Miển bỗng siết chặt bàn tay đang cầm đũa. – Anh bỗng nhớ ra còn chút việc, lát phen em rửa bát nhé.

- Không vấn đề! – Đứng dậy tiễn anh đi, Hường Thiên Ngôn giúp anh sửa sang cổ áo rồi nhìn anh rời đi.

Khương Tri gọi điện tới, cô đóng cửa bắt máy.

- Tiểu Hường, hôm nay chị Vương sẽ quay lại, bây giờ phen em trông nom Tiểu Triết nhé.

- ... Vâng ạ.

- Đồ của em có cần tôi đưa đến cho em không hay cứ để lại đây?

- Để lát nữa em tới lấy cũng được ạ.

Không nói dông dài, hai người chào nhau rồi cúp máy. Hường Thiên Ngôn về bàn ăn cảm thấy thức ăn vào miệng thật vô vị, nhấn tin xong ngồi ngẩn ngơ rõ lâu mới đứng dậy cầm hai cái bát đi vào bếp.

Bắt xe tới nhà Khương Tri thì gặp Bánh Bao Nhỏ đang ngồi ở chiếc ghế trước cửa nhà ngóng trông mình, Hường Thiên Ngôn cười tươi chào đã thấy cậu bé vẫn phụng phịu.

- Ai chọc giận Tiểu Triết nhà ta thế này? – Hường Thiên Ngôn nheo nheo khuôn mặt phúng phính của bé, xóc lại túi xách rồi cúi xuống ôm lấy bé. – Cái mỗ chu ra cong như thế này không khéo treo được cả mấy bình dầu lên ấy chứ!

- Mẹ ơi sau này mẹ không tới thăm con nữa ạ?

- Sao lại thế được?

- Nhưng bố gọi cô bảo mẫu quay về rồi này, có phải mẹ cãi nhau với bố không?

Chào hỏi qua với chị Vương, Hường Thiên Ngôn ôm Bánh Bao Nhỏ lên lầu:

- Sao đi có lại cãi nhau với thầy Khương được? Di hứa với con, lúc nào rảnh đều tới thăm con được không nào?

- Thế hôm nay đi có rảnh không ạ?

- Có chứ. – Hường Thiên Ngôn đặt bé lên giường, quay đi lấy máy tính của mình:

- Hôm nay chúng ta sẽ chơi một trò chơi mới có được không nào?

- Ở đây đi có máy clip cổ tích, chúng ta sẽ lồng tiếng cho chúng có được không nào?

Nghe có vẻ rất thú vị, Bánh Bao Nhỏ vội vàng gật đầu. Clip là “Công chúa Bạch Tuyết”, Hường Thiên Ngôn lồng tiếng nhân vật nữ, Bánh Bao Nhỏ lồng tiếng nhân vật nam. Trong lúc chơi gặp mấy cái chữ bé không biết, Bánh Bao Nhỏ dùng luôn từ của mình thay vào, hai người chơi vui quên trời quên đất.

- Gương kia ngự ở trên tường

Nước ta ai đẹp được dường như ta?

- Thừa nữ hoàng, bà là người đẹp nhất trên đời!

Cửa phòng bị đẩy ra, hai người nghĩ là cô bảo mẫu nên mắt vẫn dán vào màn hình. Một lúc lâu sau không thấy người kia nói gì, Hường Thiên Ngôn quay đầu lại nhìn chỉ thấy Khương Trì đang nhìn họ cười dịu dàng. – Thầy Khương.

- Hai người cứ tiếp tục, đừng để ý đến tôi. – Khương Trì bị câu “thừa nữ hoàng” của con trai chọc cười, bao nhiêu u ám trong lòng bỗng tan thành mây khói hết.

- Bố ơi! Mau lại đây nào! – Bánh Bao Nhỏ vung vẩy cánh tay nhỏ bé kêu gọi anh bước tới, để Khương Trì tới gần mới cầm tay anh trở vào màn hình. – Bố diễn hoàng tử nhé.

Tuân lệnh chỉ huy, Khương Trì cũng tham gia vào tiểu đội lồng tiếng, anh nhìn thấy lời thoại của hoàng tử trên màn ảnh thì đọc to lên:

- Cả đời này chỉ chờ đợi nàng, làm tất cả cũng chỉ vì nàng...

- Bố ơi, bố còn chưa hôn đi Hường!

- ...

- Bố ơi, bố phải ôm đi Hường chứ!

- ...

- ... Chúng ta đổi phim hoạt hình khác đi.

Cứ thế, Hường Thiên Ngôn đóng cô bé lọ lem thì Khương Trì đóng hoàng tử, Hường Thiên Ngôn đóng người đẹp ngủ trong rừng Khương Trì cũng đóng hoàng tử, Hường Thiên Ngôn đóng Rapunzel(1) Khương Trì cũng lại đóng hoàng tử, cuối cùng Bánh Bao Nhỏ cứ nhắc lại yêu cầu kia thì hai người quyết định chấm dứt cái trò chơi này.

- Nhưng mà con cảm thấy những nhân vật kia rất là hợp với hai người mà...

- Đừng có quấy, bố đưa đi Hường về, con ở nhà chờ bố.

- Vâng ạ... – Ám ức cúi đầu xuống rồi lại vội vàng ngẩng lên. – Bố ơi bố cứ đi chậm rãi thôi nhé, con sẽ không giục bố trở về đâu!

- ...

Chú thích:

(1) Rapunzel: Công chúa tóc mây, cái cô tóc dài từ đỉnh tháp đến chân tháp hay thả tóc xuống cho giai trò vào phòng ý mà

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Hai thiếu một (9) – Chẳng nhẽ tôi... đã già rồi ư?

- Thầy Khương ơi, ngày mai Tiểu Triết khám lại phải không ạ? - Ủ.

- Vừa lúc em đang có nhiều thời gian, hay là mai em đi cùng thằng bé nhé?

Khương Trì trầm mặc lái xe, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Em không phải ở cùng bạn trai à?

Hường Thiên Ngôn kinh ngạc nhìn anh, chỉ thấy lòng mình bị lời nói của anh khuấy động lên rồi, bèn nhìn thẳng về phía trước không nói lời nào.

- Ý tôi là, dù sao em cũng có cuộc sống riêng của mình, quá quan tâm tới Tiểu Triết cũng không hay cho lắm. – Anh nói rồi cười cười. – Thiên Ngôn, lo cho cuộc sống riêng của mình đi.

Không phải giờ cao điểm, nhưng đường vẫn khá đông. Hường Thiên Ngôn nhìn đèn đuôi xe phía trước loang loáng đỏ cũng cảm thấy được những buồn phiền hoang hốt trong lòng mình. Không hiểu sao bỗng nhớ tới chuyện Tiểu Triết khóc lóc mà Khương Trì từng kể, cô bỗng ý thức được chuyện gì có thể xảy đến:

- Thầy Khương này...

- Sao em?

- Em thực sự rất thương Tiểu Triết nên mới cho bé bí mật gọi em là mẹ, em cũng không muốn thực sự thay thế địa vị của chị nhà, chỉ là vì em cảm thấy thằng bé vô cùng vui vẻ. – Thấy Khương Trì không có phản ứng gì, Hường Thiên Ngôn có chút hấp tấp. – Nếu anh cảm thấy em làm vậy là không nên, sau này em sẽ bảo Tiểu Triết gọi em là dì được không ạ? Thấy Khương, quan tâm Tiểu Triết cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống riêng tư của em đâu.

Không như cái gật đầu đồng ý lúc trước, phản ứng lần này của cô cũng khiến cho Khương Trì hơi bất ngờ. Đặc biệt là chuyện con trai mình bí mật gọi cô là mẹ, bây giờ anh cũng mới biết được. Đường cũng thoáng dần, sự rối bời trong mắt Khương Trì cũng từ từ tan đi:

- Thiên Ngôn, em có từng nghĩ tới hay không... em chiều chuộng thằng bé như vậy, sau này không rời ra được thì biết làm sao?

Mà sự quan tâm của anh cũng càng lúc càng bị cô hấp dẫn, cứ thế thì biết làm sao đây?

- ...

Siết lấy quai túi, Hường Thiên Ngôn thấy Khương Trì quay mặt đi nhìn ra ngoài cười sỗ. Lời Khương Trì nói không phải là cô không nghĩ tới, nhưng cô cứ theo bản năng không thêm nghĩ đến nữa mà thôi. Nếu cô tỉnh táo, thì nên giữ khoảng cách với nhà bọn họ, như lần trước vậy.

Nhưng có một số việc đúng là chẳng thể buông được. Cô cười cười ngượng ngùng lấp liếm:

- Thầy Khương à, chuyện này em sẽ nói rõ với Tiểu Triết sau, nếu không thằng bé sẽ khó chấp nhận lắm.

Đau dài chẳng bằng đau ngắn, nhưng Khương Trì nghĩ vậy nhưng không nói ra, chỉ gật đầu đồng ý.

Đưa Hường Thiên Ngôn đến dưới lầu, anh cời dây an toàn rồi đi tới xách hành lý giúp cô:

- Máy thứ này hơi nặng, để tôi mang lên giúp em.

- Cảm ơn anh.

Cầu thang tòa nhà chỉ vang vọng tiếng bước chân của hai người, Hường Thiên Ngôn đi phía trước có cảm giác mất tự nhiên còn hơn cả lần đầu tiên gặp thần tượng. Lúc này bỗng Diệp Miến gọi điện tới, cô bắt máy:

- A Miến à?

- Tiểu Ngôn, em ở đâu?

- Em ở nhà. – Còn một tầng nữa là tới.

- ... Anh đang ở cửa chờ em.

Hiểu được sự trầm mặc trong giây lát ấy có nghĩa là gì, trong lòng Hường Thiên Ngôn mơ hồ cảm thấy không thoải mái:

- Em vừa đi lấy hành lý về, thầy Khương đưa em về nhà.

- Ừm.

Không lâu sau đó, Hường Thiên Ngôn cúp máy. Càng gần đến tầng mình ở, lòng cô càng buồn bực.

- Về rồi đấy à? – Thấy hai người sóng vai trở về, Diệp Miến cười gượng đón lấy hành lý của Hường Thiên Ngôn từ tay Khương Trì. – Thầy Khương, vào ăn bữa cơm cái nhì?

- Không cần, công ty còn có việc. – Anh nói xong rồi tạm biệt hai người họ rồi đi.

Mở cửa, Hường Thiên Ngôn đi thẳng vào bếp, rót hai cốc nước trái cây cầm ra.

- Tiểu Ngôn, mấy hôm qua em cũng không ở nhà à? – Để hành lý trên ghế salon, Diệp Miến nhận cốc nước trái cây ý bảo cô ngồi xuống bên cạnh.

Cô gật đầu, cũng không muốn giấu diếm anh gì cả:

- Mấy hôm trước con trai thầy Khương bị gãy chân, em dù sao cũng không việc gì nên qua đó chăm sóc thằng bé hai ngày.

- Tiểu Ngôn này.

- Dạ?

- Chúng mình đi du lịch nhé. – Diệp Miến buông cổ nhìn thẳng vào cô. – Hồi trước em hay nói muốn đi Hàn Quốc, muốn đi Saipan(1), bây giờ mình cùng đi được không?

- Diệp Miến... anh làm sao vậy?

Vươn tay kéo cô vào lòng, cúi đầu bắt gặp gương mặt cứng đờ của cô thì gượng cười:

- Anh bỏ lỡ em suốt năm năm, bây giờ chúng ta cùng bù đắp lại có được không?

- Nhưng mà...

- Tiểu Ngôn, chúng mình trở lại như xưa được không em? Chẳng phải em từng nói muốn đi con đường cầu thang Namsan hay sao? Bây giờ chúng mình đi luôn, em muốn đi đâu anh cũng đưa em đi. Cho anh một cơ hội...

Hướng Thiên Ngôn ôm lấy anh, gật đầu. Hành lý mang về từ nhà Khương Tri cũng không phải bỏ ra nữa, cô xách luôn mấy thứ này đi theo Diệp Miến ra cửa. Cô cũng cho mình một cơ hội xem sao.

Sau khi rời khỏi nhà Hướng Thiên Ngôn, Khương Tri về thẳng nhà mình, ngồi trong xe rất lâu mà không xuống. Điện thoại nằm trong hộc bồng rung lên hai hồi, anh nhận được một tin nhắn...

“Thầy Khương ạ, ngày mai em không thể đi cùng Tiểu Triết tới bệnh viện được, anh giúp em chuyển lời xin lỗi nhé.”

Đúng theo tâm ý của anh cơ mà, nhưng Khương Tri lại thẳng tay xóa ngay tin nhắn ấy, đưa tay vào túi tìm thuốc lá theo bản năng, anh

mới nhớ ra mình đã cai thuốc lâu rồi.

Trong thư phòng...

- Tớ bảo này, cậu như vậy mà cũng có thể thực lòng thích một cô bé. – Lý Dật Khôn vung vẩy chai rượu đỏ làm bộ an ủi. – Thì tớ rút cuộc cũng có thể yên tâm đi tìm cô bé của riêng mình rồi.

Ăn nói cợt nhả vậy, nhưng lần này Khương Tri cũng không lườm nguyệt gì anh:

- Bạn trai cô ấy trở về rồi.

- ... Ông bạn nghe tớ hỏi này.

- Gì?

- Cậu bây giờ có phải rất rất muốn đá đít thằng nhóc kia đi không? Lúc cô bé ấy lấy hành lý rồi đi cậu có phải rất rất muốn giữ cô ấy lại không? Còn nữa, có phải cậu cũng rất rất muốn biết cô bé ấy không đi cùng Tiểu Triết thì đi đâu không? – Lý Dật Khôn hỏi liền một tràng, thấy biểu hiện của Khương Tri thì cười đến là hả hê. – Tớ thấy cô bé ấy cũng rất được đấy, thừa dịp họ còn chưa kết hôn, cậu phải mau mau giành lấy đi.

- ...

- Tớ nói thật, mặc dù tớ không hiểu rõ về cô bé ấy lắm, nhưng sau khi điều tra một chút về cô ấy... khụ khụ... vẫn luôn là một cô bé rất khuôn phép, cậu phải tin tưởng ánh mắt của con trai mình chứ.

- Dật Khôn, cậu xem... có phải tớ già rồi không?

Cơ mặt run lên một trận, Lý Dật Khôn bông bật cười ha hả, rượu đỏ sánh ra ngoài ly:

- Hahahahahahaha... cậu đang lo lắng cái này á? Hahahahahahaha...

- Bố ơi, bố không già tí nào đâu! – Bánh Bao Nhỏ ngồi trên xe đồ chơi bèn lên tiếng rồi dùng chân chèo chèo chiếc xe lại gần. – Bố mới 35 tuổi, con 6 tuổi, bố con mình cộng lại chia đều chính là...

- 20 tuổi rưỡi

- Đúng đúng rồi đó, còn trẻ hơn cả dì Hường nữa, bố còn lo cái gì?

Thấy con trai viện lý lẽ rõ ràng để an ủi mình bằng logic thần kỳ kia, Khương Tri thấy vô cùng cảm động, anh cúi xuống ôm con đặt lên bàn:

- Con đúng là tình quái!
- Nhờ gen của bố cả đấy!
- Con có biết gen là gì ko?
- À... cô bảo mẫu nói thế, nghe có vẻ rất là hợp lý mà. – Bánh Bao Nhỏ nói rồi ôm cổ Khương Trì cắn một cái lên mặt anh. – Dù sao thì bố cũng là giỏi nhất!
- Cảm ơn con. – Khương Trì thay đổi thế nào anh đều nhìn thấy rõ ràng, một ông cụ non nho nhả kiếm lời bây giờ đã trở thành một cậu bé đúng nghĩa thích cười thích quậy phá.
- Bố mạng được đi Hường về là cảm ơn con rồi đấy!
- Hahahaha, ông bạn Khương ơi, con trai cậu đáng yêu quá đi mất hahahaha. – Lý Dật Khôn cười đến quặn cả bụng, nhéo nhéo má Bánh Bao Nhỏ. – Cậu ảm này, chú đưa cháu đi ăn kem ly nhé?
- Vâng ạ!

Con trai hâm hấp được anh bạn hâm hấp ôm đi, Khương Trì cất chiếc xe đẩy vào góc thư phòng. Anh ngồi xôm vò về thân xe, nhớ tới lúc Hường Thiên Ngôn cười nói mua cái này về sẽ giúp cô giảm bớt gánh nặng mà không khỏi cong cong khóe miệng. Những lời anh bạn vừa nói anh cũng đã nghĩ qua rồi, bây giờ anh chỉ chờ đợi một câu trả lời mà thôi.

Cảm giác của Hường Thiên Ngôn đối với anh.

Một lần nữa tới cầu thang của công viên Namsan, mười ngón tay hai người đan vào nhau, Hường Thiên Ngôn lại thấy Diệp Miễn lúc này ngày càng xa lạ. Anh cứ muốn đi đến những nơi trong kỷ niệm bằng được, như thể muốn kéo những hình ảnh bên nhau trong quá khứ trở về. Trên đỉnh cầu thang, nghe bên tai vẫn là những lời ngọt ngào gắn bó của những cặp tình nhân trẻ tuổi, nghe tiếng Hàn xa lạ, Hường Thiên Ngôn bỗng nhớ tới khi Khương Trì lên dịch lại cho cô câu chuyện của những người đi đường.

- Tiểu Ngôn, nghĩ cái gì mà vui vẻ thế?
- À ừm, không có gì.

Ánh mắt Diệp Miễn vụt tới, buông lỏng tay ôm lấy eo cô:

- Tiểu Ngôn, có phải anh làm sai gì rồi không?

Tránh khỏi lồng ngực anh, Hường Thiên Ngôn chìa hai tay ra đan lấy tay anh:

- A Miễn, anh trở nên không tự tin rồi. – Cũng có thể là, không tin tưởng cô.

Diệp Miễn cười cười tự giễu, rồi nói lỏng một bàn tay kéo cô đi về phía trước:

- Thời gian năm năm khiến em thay đổi nhiều quá, anh có chút lo lắng.
- A Miễn, mấy hôm trước em đã xem lại những bộ phim truyền hình hồi trước. – Hường Thiên Ngôn dừng bước nhìn vào mắt anh. – Những bộ phim trong ký ức những tưởng hay là thế, mà giờ đây xem lại thấy thật là tẻ nhạt chán ngắt. Chúng ta...

Không cho cô nói tiếp, Diệp Miễn ngắt lời:

- Anh biết gần đây có quán ăn rất ngon, để anh đưa em đi ăn.

Bước theo anh, ánh mắt Hường Thiên Ngôn dừng ở nơi bàn tay hai người giao nhau mà từ từ ảm đạm.

Ăn tối, dạo chợ đêm, rồi quay về khách sạn, hai người họ cũng không nhắc lại chuyện này. Diệp Miễn đặt hai phòng, đưa Hường Thiên Ngôn về phòng cô trước. Anh đứng trước cánh cửa phòng đóng kín rất lâu, rồi thất vọng rời đi.

Gió đêm lạnh thấu xương, Hường Thiên Ngôn khoác chăn lông dựa lưng trên chiếc ghế bành ngoài ban công. Hường Thiên Ngôn suy nghĩ lại mọi chuyện từ khi Diệp Miễn xuất hiện, từ đêm say rượu đó đến lúc chia tay vừa rồi, ngoài trận khóc đứ đội đêm ấy ra, cô không tìm thấy bất kỳ cảm xúc nào giống như năm năm trước trong mình.

Nhìn vầng trăng lẻ loi treo cao, cô bỗng nhớ tới những ngày ở Hàn Quốc có Khương Trì ở bên, nhớ đến từng khoảnh khắc hai người cùng nhau xuống bếp, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau dạo phố... tới lúc sự tỉnh ra mới phát hiện khóe môi mình từ lúc nào đã vương một nụ cười.

Một ý nghĩ lạ lùng đã nhen nhóm trong lòng, Hường Thiên Ngôn nghĩ tới Diệp Miễn đang ở phòng bên cạnh thì vội vàng gạt đi.

Nhưng nỗi nhớ đâu phải thứ con người ta có thể điều khiển được, thả trôi trong dòng suy nghĩ về chú Khương và Bánh Bao Nhỏ, cô đã ngủ quên luôn trên ghế bành như vậy, một đêm không mộng寐.

Chú thích:

(1) Đảo Saipan: Saipan là hòn đảo lớn nhất và là thủ đô của Thịnh vượng chung Quần đảo Bắc Mariana thuộc Hoa Kỳ, một chuỗi 15 hòn đảo nhiệt đới nằm trên quần đảo Mariana phía tây Thái Bình Dương. Đây là một địa điểm du lịch nổi tiếng ở Thái Bình Dương.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hai thiếu một (10) – Mau dọn sang đây cho tôi!

Tỉnh lại đầu đau choáng váng, Hương Thiên Ngôn nhìn chần lóng roi trên đất mới nhớ ra mình đã ngủ cả đêm ngoài trời gió lạnh. Mới tờ mờ sáng, cô về phòng uống cốc nước rồi quay về giường ngủ thêm. - Tiểu Ngôn? Tiểu Ngôn?

Mãi đến khi mở mắt ra bất gặp vẻ mặt đầy lo lắng của Diệp Miến, Hương Thiên Ngôn miễn cưỡng mở mắt, toan hé miệng ra đã thấy họng đau không chịu được.

- Anh gõ cửa mãi không thấy em trả lời, phải xuống lễ tân gọi người mở cửa. Sao tự dưng em phát sốt thế này?

Cả người đau ê ẩm không còn tí sức lực nào, Hương Thiên Ngôn cự quậy thân mình rồi đành từ bỏ ý định ngồi dậy:

- Em... khó chịu.

- Em cứ nằm thêm một lúc nữa đi, chờ anh chạy ra hiệu thuốc xem.

Nhìn Diệp Miến rời đi, Hương Thiên Ngôn túm chăn che kín đầu, hơi thở nóng hầm hập nhanh chóng tràn ngập ổ chăn, cô mơ mơ màng màng thiếp đi, trong đầu toàn là hình ảnh Khương Trì ôm mình nói ba chữ kia. ("Không phải sợ" đó)

Uống thuốc xong không biết lại ngủ thêm bao lâu nữa, khi cô tỉnh lại đã thấy cả người mình nằm trong lòng Diệp Miến, cô ngơ ngẩn nhìn vòng tay đang ôm lấy mình, khe khẽ gọi tên Diệp Miến.

- Tỉnh rồi à? Có đói không? Ở đây không có nhà bếp, để anh đi gọi chút cháo.

Đưa tay giữ lấy Diệp Miến, Hương Thiên Ngôn chỉ cảm thấy đầu đã bớt đau một chút, giọng nói vẫn khàn khàn nhưng không ngăn được cô lên tiếng:

- A Miến, anh còn nhớ em trước kia mỗi khi bị sốt là như thế nào không?

Thân mình cứng đờ, Diệp Miến không nhớ.

- Mỗi lần cảm thấy mình sắp bị cảm đến nơi, em đều uống thật nhiều nước nóng, kết quả là không tránh khỏi phát sốt. - Cô nói rồi cười cười, đôi môi khô nứt hấp hê. - Lần này em cũng như vậy đấy...

Rất cuộc không chịu được nụ cười ấy, Diệp Miến quay đầu nhìn Hương Thiên Ngôn, vẻ mặt trầm xuống.

- Cho nên, A Miến à, chúng ta...

- Chúng ta chia tay đi.

Nắm lấy tay anh gỡ ra, Hương Thiên Ngôn gật gật đầu:

- Em xin lỗi...

- Cô bé ngốc này. - Anh lại vòng tay ôm lấy cô. - Không cần phải xin lỗi anh.

- A Miến...

- Tiểu Ngôn, hôm qua anh đã suy nghĩ rồi, nếu chia tay, chúng ta có còn làm bạn được với nhau không? Sau đó anh tự cho mình đáp án là không thể. Anh từng nghĩ một nửa của mình sau này nhất định là em, mấy năm nay ở nước ngoài anh vẫn luôn tin rằng em nhất định sẽ chờ anh trở về. Kết quả là em vẫn đang ở đây chờ anh, nhưng trái tim em đã rời xa mất rồi. Biết rõ rằng chẳng thể quay lại được nữa, nhưng vẫn cố níu kéo em như vậy, anh xin lỗi. - Diệp Miến buông tay, nhìn xoáy vào cô. - Hàn Quốc, em đã từng tới cùng anh ta có phải không?

Cô gật đầu.

- Anh buông tay, nhưng em có thể đồng ý với anh một chuyện này được không? – Thấy vẻ do dự của cô, Diệp Miển cười chua xót. – Cho anh mười ngày thôi, đã năm năm rồi chúng ta không gặp nhau, cứ coi như một chuyến du lịch chia tay có được không?

- A Miển, chúng ta...

- Em mà không nhận lời anh, anh sẽ cứ bám riết lấy em đấy. Mười ngày đôi lấy sau này rảnh rang, em không thấy quá lời hay sao? – Nói rồi anh đứng dậy rời giường. – Máy hôm nay em cứ nghỉ ngơi cho khỏe, anh đi lên lộ trình du lịch. Cứ coi anh như... một người bạn bình thường.

- Cảm ơn anh...

- ...

Mười ngày du lịch sau khi khởi ốm, họ đã đi rất nhiều nơi, nhưng không nơi nào là nơi khi xưa họ từng hẹn nhau cùng tới. Mang theo một đồng quà lưu niệm về, Hường Thiên Ngôn nhìn theo bóng lưng Diệp Miển mãi rồi mới quay vào mở cửa.

Quăng hết đồ đạc lên salon, Hường Thiên Ngôn mở TV lên rồi cuộn mình trên sofa. Bấm điều khiển lung tung, thoáng thấy Bánh Bao Nhỏ trên TV bèn dừng lại. Bao nhiêu ngày không gặp rồi, chân của thằng bé chắc cũng khô rồi nhỉ. Lòng vừa nhớ tới bé, điện thoại đã bấm ngay số Khương Trì, đến lúc nghe từng hồi chuông “tu... tu...” mới cảm thấy hồi hộp.

- Thiên Ngôn à?

- Dạ... Không biết có quấy rầy thầy Khương không? Em vừa đi chơi xa về, có chút quà lưu niệm muốn tặng cho Tiểu Triết và... anh, ngày mai em qua đưa cho hai người... – Tay cô vờ vò gối ôm nhăn nhúm, Hường Thiên Ngôn xoa xoa hai má mới nhận ra mình mà cũng đang thẹn thùng trước Khương Trì cơ đấy.

- Cậu ta không để ý sao?

- Em và anh ấy chia tay rồi. – Vội vàng thanh minh, Hường Thiên Ngôn nói xong chỉ hận không thể khâu cái miệng mình lại được, cứ nồn nồn nóng nóng thông báo việc mình đã độc thân là có ý gì đây?

Trầm mặc hồi lâu, Khương Trì cuối cùng cũng mở miệng:

- Ngày mai mấy giờ? Tôi cho người đi đón em.

- Không phải phiền thế đâu, em cũng biết được mà, tự...

- Mấy giờ?

- Tầm chín giờ sáng đi, lúc em đi du lịch đã học được cách làm cơm cà ri chính hiệu, vừa hay có thể làm cho Tiểu Triết ăn, còn có rất nhiều câu chuyện muốn kể cho thằng bé nghe nữa. Thầy Khương à, em đi vắng mấy hôm nay Tiểu Triết có phải nhớ em lắm không?

- Ừm.

Muốn nói rất nhiều nhưng lại chẳng thể nói nên lời, Hường Thiên Ngôn còn đang do dự chợt nghe thấy Khương Trì nói:

- Tôi hình như toàn nói không giữ lời với em, nhưng lần này, tôi lại muốn thu hồi một lời nói của mình lúc trước nữa.

- Sao cơ ạ?

- Tôi không phản đối Tiểu Triết gọi em là “mẹ”. – Khương Trì nói rồi ngừng lại một chút. – Được rồi, mai gặp nhé.

Cúp máy, Hường Thiên Ngôn cứ thất thần đắm chìm trong câu nói kia của Khương Trì, mà người thả ra cái câu ấy bây giờ lại ôm con trai cười đến là mờ ám.

- Bố ơi, dì Hường về chưa ạ?

- Rồi con ạ. – Đặt con trai vào giường, Khương Trì trao cho bé một nụ hôn chúc ngủ ngon. – Ngủ ngoan đi nhé, mai dì Hường lại đến kể chuyện cho con.

Thiếu chút nữa là nhảy cẫng lên reo hò, Bánh Bao Nhỏ biết điều kiềm chế lại, nhưng đôi mắt vẫn mở to sáng ngời,

Rời khỏi phòng con trai, Khương Trì tạt qua phòng cho khách, nơi này chỉ có Hường Thiên Ngôn từng ở. Nhớ tới một người, Khương Trì bèn bấm điện thoại:

- Cô Hà phải không...

Thức đến tận khuya nhưng hôm sau Hường Thiên Ngôn vẫn dậy rất sớm, đứng trước gương nhìn mình đầu tóc rối bời vừa đánh răng vừa cười ngây ngô, cô muốn mau mau tới xem Bánh Bao Nhỏ thế nào rồi. Người ta vẫn bảo trẻ nhỏ lớn lên rất nhanh, cô cứ như sợ ôm không nổi thằng bé đến nơi.

Vừa rửa mặt xong thì nghe thấy tiếng di động vang lên, cô lau khô mặt rồi chạy về phòng nghe điện thoại:

- Tiểu Văn à, cậu dậy sớm thế!

- Vớ vẩn, bà đây không dậy sớm thì chờ cô sang nuôi tôi à?

- Làm sao tớ nuôi nổi cậu chứ, mà cậu không phải đã có anh chàng tiện nam kia rồi ư?

- Hường Thiên Ngôn! Cậu bớt nhắc đến anh ta hộ tớ cái! – Sắp nổi đoán đến nơi, Hà Văn vẫn bình tĩnh lại. – Tớ có chuyện này muốn bàn với cậu...

- Nói đi. – Mở tủ quần áo ra, Hường Thiên Ngôn tìm lấy bộ đồ mình thích nhất.

- Tớ có một cô em họ ấy mà. Đợt này con bé lên đây thi đại học, bố tớ mang nhà tớ cho nó mượn ở rồi. Haizz, cậu cũng biết chỗ này của tớ không tiện cho nó ở mà, cho nên...

- Ồ, vậy cứ để em họ cậu sang nhà tớ ở đi, tiền thuê nhà tớ bao, coi như có thêm bạn cùng phòng thôi.

- Không không... em họ tớ còn có bạn trai nữa, haizz, cậu hiểu không? Bố tớ không biết cậu ở đây, mấy hôm trước đã hứa hẹn với di tớ rồi, bây giờ mà đổi ý thì không hay cho lắm...

Hà Văn cố gắng rào trước đón sau, Hường Thiên Ngôn thực ra cũng không ngốc:

- Cậu cứ nói thẳng ra là cần lấy lại nhà là được mà, tớ có ăn thịt cậu đâu. Vốn là nhà cậu mà, tớ thuê giá rẻ bao lâu như vậy cũng nên trả lại cho cậu rồi.

- Ngôn Ngôn... hay là tớ tìm nơi ở khác cho cậu nhé?

- Ôi chà, cậu đừng có nghĩ tớ hẹp hòi thế chứ? Tớ bây giờ cũng có một khoản nhỏ trong ngân hàng, chỉ cần thuê cái nhà rẻ rẻ là được mà. Nhưng mà cậu phải cho tớ mấy hôm tìm nhà cái đã.

- Nhưng mà... Bố tớ bảo đã gọi công ty nội thất rồi, hôm nay sẽ tới sửa chữa...

- Tiểu Văn! Sao cậu không báo sớm cho tớ chứ!

- ... Không phải tại cậu cứ tắt máy suốt hay sao?

Có trách cũng chẳng ích gì, Hường Thiên Ngôn tắt điện thoại suốt mấy ngày du lịch, nhưng mà nhìn ngồn ngộn đồ đạc trong nhà thế này, cô làm sao có thể thu dọn hết trong một ngày đây... Đồng ý với Hà Văn sẽ dọn đi trong hôm nay, lại cam đoan không để chuyện này làm ảnh hưởng đến tình bạn của hai người, Hường Thiên Ngôn cúp điện thoại rồi quay về giường.

Vừa hỏi xin bà cô lau dưới mấy cái thùng giấy to, Hường Thiên Ngôn đang thu dọn phòng thì nghe thấy chuông cửa vang lên. Phúi phúi tay chạy ra mở cửa, thấy Khương Tri đứng ở đó thì sững sốt:

- Thầy... Khương, sao anh lại ở đây?

- Vốn nhờ bạn đến đón em, nhưng cậu ta lại có việc đột xuất. – Chú ý tới những thùng lớn đang đóng gói xung quanh, khoe môi Khương Tri thần nhiên cong lên. – Phải chuyển nhà à?

- Vâng... Giờ cũng không có chỗ mời anh ngồi nữa, em phải trả nhà cho Tiểu Văn, hôm nay phải dọn đi rồi...

- Tìm được chỗ ở chưa?

- Làm sao có thể ạ... – Hường Thiên Ngôn suy sụp ngồi trên giường. – Sáng nay mới nhận được điện thoại, làm sao em tìm được thần tốc như thế.

- Nếu không tìm được chỗ nào, có thể ở tạm nhà tôi, phòng nhiều cũng không lo thêm một đôi đĩa. Vừa lúc Tiểu Triết cũng nghỉ đi lớp rồi, em có thể giúp tôi trông nom thằng bé.

Tất cả đều hợp tình hợp lý lại còn có điều kiện rất hấp dẫn, Hường Thiên Ngôn còn đang do dự đã thấy Khương Tri cởi áo khoác xấn tay áo vào giúp thu dọn.

- Vậy lại phải phiền anh rồi.

- Là tôi phiền em trông nom Tiểu Triết mới phải.

Hai người nhìn nhau cười, Hường Thiên Ngôn thực sự cũng không còn lăn tăn gì nữa:

- Vậy được rồi, sau này em chăm vào bếp một chút coi như bù tiền thuê nhà nhé.
- Ừ.

Theo chỉ đạo của Hường Thiên Ngôn, Khương Trì hi hụi khuôn từ trên nóc tủ quần áo xuống một cái rương lớn:

- Trong này chứa gì vậy?
- Toàn là báu vật của em đấy.
- Vậy sao? – Không có thói quen soi mói đồ đạc của người khác, nhưng khi Khương Trì đặt rương xuống đất vẫn liếc nhìn lại một cái, ngoài rương còn bị treo một chiếc khóa, anh không nhìn thấy được đồ vật bên trong.

Vốn dĩ chẳng muốn ai thấy được những thứ kia, nhưng giờ đây Hường Thiên Ngôn lại cầm chìa khóa mở ra:

- Em nghĩ không khéo mình còn hiểu anh hơn cả chính bản thân anh đấy, thầy Khương ạ!

Nấp rương bật mở, Khương Trì nhìn thấy những thứ trong đó thì lòng cuộn cuộn nổi sóng. Hường Thiên Ngôn đưa cho anh một tập bài báo, anh đón lấy lật giờ từng tờ xem kỹ. Cứ như thế từ khi anh mới debut đến giờ, cô đều giúp anh ghi chép hết lại như vậy.

Bên cạnh những bài cắt ra từ báo và tạp chí ấy, là những lời của Hường Thiên Ngôn tự mình ghi thêm. Mà dòng ghi chú bên cạnh bức ảnh cắt ra từ bộ phim cuối cùng của anh, là câu nói khóa chặt lấy ánh mắt của anh. . .

“Người đàn ông như thế, phải có bao nhiêu dũng khí mới có thể cùng anh sánh vai.”

Cùng với những bài báo, trong rương còn rất nhiều poster mà thậm chí anh còn chẳng nhớ là của những dịp nào, vậy mà Hường Thiên Ngôn có thể thuộc nằm lòng mà kể lại cho anh. Càng xem càng thấy hết hoảng, Khương Trì quay đầu lại nhìn cô:

- Thiên Ngôn, em bây giờ thì sao?

Em bây giờ có dũng khí không?

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nam thần thức tỉnh (1) – Hãy để anh yêu em

Ngẩng đầu nhìn anh, trên mặt Hường Thiên Ngôn tràn ngập hoài nghi. - Không có gì, mau thu dọn đồ đi.

Mấy cái thùng đã chứa đủ hết những đồ đạc của cô, trước khi đóng cửa Hường Thiên Ngôn lại bước vào phòng nhìn quanh một lượt:

- Ở lâu như vậy rồi thật có chút luyến tiếc.

Ánh mắt chợt lóe lên, Khương Trì giúp cô đóng cửa lại:

- Cuối cùng cũng phải từ biệt thôi.

Đối với chuyện Hường Thiên Ngôn chuyển nhà, người vui mừng nhất hẳn là Bánh Bao Nhỏ, bé vừa thấy xe Khương Trì tiến vào đã chạy ủa tới, người bé tí hon mà cứ đòi bé đồ giúp cô băng được.

- Di ơi, có phải lần này di sẽ không đi nữa không ạ?

Nắm tay Bánh Bao Nhỏ, Hường Thiên Ngôn giả bộ trầm tư một chút:

- Con muốn đi đi hay không nào?
- Chắc chắn không! Nếu bố mà không cho đi ở trong phòng cho khách thì di có thể ở phòng con này, lúc ngủ chúng ta mỗi người nằm một nửa nhé! – Nói rồi tròn xoe mắt mong chờ nhìn cô thật lâu, sau đó kéo rương hành lý chạy vào phòng. – Để con cất đồ giúp di nhé!

Trên đường tới đây đã mua cả ri và nguyên liệu, tối nay lại là Hường Thiên Ngôn trở tài rồi.

- Chị Vương lại về rồi à? – Đang cắt cà rốt, cô thấy Khương Trì đứng khoanh tay không làm gì thì nhướn mày. – Anh có muốn xem thử một chút không?

Lắc đầu, anh chỉ tựa vào bàn bếp cười cười với cô:

- Dù sao cũng không tham gia chương trình nữa rồi.

- Thầy Khương anh thật quá quá lười biếng rồi, có năng khiếu nấu ăn như vậy sao lại bỏ phí đây?

Anh đi đến bên cạnh cô, cầm con dao trong tay cô để sang một bên:

- Em kể chuyện cho Tiểu Triết nghe bao lâu như vậy, bây giờ tôi cũng kể cho em nghe một câu chuyện có được không?

- Vâng ạ.

- Ngày xưa ngày xưa, có hai chú mèo đốm bụng không chịu được, hai chú đang đi kiếm ăn thì gặp một người đánh cá. Người đánh cá thấy chúng rất đáng thương, bèn đem cá trong thùng chia cho chúng. Hai chú mèo sau đó thế nào tôi nghĩ em cũng đã biết rồi.

- Vâng, một chú mèo chọn lấy cá, sau khi ăn hết cá vẫn chết đói, còn một chú mèo chọn đi học câu cá, sau này nó không những có thể nuôi sống mình mà còn có thể sống sung túc no đủ.

- Nếu em là hai chú mèo kia, em sẽ lựa chọn thế nào?

- Đương nhiên là chú mèo thứ hai. – Từ nhỏ đã được nghe câu chuyện này, Hường Thiển Ngôn dường như cũng đã hình thành phản xạ trả lời.

Khương Trì bỗng nghiêng người, chống hai tay tiến gần hơn nhìn cô, khoảng cách giữa bàn bếp và anh cũng không lớn, Hường Thiển Ngôn chỉ dám liếc nhìn rồi vội vàng cúi thấp đầu, hơi thở của anh không an phận thổi tóc trên đỉnh đầu cô phát phơ. Khương Trì cũng không buông tha cho cô, cứ càng lúc càng tiến lại gần:

- Cả hai tôi đều không chọn, tôi sẽ giữ lại người đánh cá.

Sừng sốt ngẩng đầu lên, khuôn mặt Khương Trì đã ở gần đến nỗi cô có thể nhìn thấy mình rất rõ ràng phản chiếu trong mắt anh:

- Thầy...

- Khương Trì.

- Thầy... Khương...

- Khương Trì.

- Khương...

- Trì.

- Trì?

Nụ cười đắc ý nở trên môi anh, Khương Trì giữ lấy vai cô kéo vào lòng mình:

- Ngoan...

Hường Thiển Ngôn nhắm tịt mắt lại theo bản năng, chỉ cảm thấy toàn bộ cảm giác đều tập trung ở mặt, chỉ một hơi thở lướt qua cũng có thể khiến tim cô nhảy lên loạn xạ.

- Bố ơi... – Bỗng có tiếng Bánh Bao Nhỏ gọi khiến cho Hường Thiển Ngôn sững sờ vụng về tìm cách chống chế, mở to mắt nhìn thấy vẻ mặt Khương Trì có chút ỉu xìu rồi lại bật cười.

- À... bố không có ở đây mà, chắc là trong thư phòng rồi... – Nói rồi bé lùi lại vài bước rồi xoay người chạy đi, tiếng bước chân bịch bịch bịch chạy lên tầng thì nhau truyền tới.

- Ôi, Tiểu Triết chắc cũng đói bụng rồi, em nấu cơm cái đã nhé thầy Khương. – Vốn muốn đẩy anh ra, mà tay vừa chạm vào anh đã chẳng còn sức lực, Hường Thiển Ngôn chỉ có thể nhìn anh cười cười đến là mất tự nhiên.

Buông tay ra, thế mà Khương Trì lại kéo cô về và in một nụ hôn lên trán cô:

- Kể từ hôm nay, đừng có chỉ lo cho mỗi mình Tiểu Triết.

Không hiểu ra sao, Hường Thiên Ngôn nhớ tới bộ dạng Tiểu Triết vừa rồi thì lại mau chóng bắt tay vào làm. Khương Tri bị gạt sang một bên cũng không có ý định rên rỉ khi còn nóng, huống chi thanh sắt nóng này vừa bị dội cho một gáo nước lạnh, anh tùm tùm cười rồi khỏi phòng bếp.

Đến lúc nói chuyện với con trai rồi.

- Bố ơi! – Đang ngoan ngoãn ngồi trên giường lật giờ truyện tranh, Bánh Bao Nhỏ thấy Khương Tri bước vào thì rúc vào trong chăn chỉ để hở ra một đôi mắt nhìn bố. – Con sai rồi. .

Còn nhỏ tuổi nhưng bé đã biết mấy câu mình vừa nói đã phá hỏng chuyện tốt nào, Khương Tri cũng thấy dở khóc dở cười:

- Con sai ở đâu?

- Vừa rồi. . – Nói tới đây, Bánh Bao Nhỏ bỗng ngẩng đầu lên, hai mắt sáng bừng lên lấp lánh. – Bố ơi, dì Hường. .

Gật đầu tỏ ý thừa nhận, Khương Tri đưa tay ra ôm con trai vào lòng mình. – Tiểu Triết, bố con mình cùng nhau giữ dì Hường lại được không?

- Vâng vâng! Con muốn thế từ lâu lắm rồi, chỉ tại bố cứ ngăn cản con, không cho con gọi dì Hường là “mẹ”, lúc trước còn không cho con gặp dì ấy, bố à, chính bố đã làm ngáng chân chúng ta đấy!

Bị con trai nghiêm túc phê bình, Khương Tri cười cất truyện tranh đi:

- Vậy thì từ giờ bố sẽ cố gắng có được không?

- Được ạ! – Ôm cổ bố, Bánh Bao Nhỏ đã bắt đầu tưởng tượng đến cuộc sống tươi đẹp sau này. – Sau này, chúng ta có thể cùng đi chơi ạ? Dì Hường hôm nào cũng đi đón con ở trường về ạ? Nếu có tổ chức ngày hội gia đình thì cả hai người đều có thể đến phải không ạ?

- Phải rồi, nhưng chúng ta không được dọa dì Hường sợ biết không?

- Sao lại là dọa dì ấy ạ. .? – Rõ ràng là chuyện ghê gớm như vậy mà bố cũng làm rồi, bé còn có thể dọa được dì Hường thế nào đây?

- Vì bố vẫn không rõ bây giờ dì Hường có bằng lòng làm mẹ của Tiểu Triết hay không, nếu chúng ta dồn ép dì ấy quá có phải sẽ khiến dì ấy hoảng sợ không?

- Thế thì phải đi hỏi thôi!

- Ừ. – Khương Tri ôm lấy con trai thầm thì nói, nói cho bé gạt đầu lia lịa mới vừa ý cúi xem truyện tranh cùng bé.

Bữa tối đã xong xuôi, Hường Thiên Ngôn lên lầu thấy một lớn một nhỏ đang nằm ườn trên giường cùng xem truyện tranh thì nhin không được bật cười ra tiếng, khi hai người ấy nhìn lên cô còn làm bộ hành lễ:

- Bầm lão gia thiếu gia, nô tỳ đã chuẩn bị xong bữa tối, hai vị có thể đi giá tới dùng bữa được không ạ?

- Con sắp chết đói đến nơi rồi này! – Bánh Bao Nhỏ nói rồi chạy tới giang hai tay bám vào người Hường Thiên Ngôn, ghé vào tai cô thầm thì. – Mẹ ơi!

Trong một khoảng thời gian ngắn, bị hai bố con họ thay nhau kích thích, ánh mắt Hường Thiên Ngôn thoáng thấy Khương Tri đang nhìn mình cười nhẹ nhàng thì vội vàng nhìn sang chỗ khác. – Tiểu Triết đang là nam tử hán sáu tuổi rồi, còn muốn đi bế xuống à?

- Con tự đi! – Nói rồi bé lại bịch bịch bịch chạy xuống lầu, trong phòng chỉ còn lại cô và Khương Tri.

- Thiên Ngôn này? – Khương Tri bước tới trước người đang đứng ngẩn ngơ kia, cúi xuống khẽ gọi bên tai cô.

Dường như chỉ một giây sau đã hoàn hồn, Hường Thiên Ngôn vội xoay người chạy xuống lầu, đến lúc thở không ra hơi ngồi xuống bên cạnh Bánh Bao Nhỏ mặt Hường Thiên Ngôn vẫn không khỏi đỏ bừng.

- Dì Hường ơi, dì có phải bị nóng quá hay không?

- Sao cơ?

- Sao mặt đỏ vậy? – Khương Tri nói lên lời mà Bánh Bao Nhỏ muốn nói, kéo ghế ra ngồi đối diện hai người.

- Bởi vì. . bởi vì vừa rồi ở trong bếp nấu nướng nóng quá, bị hun khói. . ha ha. . – Chống chế đến mình còn chẳng tin được, cô đành phải cụp đuôi gõ gõ bàn. – Ăn cơm, ăn cơm thôi!

Bữa tối trải qua dưới yêu cầu “Không trò chuyện trong bữa ăn” của Hường Thiên Ngôn nên vô cùng yên ắng, chỉ có ánh mắt của Bánh Bao Nhỏ và Hường Thiên Ngôn đảo quanh, còn ánh mắt Khương Tri từ đầu chí cuối chỉ có nhìn đi nhìn lại Hường Thiên Ngôn và bát cơm cà ri mà thôi.

- Nè nè, con ăn kiểu gì sắp thành diễn viên hí kịch mặt mèo rồi này!

Ngửa đầu cho cô lau mặt giúp mình, Bánh Bao Nhỏ liếc mắt nhìn Khương Trì thì bật cười chỉ tay vào bố:

- Bố là một con mèo lớn!

Liếc mắt nhìn Khương Trì, anh cũng đâu có ghê gớm vậy, chẳng qua là khéo miệng cũng dính một chút cà ri thôi.

- Di cũng lau cho bố đi! – Bánh Bao Nhỏ nói rồi cầm tay Hường Thiên Ngôn đưa về phía Khương Trì.

Ngượng ngùng dừng tay giữa không trung, Hường Thiên Ngôn cầm khăn tay cứ cứng đờ một chỗ, thế mà Khương Trì lại còn buông thìa nhìn thẳng vào cô, tuy anh không nói một lời nhưng có thể cảm nhận được anh đang chờ mong gì đó.

- Di Hường ơi?

Bị Tiểu Triết gọi cho hoàn hồn, Hường Thiên Ngôn lại rút một chiếc khăn giấy ra đưa cho Khương Trì, chờ một lúc cũng không thấy anh đón lấy.

- Di Hường ơi, có phải di ghét bố con không ạ?

- ... – Lại liếc nhìn khéo miệng Khương Trì, Hường Thiên Ngôn lặng lẽ đưa tay lau nhanh cho anh. Khi rút tay về bất gặp ánh mắt sáng ngời của anh thì không khỏi run lên, cô buông khăn tay đứng dậy dọn bàn.

Đợi cho Hường Thiên Ngôn đi khuất vào bếp, một lớn một nhỏ nhìn nhau cười, vị nhỏ lại tự giác chạy lên lầu, mà vị lớn cũng tự giác đi vào bếp.

- Thiên Ngôn...

Trượt tay, chiếc đĩa roi tằm vào bồn rửa bọt nước bắn lên tung tóe. Cũng như lần trước, anh lại lấy khăn giấy cẩn thận lau giúp cô, nhưng khác ở chỗ lần này anh nhìn thẳng vào mắt cô:

- Đừng dọn đi nữa nhé.

- Sao ạ?

- Cứ ở lại đây, đừng dọn đi nữa nhé.

Ngẩn ngơ nhìn anh, trong lòng Hường Thiên Ngôn đã mơ hồ hiểu ra, nhưng vẫn không thể xác định được:

- Thầy Khương, anh...

Anh gạt đầu, lau khô tay cho cô xong bèn vươn tay ôm cô vào lòng:

- Ở lại bên anh, theo anh đi.

Không phải là câu nói mà cô vẫn nghĩ đến, nhưng nghe thấy rồi đầu óc vẫn trống rỗng, môi cô run run mãi không nói nên lời, lại bị Khương Trì phủ lên, tiến công nhanh gọn dễ dàng, anh siết chặt lấy không để cô kịp phản kháng.

Trong giây phút chạm tới đầu lưỡi anh, Hường Thiên Ngôn cảm thấy bên tai mình xôn xao một trận, rồi không nghe được bất kỳ âm thanh nào nữa.

- Thầy...

- Trì.

- Thầy Khương... – Vất vả lắm mới hoàn hồn được, Hường Thiên Ngôn vội vàng túm lấy góc áo anh hỗn hển hỏi. – Em hơi ngốc một chút, anh có thể nói rõ hơn được không ạ?

Cười cười nhẹ vuốt tóc cô, Khương Trì cúi người rúc đầu vào mái tóc cô, hơi nghiêng ghé vào tai cô thủ thủ:

- Thiên Ngôn, anh một mình một lối đã lâu lắm rồi, sau này em có thể cùng anh bước tiếp được không?

Anh nói, thả ra hơi thở lay động những sợi tóc bên mai cô, cảm giác ngứa ngứa bên tai lan ra toàn thân, những ngón tay đang nắm lấy góc áo Khương Trì của cô đã trở nên trắng bệch. Rất lâu sau, Hường Thiên Ngôn mới đẩy mình rời ra khỏi lồng ngực của Khương Trì:

- Chú Khương này, chú năm lần bảy lượt bảo tôi rời đi, rồi chẳng mấy lâu sau lại đổi ý, tôi làm sao biết được lần này chú có đổi ý hay không?

- Anh... – Lời thoại đã nói không biết bao nhiêu mà lúc này lại chẳng nói nên lời, Khương Trì nhìn lúm đồng tiền của cô mà nhất thời không cách nào cho cô một câu trả lời thỏa đáng.

Bỗng nhón chân lên vòng tay ôm cổ Khương Trì, Hường Thiên Ngôn cười rạng rỡ phản kích lại anh. Nhưng chỉ hôn mạnh lên môi anh một cái rồi rời ra ngay lập tức:

- Lần này chú mà gạt tôi nữa, tôi sẽ bảo Tiểu Triết lớn mau mau để xử lý chú!

- Thiện Ngôn, hãy để anh yêu em.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nam thần thức tỉnh (2) – Nụ hôn chúc ngủ ngon

Vẫn luôn nhớ tới những câu chuyện Hường Thiện Ngôn kể mỗi tối, Bánh Bao Nhỏ sớm đã đánh răng rửa mặt rồi chui vào ổ chăn chờ cô. - Hôm nay Tiểu Triết muốn nghe chuyện gì nào?

- Gì cũng được ạ!

Không ai yêu thích những câu chuyện mà Hường Thiện Ngôn kể bằng Bánh Bao Nhỏ. Cô xoa đầu Khương Triết ngắm nghĩ một chút:

- Có muốn nghe câu chuyện về cô bé Nham Thạch và Sur Từ không nào?

- Có ạ! – Gật đầu lia lịa, Bánh Bao Nhỏ chui khỏi ổ chăn nhào vào lòng Hường Thiện Ngôn, ngửa đầu cười hi hi. – Di Hường, đi có biết tại sao con cứ thích gọi đi là đi không?

- Vì sao vậy?

- Nếu con mà gọi đi là chị, sau này bố sẽ không cưới đi được, cô bảo mẫu nói đó là kém vai vế!

Bị lời giải thích nghiêm túc của bé chọc cho buồn cười, Hường Thiện Ngôn nheo nheo cái mũi nhỏ:

- Làm sao con biết bố con sẽ lấy đi?

- Con biết mà, con mà thích thì chắc chắn bố cũng sẽ thích. Trên đời này có bao nhiêu là người, con cảm thấy đi là người thích hợp nhất để làm mẹ của Triết Học Gia con đây, có điều, bố còn ngốc hơn con nữa, bây giờ mới nhận ra được.

- Hahaha, có tin là bố con mà nghe được kiểu gì cũng sẽ nheo tai con không?

- Chẳng phải còn có đi bảo kê cho con sao?

Xoa nhẹ đầu cậu bé, Hường Thiện Ngôn nhẹ nhàng ôm lấy bé bắt đầu kể chuyện:

- “Trong một khu rừng rất rộng lớn, có một con Sur Từ rất ghê gớm cai quản tất cả chim muông, tất cả các con vật nhỏ đều phải kính sợ nó. Sur Từ sống trong một hang đá, bên cạnh đó có một cô bé Nham Thạch, hàng ngày cô thấy Sur Từ ra ra vào vào hang, cũng vô cùng sùng bái Sur Từ như những động vật nhỏ kia. Cây Cỏ Nhỏ bên cạnh cô bé Nham Thạch thấy cô say mê Sur Từ như vậy, cứ cười nhạo cô là hòn đá thì biết thế nào là sùng bái. Cô bé Nham Thạch đâu thể nghĩ được nhiều đến thế, cô chỉ biết cứ đi đi về về cùng Sur Từ đã vui vẻ lắm rồi, dù sao cô cũng bắt lão bắt từ, cứ ở bên đời theo Sur Từ cũng được mà phải không?

- Di Hường ơi, Cô bé Nham Thạch là ai vậy?

- Chính là một loại đá, nhân vật của câu chuyện mà. – Hường Thiện Ngôn vỗ vỗ lưng bé rồi tiếp tục kể. – Bỗng có một ngày kia, Sur Từ về nhà trong tình trạng mệt mỏi, nó chưa kịp vào hang đã nằm dựa vào cô bé Nham Thạch mà ngủ thiếp đi. Cô bé Nham Thạch rất muốn ngồi thật thẳng để Sur Từ nghỉ ngơi cho tốt, nhưng cô quên mất rằng mình chỉ là tảng đá...

Tiếng hít thở đều đều của Bánh Bao Nhỏ truyền tới, Hường Thiện Ngôn cúi xuống in lên trán bé một nụ hôn chúc ngủ ngon, nói nốt đoạn kết của câu chuyện:

- Sau đó, Sur Từ mệt mỏi dựa vào cô bé Nham Thạch mà thỉnh cầu cô ở bên nó cả đời, trong lòng cô bé Nham Thạch mừng như nở hoa, nhưng cô không cách nào nói cho Sur Từ nghe được, bên cô gắng gượng cản gió mưa xối mòn, để còn có thể ở bên Sur Từ cả đời.

Câu chuyện kết thúc, Hường Thiện Ngôn nhớ tới những lời Khương Tri vừa nói thì lại nở một nụ cười nhẹ nhàng. Cửa phòng bị đẩy ra, Khương Tri đi đến bên cạnh cô cúi xuống hỏi nhỏ:

- Tiểu Triết ngủ rồi à?

Cười gật đầu, nhìn anh lướt qua mình cúi xuống hôn lên má Bánh Bao Nhỏ, cảm giác ấm áp trong lòng lại trào dâng.

- Em cũng về phòng nghỉ ngơi đi.

- Vâng ạ.

Bước xuống giường, Hường Thiên Ngôn rời phòng đi về phòng mình, vừa mở cửa toan bước vào mới nhận ra Khương Trì vẫn đứng sau lưng mình:

- Chú à, chúc chú ngủ ngon nhé!

Khóe miệng cong cong lên, cánh tay Khương Trì vây lấy cô kéo vào lòng mình ôm chặt lấy:

- Hình như lúc nãy anh nói còn chưa đủ rõ ràng, Thiên Ngôn, làm bạn gái anh có được không?

- Vâng. – Thấy anh còn chưa buông mình ra, Hường Thiên Ngôn cười quay lại ôm lấy anh. – Tự dưng có cảm giác sắp lên top weibo rồi. . .

Buông cô ra một chút, Khương Trì tựa vào trán cô cười đến là mê hoặc:

- Hãy tin anh, anh sẽ không để cho bất kỳ ai ở bên anh chịu một chút thương tổn nào.

- Em tin anh. – Khi cô thổ lộ ước mơ của mình, Khương Trì cũng dùng lời nói tương tự để cổ vũ cô, Hường Thiên Ngôn nhớ tới lại rút tay ra nhón chân lên xoa xoa đầu Khương Trì. – Chú Khương nói được phải làm được đấy nhé.

Bật cười thành tiếng, Khương Trì gật đầu buông tay thả cô ra:

- Chúc ngủ ngon.

- Chúc ngủ ngon!

Hường Thiên Ngôn quay lưng, tay vừa chạm tới cái nắm cửa thì lại bị Khương Trì kéo lại:

- Lại thiếu rồi.

Nụ hôn chúc ngủ ngon.

Khương Trì cẩn thận mút lấy bờ môi cô, nếm trọn hương vị rồi mới tách hàm răng mau chóng tiến quân vào. Hai tay vô lực vòng qua người anh, Hường Thiên Ngôn chỉ cảm thấy ý thức của mình đang bị ăn mòn từng chút một, cô không ngờ Khương Trì lại là người bá đạo như vậy, lúc này đây đang chiếm đoạt hết thảy suy nghĩ và cảm giác của cô.

Đến khi trên môi bỗng cảm thấy nhói đau, cô mới giật mình hoàn hồn lại.

- Bé ngốc ạ. – Nói rồi lại dán lên môi cô chà xát một trận nữa, mãi sau Khương Trì mới hẩn hẩn đặt lên trán cô một nụ hôn nữa. – Cảm ơn em.

Đến khi Hường Thiên Ngôn thực sự tỉnh táo lại thì đã thấy mình đang nằm trên giường rồi. Khương Trì đã ôm cô vào phòng, gài chặn gọn gàng cho cô rồi còn nói chúc ngủ ngon, trước khi rời đi lại hôn chúc ngủ ngon thêm lần nữa. Kéo chăn lên che miệng, Hường Thiên Ngôn cười không ngấm miệng lại được, cổ họng mới không phát ra tiếng.

Ngón tay cẩn thận xoa xoa môi, dường như vẫn còn vương hơi ấm của anh, Hường Thiên Ngôn nhìn trần trần lên trần nhà cười ngốc nghếch hồi lâu rồi bỗng bật dậy nhìn chung quanh tìm điện thoại.

- Tiểu Văn! Tiểu Văn! Tiểu Văn. . .

Hà Văn ở đầu bên kia rõ ràng không chịu nổi cái kiểu gọi đó của Hường Thiên Ngôn, vừa mở miệng đã phát cáu:

- Con bé này, đêm hôm hứng tình cũng đừng có gọi cho tớ được không? Giờ chung một mái nhà với thầy Khương yêu quý của cậu rồi, sang đó giải quyết luôn không được à?

Cái câu “sang đó giải quyết” thật khiến cô choáng váng, Hường Thiên Ngôn nhớ đến cảnh “giải quyết” vừa rồi thì mặt lại đỏ bừng bừng, cả người chôn sâu vào trong chăn mà tâm tình kích động vẫn không tài nào kiềm chế được:

- Chúng mình nói một chút chuyện lớn đời người đi!

- Chẳng phải là ở cùng với thầy Khương nhà cậu rồi sao? Làm mẹ kế người ta vui biết bao nhiêu? Bạn Hường Thiên Ngôn thử nghĩ xem, đến lúc đi họp lớp, chúng mình đưa nào cũng ôm theo chồng hoặc con, cậu còn xin hơn, mang theo Bánh Bao Nhỏ đến trước cả đám mà khoe: “Chào cả nhà, đây là con trai tớ.” Làm bạn với cậu thật là hạ thấp đẳng cấp của tớ quá.

Nghe cô bạn chỉ trích đã thành quen, Hường Thiên Ngôn ôm chăn cười tít:

- Cậu bớt bớt đi, giờ tớ là bạn gái của thần tượng rồi đấy! Đến tớ cũng phải ghen tị với chính mình đây này!

- Ôi ôi ôi, cô gái Hường Thiên Ngôn ơi, đừng có kể lể chuyện yêu đương trai gái với tớ được không? Tớ nể da gà rụng đầy đất cậu có rửa sạch được không? Mà tớ hỏi thật nhé, Khương Trì có nói rõ khi nào sẽ công khai quan hệ của hai người không?

- O... không.

- WTF! Bây giờ thân phận của cậu là người tình bí ẩn à? Uống cho tớ còn nghĩ Khương Trì kia là đàn ông đích thực!

- ... Tiểu Văn, mấy chuyện to tát ấy cậu đừng quan tâm nhiều quá, không tốt cho trí thông minh đâu.

- Hường! Thiên! Ngôn! Chúng ta kết thúc ở đây! – Một hồi lâu sau không thấy cô đáp lại, Hà Văn lại nói. – Trước khi kết thúc, mai cậu đi cùng tớ tới chỗ này cái đã.

- Chỗ nào?

- Cậu hỏi lắm thế, dù sao mai tớ cũng sẽ đến đón cậu, cho tớ địa chỉ nhà ông Khương gì đó đi.

- ... Khương Trì mà.

- Không nhiều lời với cậu, tạm biệt!

Cô nàng không thèm chúc ngủ ngon mà cúp máy luôn, Hường Thiên Ngôn nhìn màn hình di động lại cười một cách ngây ngô. Bấm tìm số điện thoại của Khương Trì, nhìn mãi vào hai chữ “thân yêu” đằng sau từ “nam thân”, đang định gửi cho anh một tin nhắn trên chộc một chút thì đã thấy điện thoại rung lên.

Giật mình, Hường Thiên Ngôn bấm mở tin, đúng là người mà cô đang nhớ đến...

“Có nhớ anh không?”

Run bắn cả tay, điện thoại rơi bịch xuống chăn, Hường Thiên Ngôn mãi mới bình tâm lại nhặt điện thoại lên nhấn tin trả lời:

“Chú già Khương, thấy anh coi trọng em như vậy, em đành phải nhắn lại cho anh. Không cần trả lời nữa đâu, em ngủ đây, chúc ngủ ngon.”

Khương Trì nghe lời không nhấn tin lại nữa, Hường Thiên Ngôn ôm điện thoại một lúc lâu sau mới ngủ được. Màn hình điện thoại vừa tắt lại bị cô bật lên, tin nhắn ngắn ngủn bị cô xem đi xem lại bao nhiêu lần, cuối cùng nhớ đến chuyện ngày hôm sau mới cố ép mình ngủ. Cứ tưởng rằng sẽ mơ thấy Khương Trì, hóa ra lại chẳng mộng mị gì.

Bị tiếng đập cửa đánh thức, Hường Thiên Ngôn đáp lại mà vẫn còn chưa tỉnh ngủ, chỉ cảm thấy một vật thể to lớn lao về phía mình.

- Tiểu Ngôn Từ nhà người chán sống rồi à, ta đứng đợi ngoài cửa bao lâu mà người vẫn nằm ý trên giường ngủ ngon lành! – Hà Văn nghiêng răng nghiêng lợi, đôi bàn tay lạnh buốt vờ vò khuôn mặt cô. – Không dậy nổi thì tớ giật tung chăn của cậu ra đấy! Cho nam thân xem áo ngủ dễ thương của cậu luôn!

Vội vàng đầu hàng, Hường Thiên Ngôn thoáng thấy Khương Trì đang đứng ở cửa nhìn mình cười thì cuống cuồng lấy chăn lên che đầu tóc rối bù:

- Tớ dậy rồi đây!

- Được rồi, được rồi, đàn ông lui đi, tớ đi chọn quần áo giúp cậu.

Biết chắc là Khương Trì đã đi khỏi, Hường Thiên Ngôn mới nhảy xuống giường, bị Hà Văn thúc giục nên đánh răng rửa mặt nhanh vèo vèo. Sau đó bị kéo lên án xuống giường, cô nhìn sang đã thấy trên mặt tủ cạnh giường đã bày biện ngay ngắn bao nhiêu đồ trang điểm:

- Cậu muốn làm gì thế?

- Bớt lời, thay quần áo đi.

Mặc một chiếc váy liền khoác thêm một áo khoác lông, Hường Thiên Ngôn thay đồ xong bỗng thấy hình ảnh mình từ lâu lắm rồi.

- Tiểu Văn, chúng mình đi đâu đây?

- Tớ đem cậu đi bán được chắc? – Thay váy áo xong còn trang điểm cho mình, Hường Thiên Ngôn thực sự có cảm giác mình đang bị đem bán. Sửa sang sang mới bán được giá tốt, đó là lời thoại kinh điển trên phim truyền hình mà.

Hường Thiên Ngôn hóa trang xong thì bụng cô cũng bắt đầu biểu tình, đi theo Hà Văn xuống lầu, thấy hai cha con ngồi bên bàn ăn vừa dùng bữa xong thì lên tiếng chào hỏi.

Vừa ngược mắt lên nhìn cô, Khương Trì vô cùng sững sốt, vội cười cười mời cô cùng ăn sáng.

- Không được, chúng ta còn có việc. – Hà Văn nói rồi kéo tay Hường Thiên Ngôn đi ra ngoài.

Nhìn qua cửa sổ thấy xe Hà Văn nghênh ngang phóng đi, Bánh Bao Nhỏ ghé vào người Khương Tri thắc mắc:

- Sáng ngày ra đi Hường đi đâu vậy ạ?

- Bố cũng không biết.

Rõ ràng là cả Hường Thiên Ngôn cũng không biết mình bị mang đi đâu, xế chiều, Khương Tri lại nhận được tin nhắn của Hà Văn. . .

“Nếu anh không công khai quan hệ của hai người, tôi sẽ không giao cô gái này cho anh. Khương Tri tiên sinh, trong tay tôi có rất nhiều hội viên ưu tú.”

Không có cả kiên nhẫn nhún tin lại, anh gọi trực tiếp luôn:

- Hai người hiện giờ đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nam thần thức tỉnh(3) – Vào bát tôi đây này!

Khi Khương Tri tìm đến thì Hà Văn đã đi rồi, anh chào hỏi ông chủ một chút rồi lập tức đi tới phòng đã được thông báo. Tường Hà Văn nói chuyện điện thoại xong sẽ quay lại, Hường Thiên Ngôn vẫn chăm chú xoay bàn đất sét:

- Tiểu Văn mau mau tới túm tóc lên giúp tớ với, che hết cả tầm mắt rồi.

Để cho đất sét không bị khô, trong phòng chỉ có một chiếc máy sưởi nhỏ đặt bên cạnh cô. Khương Tri nhếch miệng cười, bước tới đưa tay túm những sợi tóc lòa xòa của cô gạt ra sau tai.

- Chủ à? – Bị người bất ngờ xuất hiện này dọa cho hoảng hồn, tay quá lực khiến khối đất sét bị móp vào. – Sao anh cũng ở đây?

- Hà Văn gọi điện cho anh bảo em sắp đi xem mắt. – Khương Tri nói rồi ngồi xuống đối diện cô, bắt chước cô lấy thêm một ít đất nhẹ nhàng xoa nắn.

- Không phải vậy đâu. – Hường Thiên Ngôn nắm lấy tay anh làm mẫu lại cho đúng. – Tiểu Văn làm sao có thể mang em đi xem mắt được, cậu ấy đưa em đến đây mà.

- Cô ta mất bao nhiêu công sức bắt em trang điểm ăn mặc, chỉ là để đến đây làm gốm à?

- Đây cũng không phải là chỉ là đồ gốm đơn thuần đâu.

Tò mò chờ đợi đáp án của cô, Khương Tri ngược mắt nhìn thấy cô có vẻ thẹn thùng đỏ mặt.

- Lúc anh vào đây có để ý thấy tên trên biển hiệu nơi này không?

- The One. . .

- Vâng, hỏi em và Tiểu Văn còn học đại học, biết đến tiệm gốm này qua mạng. Ông chủ của nơi này từ khi mới tình đầu qua đời vẫn ở vậy đến giờ, cũng như người ấy, khách hàng của tiệm gốm này mãi mãi không lặp lại, cả đời chỉ làm gốm cho một người mà thôi. – Hường Thiên Ngôn nói rồi dừng tay nhìn Khương Tri. – Ngày ấy tụi em đã hẹn với nhau, sau khi tốt nghiệp sẽ tới đây một lần, làm cho mình. . .

Cô không nói hết câu, cúi đầu tiếp tục chà miết đất sét.

- Cảm ơn.

Thứ Hường Thiên Ngôn muốn làm đã nên hình nên dạng, là một chiếc bát viền lượn sóng, Khương Tri tựa vào chiếc ghế đối diện chăm chú ngắm nhìn cô, thỉnh thoảng lại lấy điện thoại ra chụp ảnh.

- Này chú có muốn làm một chiếc không? – Cầm que gỗ mài phẳng mặt bát, Hường Thiên Ngôn ngẩng đầu lên cười với Khương Tri. Vừa lúc camera đang hướng về phía cô, thu lại toàn bộ nụ cười và má lúm đồng tiền của cô. Khương Tri cất điện thoại đi lắc đầu:

- Tội vụng lắm.

Tùy anh thôi, Hường Thiên Ngôn cúi đầu tiếp tục hoàn thiện công đoạn cuối cùng:

- Chú Khương này.

- Ủ?

- Kể cho em nghe chuyện của anh và chị ấy đi. - Đôi tình năm ấy được cả giới giải trí công nhận, Hường Thiên Ngôn lúc đó thấy họ đến với nhau cũng chúc phúc từ tận đáy lòng. Lòng có chút chộn rộn chính mình cũng không nhận ra được, Hường Thiên lấy một chút đất nhão xóa đi vết lõm vừa không cẩn thận trượt tay.

- Thật sự muốn nghe à?

- Thôi bỏ đi.

Cô cười quay lại với việc đang làm, Khương Trì thoáng có chút đăm chiêu, anh chưa từng nghĩ tới việc kể cho Hường Thiên Ngôn nghe về quá khứ, dù sao thì cũng chẳng quan trọng gì với cuộc sống hiện tại nữa. Anh không hiểu được nỗi lòng của các cô gái trẻ, nên vốn chẳng nghĩ ngợi gì. Có lẽ cần phải trao đổi thêm với Hà Văn, sau chuyện này, Khương Trì đã xác nhận cô nàng là quân sư cho mình.

Gạt hết những rối ren trong lòng, Hường Thiên Ngôn san bằng mặt bát rồi đi gọi ông chủ.

- Làm bát tặng bạn trai à? – Giúp cô đặt bát lên khay, chủ tiệm thoáng nhìn Khương Trì cười nhẹ nhàng.

Hường Thiên Ngôn gạt đầu, bỗng nhớ tới một câu:

- Vì muốn nam thần mau nhảy vào bát tôi mà. (1)

- Hay quá, tiệm chúng tôi đang có ưu đãi, đôi tình nhân nào chụp ảnh cùng tác phẩm của mình sẽ được giảm giá 20%. – Dẫn hai người ra khỏi phòng, chủ tiệm quay đi lấy máy ảnh. – Hai bạn có cần cân nhắc lại không?

Hường Thiên Ngôn còn lo lắng chuyện thân phận của Khương Trì, thì đã thấy anh gạt đầu:

- Phiền anh chụp giúp chúng tôi làm kỷ niệm.

Hai tấm ảnh lần lượt tuôn ra từ máy ảnh, Khương Trì để chủ tiệm chọn một tấm để lưu lại, còn anh lấy tấm còn lại cất vào trong túi áo. Làm gốm bao lâu như vậy, tay Hường Thiên Ngôn đã lạnh đến mất hết cảm giác, mãi đến khi được Khương Trì nắm lấy dùng nước ấm chậm rãi rửa sạch mới cảm thấy hơi ấm quay về.

- Thiên Ngôn, em đi chậm một chút, để anh còn đuổi theo bắt kịp em – Đuổi theo em, để yêu em càng sâu nặng hơn em đã yêu anh.

Vẫn chìm trong hơi ấm trên tay, Hường Thiên Ngôn nghe anh nói thì vẫn không hiểu được:

- Chú Khương, anh nói cho người ta hiểu được không?

- Không được.

- ... – Đứng dậy tráng hết nước bồn, cô cầm tay Khương Trì chà xát. – люблютебѣ.(2)

- Nói cho người ta hiểu được không?

- Không.

- ... – Không biết làm gì hơn đành rút khăn lau khô tay cho cô, Khương Trì nắm tay cô đi về quầy thanh toán.

- Xin lỗi, ở đây chúng tôi chỉ nhận thanh toán của chính người làm gốm. – Không nhận tiền của Khương Trì, chủ tiệm nói rồi cười cười với Hường Thiên Ngôn. – Phiền quý khách cho tôi mượn giấy tờ tùy thân.

Vốn cũng không muốn để anh thanh toán thay, Hường Thiên Ngôn đưa chứng minh thư và tiền cho chủ tiệm.

Ra khỏi xưởng gốm, Khương Trì vốn muốn đưa cô đi loanh quanh dạo mát, nhưng nhớ đến Bánh Bao Nhỏ còn đang ở nhà một mình lại thôi:

- Hà Văn nói hôm nay mang em đi xem mắt.

- Lúc này anh bảo rồi mà. – Thất dây an toàn cẩn thận, Hường Thiên Ngôn ngắm nghía chiếc bát gốm trong tay cười ngọt ngào, nhìn đi nhìn lại mãi mới cất vào túi.

- Cô ấy bảo, nếu anh không công khai quan hệ của chúng ta, cô ấy sẽ mang em đi xem mắt liên tục.

- Hờ, anh tin á?

- Không dám không tin. – Khương Trì nói rồi đưa tay nắm chặt tay Hường Thiên Ngôn. – Dù có là câu chuyện ngụ ngôn “Sói đến rồi”(3), anh cũng chỉ có thể tin theo.

- Chú Khương này, anh không công bố thật chứ? Các fan cuồng của anh sẽ giết em mất thôi, em không muốn lên top nữa đâu. . .

- Chẳng lẽ cứ phải lên lút mãi ư?

Lắc đầu, Hường Thiên Ngôn tự có quyết định của riêng mình:

- Chờ em đủ vững vàng để đứng sóng vai bên anh, em nói rồi, em sẽ trở thành biên kịch tốt nhất.

- Vậy là em không cho anh danh phận rồi.

- Em sống hơn hai mươi năm nay, rốt cuộc cũng có thể nếm thử mùi vị “Kim ốc tàng Kiều” rồi. (4)

Hường Thiên Ngôn nói rồi cố nặn ra một nụ cười, tay lại bị Khương Trì nắm lấy đặt xuống một nụ hôn:

- Em vui là được rồi.

Khương Trì nói là vậy, nhưng lại không hề làm theo ý muốn của cô. Buổi tối Hường Thiên Ngôn theo thường lệ nằm trên giường lướt weibo, thấy tin mới nhất trên trang weibo của anh thì nhảy dựng lên.

- Chú Khương, anh nói không giữ lời!

Khương Trì đang nằm lấy một tay gối đầu, nhìn Hường Thiên Ngôn đẩy cửa bước vào như đã sớm đoán được phản ứng của cô. . .

- Anh đã hứa với em là không công khai mà!

Cầm lên cái điện thoại vừa bị ném tới, Khương Trì nhìn bức ảnh mình mới đăng lên weibo kia thì cười càng tươi hơn:

- Anh chọn góc chụp siêu thật.

Trong ảnh là Hường Thiên Ngôn đang cầm chiếc bát giờ lên, mà dòng chú thích của nó thì đủ để khiến người ta bùng nổ. . .

“Nghe nói sau khi nhận chiếc bát này thì sẽ phải nhảy vào trong bát của cô ấy.”

- Chú Khương, sao anh cứ toàn nuốt lời vậy?

Ra hiệu bảo cô đến gần, Khương Trì đưa tay kéo cô vào lòng rồi xoay người phủ lên người cô:

- Thiên Ngôn, anh cũng đã sắp đầu bốn rồi, có tuổi rồi thực không dễ có cảm giác an toàn.

Nhìn vào đôi mắt anh thật gần, Hường Thiên Ngôn vẫn không hề kháng cự, ngực khí cũng dịu hơn nhiều:

- Anh. . .

- Với anh mà nói, em lúc này đã tốt lắm rồi, có anh ở đây sẽ không có ai tìm đến em làm phiền đâu. Hôm nay khi Hà Văn nói mang em đi xem mắt, anh thực sự rất lo sợ. – Khương Trì nói rồi cúi xuống rúc vào hõm vai cô. – Chờ đến khi em trở thành biên kịch nổi tiếng, anh sẽ công bố một chuyện khác.

Anh vừa nói vừa dùng môi vuốt ve cổ của cô, Hường Thiên Ngôn rụt rụt đầu đưa tay ngăn anh:

- Chú Khương à. . .

- Ngày mai anh và Tiểu Triết tham gia một buổi phỏng vấn, em có muốn đi cùng không?

Vội vàng lắc đầu, cô vẫn không nghĩ đến việc xuất hiện trên màn ảnh, dù là làm biên đạo, hay là làm biên kịch.

Xoay người kéo cô nằm nghiêng, Khương Trì nhớ đến chuyện ban chiều bèn mở miệng:

- Thiên Ngôn, nếu em muốn nghe chuyện của anh và Mộc Thanh thì anh sẽ kể em nghe, nhưng như vậy sẽ chỉ làm em cảm thấy không thoải mái thôi. Khương Trì anh không phải người cao thượng gì cả, nhưng cũng không tiện đến mức đi lừa gạt trái tim một cô gái. Nếu anh nói anh không yêu Mộc Thanh, không những dối lòng mình, mà đến cả em cũng sẽ cảm thấy anh không phải. Anh không nhắc tới, là vì chuyện này đã qua rồi, anh và em ở bên nhau không phải là chuyện của hiện tại và tương lai hay sao? Thiên Ngôn, anh là một người đàn ông đã từng kết hôn, nói cho cùng, là anh không xứng với em.

Sau một lời thổ lộ rất dài, Hường Thiên Ngôn nghe xong vươn tay gặt gao ôm chặt lấy hông anh:

- Chú Khương, em xin lỗi. . .

Chú thích:

(1) Nhảy vào bát tôi: Đây là câu nói thịnh hành trên mạng, có nguồn gốc từ một clip quảng cáo rất hài hước của M&M. Trong clip, chàng trai mở tủ định lấy sô cô la mời bạn gái, anh ta cầm cái bát đứng ở tủ nói “Nhảy vào bát đi”, nhưng những gói sô cô la M&M ném đồ vào anh ta và mắng lại “Anh đi mà nhảy vào bát ấy!” (thực ra mình cũng chẳng biết nó có ý nghĩa gì nữa). Các bạn có thể xem rõ clip đó ở ĐÂY.

(2) люблюлюте6r: là viết ngược của từ “я тебя люблю” tiếng nga nghĩa là “i love you” (Cảm ơn bạn Tùng trên fb của tớ x)

(3) Khương Tri nhắc đến truyện ngụ ngôn “Chú bé chăn cừu” của Aesop:

Ở một khu làng nọ có một chú bé chăn cừu rất nghịch ngợm và hay nói dối. Một hôm, đang chăn cừu ngoài đồng, chú bỗng chạy về làng kêu toáng lên rằng: “Cứu tôi với, có chó sói về bắt đàn cừu!”

Tất cả người trong làng đều vội chạy ra xem tình hình thế nào để tìm cách đuổi sói đi, và thế là đã bị mắc lừa vì thật ra chẳng có con sói nào cả. Trong lúc mọi người tức giận thì chú bé kia được một trận cười khoái trá.

Sau vài lần như vậy, chó sói về thật. Chú bé chăn cừu lại hét lên cầu cứu, nhưng không ai giúp chú nữa vì mọi người nghĩ đó lại là lời nói dối như những lần trước. Và kết quả là đàn cừu bị chó sói thịt mất.

(4) “Kim ốc tàng Kiều” – “Lầu vàng giấu người đẹp” là điển tích Trung Quốc nổi tiếng, nói về lời hứa hẹn của Hán Vũ Đế với Trần hoàng hậu.

Trần A Kiều có thể nói là người phụ nữ có ảnh hưởng lớn nhất tới sự nghiệp của Hán Vũ đế. Nhà sử gia Ban Cố trong “Hán thư” chỉ rõ, Hán Vũ đế Lưu Triệt năm lên ba tuổi đã được phong là Giao Đông vương (膠東王). Một lần, ông được mẹ nuôi, tức Quán Đào công chúa, ôm vào lòng rồi hỏi: Con có muốn lấy vợ không?. Có – Lưu Triệt đáp lại.

Công chúa chỉ vào đám đông hơn trăm người đứng cạnh gợi ý tiếp: Muốn người nào?. Lưu Triệt đều nguầy nguậy lắc đầu, tỏ ý không ưng. Quán Đào công chúa lại chỉ tay về phía con gái mình, tức Trần A Kiều, rồi hỏi: Ta gả A Kiều làm vợ cho con được chăng?. Lưu Triệt nhoeén cười đáp: Được ạ! Nếu lấy được A Kiều làm vợ, con sẽ cho đúc nhà vàng để cho nàng ở. Chính câu nói này về sau đã trở thành điển cố nổi tiếng của Trung Quốc Kim ốc tàng Kiều (金屋藏嬌; Lầu vàng giấu người đẹp).

Sau khi gả bà cho Lưu Triệt, Quán Đào công chúa ra sức giúp Lưu Triệt đoạt ngôi thái tử, cuối cùng đã thành công. Năm 151 TCN, Hán Cảnh Đế phế Lưu Vinh, phong Vương Chí và Lưu Triệt làm Hoàng hậu và thái tử, do đó Trần A Kiều trở thành Thái tử phi. Sau này, Hán Vũ Đế lên ngôi, Trần A Kiều được phong làm Hoàng Hậu.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Nam thần thức tỉnh(4) – Men tình

Hương Thiên Ngôn dự tính, trong vòng năm năm nhất định sẽ hợp tác với đạo diễn Trần Quảng Phát một lần, bây giờ lại nhờ có quan hệ của Khương Tri mà vượt chỉ tiêu.

- Tiểu Khương à, có một số việc cậu không cần phải gật tôi đâu. – Trần Quảng Phát tất nhiên đã nhận ra Hương Thiên Ngôn, ông nhấp một ngụm trà cười cười. – Không ngờ cô giáo Hương còn có đam mê viết kịch bản nữa.

Nghiêm túc mà nói, Trần Quảng Phát cũng là một trong những đối tượng mà cô ngưỡng mộ, bị ông nhìn với ánh mắt sâu xa đầy ẩn ý như vậy lòng Hương Thiên Ngôn quynh cả lên, tay cầm kịch bản dưới bàn túm chặt.

- Đạo diễn Trần đừng có trách em nữa, hôm nay em tìm anh để nói chuyện công việc. – Khương Tri nói rồi nắm chặt lấy tay cô, ngón tay hơi dùng lực ra hiệu cho cô.

- Đạo diễn Trần, đây là kịch bản tôi viết, phiền ngài xem qua ạ. – Hai tay cung kính đưa lên, Trần Quảng Phát cũng không làm khó cô, đón lấy kịch bản đọc lướt qua một lượt.

Nếu đạo diễn cười ngửa xem hoa mà nắm hết được nội dung kịch bản, vậy thì kịch bản này đại khái trình độ cũng không cao, Hương Thiên Ngôn lo âu nhìn Trần Quảng Phát, lại thấy ông giờ lại những trang đầu và chậm rãi đọc. Trà trong chén cứ nguội dần, Khương Tri gọi người phục vụ liên tục, đến lần thay trà thứ ba mới thấy đạo diễn Trần ngừng đầu lên.

- Tiểu Hương, cô viết kịch bản này trong bao lâu?

- Hai năm ạ.

- Thực sự là lần đầu viết kịch bản sao? Ai là người hướng dẫn cô vậy? – Không giống phong cách kịch bản của bất kỳ biên kịch nào, Trần Quảng Phát đã xem qua vô số kịch bản, sao lại không thể nhận ra được phong cách của Hương Thiên Ngôn chịu ảnh hưởng từ ai.

- Tôi chưa từng tham ra khóa học chính thống nào, năm năm trước chỉ mới nghe giảng một lần, cùng thời gian ấy tôi đi nghiên cứu kịch bản của những vị có tên tuổi, chuẩn bị ba năm trời mới bắt tay vào viết. Đạo diễn Trần, kịch bản có vấn đề gì ạ?

Lắc đầu, Trần Quang Phát để ý tới chén trà mới đổi thì nở nụ cười:

- Tiểu Khương, cậu có con mắt khá lắm – Cả trà và người đều vậy, Hường Thiên Ngôn đã khơi gợi hứng thú của anh. – Em có thể kể tôi nghe trước đây đã chuẩn bị thế nào không?

Nói qua một số kiến thức cơ bản đã chuẩn bị từ trước, Hường Thiên Ngôn nói rồi thấy nụ cười trên mặt đạo diễn Trần càng thêm rạng rỡ thì càng thêm vững tin, cảm thấy trái tim muốn nhảy tung lên, chỉ biết nắm thật chặt tay Khương Tri để bày tỏ tâm tình của mình.

- Đạo diễn Trần, anh xem bộ phim này khi nào thì quay được nhỉ?

- Qua Tết âm lịch nhé, giờ tôi cũng bận. – Đạo diễn Trần nói rồi dựa lưng vào ghế. – Trong năm nay có thể xác định xong danh sách diễn viên.

- Vậy phiên đạo diễn Trần tiến cử rồi.

- Tôi muốn nghe ý kiến của Tiểu Hường, công ty của cậu nhiều diễn viên mới vậy, cô ấy chọn lựa thoải mái rồi còn gì?

Hường Thiên Ngôn kinh ngạc, cô chưa bao giờ nghĩ tới bộ phim đầu tay có thể cho cô tự mình chọn diễn viên, sợ không theo kịp ý tưởng của đạo diễn Trần, Hường Thiên Ngôn thăm dò ý tứ của ông trước:

- Đạo diễn Trần có thấy được ai phù hợp không ạ?

- Để tôi lựa chọn, thì Tiểu Khương là người thích hợp nhất diễn nam chính.

Khương Tri cho là đạo diễn nói giỡn, mà Hường Thiên Ngôn cũng giật mình trong lòng. Phản ứng của họ đều lọt vào mắt đạo diễn Trần, ông giờ kịch bản ra tùy ý chọn vài cảnh:

- Nhân vật nam chính này sao mà cứ như đo ni đóng giày cho cậu thế, Tiểu Hường hẳn là đã thăm mền Tiểu Khương của chúng ta lâu lắm rồi nhỉ?

Con mắt của đạo diễn rất tinh tường, Hường Thiên Ngôn cố gắng che dấu sự ngỡ ngàng, nhẹ nhàng cười với ông:

- Đạo diễn Trần lại trêu tôi rồi.

- Tôi nói sai gì sao?

Ngón tay khẽ vuốt ve mu bàn tay cô, nụ cười trên khóe môi Khương Tri càng đậm hơn:

- Vậy là nam chính em không diễn không được ư?

- Em phải diễn mới không phụ tấm lòng của người ta.

Ông càng nói càng khiến Hường Thiên Ngôn cảm thấy chột, thấy câu chuyện càng lúc càng đi xa, vội vàng nói đến việc chọn các diễn viên khác nữa. Đến tận lúc ra khỏi phòng trà, cô mới tỉnh ra mà kéo tay Khương Tri xác nhận lại:

- Kịch bản của em sắp thành phim rồi à? Đạo diễn Trần đồng ý dựng phim từ kịch bản của em à?

- Ừ, kịch bản em viết sắp được mọi người biết đến rồi, em chính thức đã là một biên kịch rồi. – Khương Tri nói rồi nghiêng người thắt dây an toàn cho cô, khi lướt qua cô vẫn không quên “trộm một chút hương” – Xin hỏi biên kịch Hường, bạn có bằng lòng gia nhập công ty của chúng tôi không?

- Ơ?!

- Để có thể giữ chặt lấy tiềm năng ở bạn, tôi vô cùng chân thành mời bạn tới công ty chúng tôi.

Một buổi chiều mà trên trời rơi xuống hai miếng bánh to dùng nóng hôi hổi, Hường Thiên Ngôn lấy điện thoại muốn báo tin mừng với Hà Văn thì điện thoại lại không kết nối được. Khương Tri lái xe tới công ty rồi thì cô mới từ tỉnh táo lại:

- Chú Khương ơi, sau này em sẽ là biên kịch giỏi nhất, làm “kim ốc tàng Kiêu” danh chính ngôn thuận.

Bị cô chọc cười, Khương Tri xuống xe đi vòng sang bên phía cô mở cửa:

- Anh chờ mong vô cùng.

Lần đầu bước vào công ty của Khương Tri, gặp được biết bao gương mặt đã từng thấy trên TV, được dắt thẳng đến phòng nhân sự, Hường Thiên Ngôn cứ thế đi xuyên qua những lời xì xào bàn tán.

- Chú Khương, anh xem có khi nào họ nghĩ là em đi cửa sau không?

- ... – Hơi sững người, anh vội ôm Hường Thiên Ngôn vào lòng, cúi xuống thăm thì bên tai cô. – Em có bằng lòng để anh... đi cửa sau không?

Rùng cả mình, Hường Thiên Ngôn vội vàng ho khan ngắt lời anh:

- Chú già đứng đắn chút đi.

Cười khê, Khương Trì nắm tay cô đẩy cửa vào.

Trao đổi một chút về việc ký hợp đồng xong, Hường Thiên Ngôn bị anh kéo ra ngoài, bàn tay bị anh nắm chặt lấy, cô cố ý kéo dài khoảng cách, nhìn bóng lưng anh gọi:

- Chú ơi.

Quay đầu lại dừng bước chờ cô, Khương Trì cười cười không nói câu nào.

Kiên chân, cô áp vào môi anh một chút rồi buông tay chạy xa:

- Chúng ta mau về thôi, Bánh Bao Nhỏ còn đang ở nhà một mình kia.

Thất thần xoa xoa đôi môi mình, Khương Trì thấy cô chạy xa mới vội bước đuổi theo. Trên đường về nhà, anh thoáng nhìn về mặt vui vẻ của Hường Thiên Ngôn bên mở miệng:

- Em có từng nghĩ tự mình đảm nhận vai nữ chính không?

- Á?

- Kịch bản đầu tay của mình, em không muốn thử diễn một chút à?

Hường Thiên Ngôn cười lắc đầu:

- Cũng bởi vì là tâm huyết của mình cho nên mới không thể bừa bãi, em lại không có kỹ năng diễn xuất gì hết, rõ ràng phải tìm diễn viên giỏi tới diễn. Hơn nữa, em cũng không hứng thú với việc làm diễn viên.

Anh nhếch môi xem như đồng ý với quan điểm của cô:

- Bối cảnh câu chuyện là tranh đấu trong gia tộc à?

- Vâng ạ.

- Nam chính nữ chính có cảnh tiếp xúc thân mật không?

- ...

Thoáng nhìn Hường Thiên Ngôn trầm mặc trong gương chiếu hậu, nụ cười trên khóe môi Khương Trì càng đậm hơn:

- Không ghen à?

- Không đâu.

Rõ ràng, cô nghĩ một đằng trả lời một nẻo.

Buổi tối ngồi bên Khương Trì cùng anh xem kịch bản, cô bỗng bị anh kéo vào lòng hôn siết lấy, trần trọc một lúc lâu, tay anh còn vuốt ve càn cổ của cô, Hường Thiên Ngôn mất hết cả hồn vía.

- Vậy anh làm thế này với người khác... em cũng không ghen sao?

Tròn xoe mắt nhìn đôi mắt cười của Khương Trì, Hường Thiên Ngôn nghĩ một lát rồi lắc lắc đầu, lại bị cướp lời. Đến tận khi cô cảm thấy hít thở khó khăn, anh mới chịu buông tha.

- Không khó chịu sao?

- ... Có. – Trước đây cứ mỗi lần nhìn thấy Khương Trì thân mật với diễn viên nữ nào đó trên TV, cô đều nhịn không được muốn cào cào màn hình, bây giờ thực sự nghĩ đến cảnh tượng trong kịch bản mình viết, cô chỉ cảm thấy lúc ấy bị cào không chỉ có màn hình, mà còn cả trái tim cô nữa.

Cười nhẹ buông cô ra, Khương Trì đưa mắt nhìn lên tường, với tay lấy điều khiển bật TV lên:

- Thiên Ngôn, khi quay phim em đừng đến studio.

- Em muốn đến. – Hường Thiên Ngôn ôm chặt lấy anh, gục đầu vào ngực anh cự tuyệt. – Em còn rất nhiều điều muốn học, em sẽ cố gắng không ghen.

- Ghen cũng không sao.

Hường Thiên Ngôn còn chưa kịp đáp lời, bỗng nghe thấy tiếng Khương Trì từ trong TV truyền tới. Cô bỗng nhớ ra sáng nay bố con Khương Trì đi phỏng vấn, bây giờ mở TV cho cô xem, không khỏi cười nhạo anh:

- Thì ra chú Khương cũng tự kỷ ghê nhỉ?

Nằm phía dưới cô, tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô, Khương Trì chỉ cười không nói.

Ngay sau đó, Hường Thiên Ngôn mới hiểu thì ra Khương Trì bật TV lên cũng không phải vì tự kỷ.

- “Hiện nay đúng là tôi đang có đối tượng yêu đương, có thể coi là tôi theo đuổi. Cô ấy vốn không muốn tôi công khai, bây giờ tôi nói thế này cũng chỉ sợ về nhà lại phải quỳ giặt quần áo. Cho nên, nếu mọi người không muốn tôi bị phạt, cảm phiền hãy chúc phúc cho chúng tôi. Chuyện như trên weibo lần trước hy vọng đừng xảy ra nữa, dọa cô ấy chạy mất thì tôi chẳng biết tìm đâu ra người phù hợp để làm vợ của bố Khương tôi đây cũng như làm mẹ của Tiểu Triết.”

Dẫn chương trình lẫn khán giả đều bật cười, Hường Thiên Ngôn ngơ ngác nhìn, ánh mắt Khương Trì trên TV lúc này cũng khóa chặt màn ảnh, cho cô cảm giác như khi mình đang nhìn thẳng vào anh vậy.

- Thiên Ngôn, những lời này đều chỉ nói cho em nghe mà thôi.

Như thể bị bỏ bùa, hai mắt Hường Thiên Ngôn mịt mờ, ngẩng đầu hôn lên đôi môi Khương Trì. Đây là nụ hôn đầu tiên cô chủ động, nước mắt chảy dài hai bên má, có một ít lọt vào miệng, vị mặn mặn bỗng hóa ngọt ngào trên đầu lưỡi hai người.

- Chú già, em rất rất yêu anh.

- Anh cũng yêu em.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Nam thần thức tỉnh(5) – Nam nữ thụ thụ bất thân

Hường Thiên Ngôn tỉnh dậy mới nhận ra mình đã ngủ lại phòng Khương Trì cả đêm, ngước mắt lên thấy Khương Trì cười ảm áp:

- Chào buổi sáng.

- Chào buổi sáng.

Tay Khương Trì bị đem làm gối cả đêm, Hường Thiên Ngôn ngồi dậy kéo tay anh cẩn thận xoa nắn:

- Lần sau nếu em ngủ quên, anh cứ gọi em dậy về phòng nhé.

Cười lắc lắc đầu, chỉ cần có thể ôm cô chìm vào giấc ngủ, Khương Trì nguyện để tay mình làm gối suốt đêm.

- Bố! Mẹ... di Hường! – Bánh Bao Nhỏ mặc nguyên áo ngủ dày dặn, tóc tai bù xù chạy vào, leo lên giường Khương Trì chen vào giữa hai người.

- Chào buổi sáng, Tiểu Triết.

- Chào buổi sáng, di Hường!

- Sao sáng sớm đã mò sang đây rồi?

Quay sang phía Khương Trì, Bánh Bao Nhỏ nắm ngón tay anh cười toe toét:

- Con muốn sang chơi với ông bà nội.

- Hừm?

- Hôm qua ông bà nội gọi điện bảo nhớ con đấy, bố ơi lâu rồi mình chưa về đó, con nhớ... ông bà quá... – Bánh Bao Nhỏ nói rồi rúc vào lòng Khương Tri cọ quây. – Ông nội bảo sẽ mua rất nhiều bánh trái con thích ăn mà.

- Tiểu Triết muốn khi nào thì đi?

- Mai ạ, dù sao cũng phải về ăn Tết, con về nhà ông bà nội trước, bố với dì làm tất niên xong thì cùng về đó ăn tết luôn nhé. – Tốt nhất là đưa được dì Hường theo. Bánh Bao Nhỏ rúc trong lòng Khương Tri, đôi mắt tròn xoe cứ láo liên, làm ám hiệu cho ý đồ của mình, nếu muốn mau mau có mẹ, phải tạo ra thế giới của hai người.

- Được rồi. – Chuẩn bị cho vai diễn mới cần lo toan rất nhiều, Bánh Bao Nhỏ tự đòi sang nhà ông bà nội vừa hay giảm bớt âu lo trong anh. – Sang nhà ông bà nội con không được bú rỗng bình đâu biết chưa?

- Con biết, con biết! Cho nên... hôm nay chúng ta làm thành ngày sinh nhật đi!

Bé nhắc đến, Khương Tri mới nhớ tới lời hứa hẹn ngày sinh nhật lúc trước với con. Anh đưa tay vuốt vuốt tóc con cho bớt rối:

- Tiểu Triết muốn làm gì bây giờ nào?

- Con muốn đến khu vui chơi, muốn làm cả bánh gato!

Thoáng nhìn Hường Thiên Ngôn, Khương Tri thầm quyết định trong lòng:

- Ban ngày chúng ta ở nhà làm bánh, tối đi khu vui chơi được không nào?

Đồng ý vô điều kiện, Bánh Bao Nhỏ vui sướng nhảy chơi chơi trên giường, làm cho hai vị đang nằm cũng rung lên bần bật.

- Bố ơi, con đi đánh răng rửa mặt, hai người cũng mau rời giường đi! – Nói rồi bé nhảy tót xuống giường chạy đi, ngày sinh nhật dù sao cũng luôn khiến trẻ nhỏ đặc biệt hào hứng.

Trong nhà có lò nướng, Bánh Bao Nhỏ cứ nhất nhất đòi phải làm bánh tại nhà. Vốn dĩ chỉ cần điện thoại là xong, Bánh Bao Nhỏ lại đòi bằng được ba người cùng đi siêu thị tự mua đồ.

- Hôm nay con là lớn nhất, con cho phép con gọi dì Hường là mẹ. – Bánh Bao Nhỏ nói rồi ôm chân Hường Thiên Ngôn cọ cọ mặt. – Mẹ ơi!

Chiều theo ý bé, Hường Thiên Ngôn cười xoa nhẹ tóc bé.

Đang trong giờ làm việc, siêu thị cũng không đông người, ba người họ nhanh chóng trở thành tiêu điểm. Bánh Bao Nhỏ ngồi trong xe đẩy hàng vui vẻ không chịu được, Khương Tri đẩy xe và Hường Thiên Ngôn sóng vai bên cạnh. Tiếng máy điện thoại chụp ảnh tanh tách truyền tới, Khương Tri không buông mười ngón tay đang đan cùng với Hường Ngôn:

- Đừng lo.

- Con muốn cái kia!

... Á, con muốn cái kia nữa!

... Bố ơi, mình mua cái này nữa được không ạ?

Dưới sự chỉ đạo loạn xạ của Bánh Bao Nhỏ, Hường Thiên Ngôn lại lấy thêm một xe đẩy nữa, chất đầy những quả bánh mà Bánh Bao Nhỏ thích ăn. May mà Hường Thiên Ngôn vẫn nhớ được mục đích ban đầu của việc đi siêu thị, không thì họ đi chuyển này uống công mất.

Phòng bếp rộng, có thêm Bánh Bao Nhỏ thôi mà đã cảm thấy chân tay thật rối rắm. Đến cuối khi bỏ bánh vào lò nướng, trên mặt ba người đều lấm lem bột mỳ.

- Hahaha, bố là mèo loang lớn!

- Mèo loang nhỏ, còn không biết xấu hổ mà trêu bố! – Âu yếm nhéo nhéo mũi Bánh Bao Nhỏ, Khương Tri phui bột trên người, tay kia lại lên quét thêm một cái lên trán bé.

- Bố đánh lên con! Mẹ cứu con với!

Bất đắc dĩ bị cuốn vào trận chiến, đại chiến vẩy bột giữa hai phe ba người thật sự bắt đầu, mãi đến khi Khương Tri mỗi tay khóa lấy một người mới chấm dứt được.

- Mẹ nổi giảo cho giặc! – Bé con có nhỏ đến mấy cũng nhìn ra được Hường Thiên Ngôn nương tay, bé bị treo trên tay Khương Tri vẫn cố sức quấy đạp hai chân.

Cười cười thả bé xuống, Khương Tri ôm lấy Hường Thiên Ngôn vênh mặt lên với con trai:

- Vợ của bố tất nhiên phải che chở bố!

- Chưa phải vợ bố đâu nhé!

Bộ dáng dậm chân của Bánh Bao Nhỏ khiến cô đỡ ngượng ngùng, Hường Thiên Ngôn đành phải lên tiếng:

- Được rồi được rồi, phui lên bột trên mặt đi, chút nữa bánh nướng xong còn trang trí nữa.

Bánh Bao Nhỏ nhanh chân ra phòng khách lấy khăn ướt, rút ra một tờ đưa cho Hường Thiên Ngôn:

- Mẹ lau cho con đi!

Nhận lấy khăn ướt, ngồi xuống cẩn thận lau sạch bột trên mặt bé, Hường Thiên Ngôn lấy thêm một tờ nữa ra lau đôi tay nhỏ bé, bỗng trên mặt có cảm giác man mát.

- Anh bạn nhỏ, lau sạch giúp cô ấy mới là yêu biết chưa? – Khương Trì nói vậy khiến Bánh Bao Nhỏ chau mày. Một câu nói ấy đã khơi dậy ý chí chiến đấu của Bánh Bao Nhỏ, bàn tay nhỏ rút ra một tờ khăn ướt lau mặt cho Hường Thiên Ngôn.

Bị hai cha con họ chọc cười, Hường Thiên Ngôn nhắm tịt mắt lại để hai người lau sạch cho mình. Vừa nghe Bánh Bao Nhỏ thốt lên “hoàn thành nhiệm vụ” xong, hai má cô cùng lúc cảm nhận được hai nụ hôn, mở mắt ra thấy nụ cười giống hệt nhau của hai bố con, trong lòng càng cảm thấy ấm áp hơn.

Khi lò nướng báo hiệu “đing”, điện thoại của Hường Thiên Ngôn cũng reo lên. Bàn giao qua loa công việc tiếp theo cho hai bố con, cô ra ngoài phòng bếp nghe điện thoại.

- Chắc chắn, hạnh phúc ghê gái nhỉ?

- Tất nhiên rồi. – Dựa vào lan can, cô nghĩ đến hai bố con trong nhà bếp thì càng tươi cười hơn. – Tớ sợ kể ra cậu lại chê tớ sến sảm.

- Này, cậu đừng có mà đắc ý thế nhé! Chúng ta nói cụ thể xem nào.

- Sao?

- Tỷ như hai người bây giờ tiến triển đến bước kia chưa?

- ...

Hà Văn ép cung mãi, Hường Thiên Ngôn đành kể thật tiến độ của hai người, chuyện mấy hôm nay toàn ngủ phòng anh cũng thành thật khai ra.

- Cái gì?! Hai người ngủ với nhau mấy hôm mà không làm gì á? – Hà Văn bỗng rú lên khiến cô nhức cả tai, Hường Thiên Ngôn day day tai rồi mới nghe tiếp. – Cậu không có lực hấp dẫn hay ông chú nhà cậu bị bất lực thế?

- Tiểu Văn!

- Hứ, còn chưa gả đi mà bảo vệ anh ta thế? Cơ mà trong mắt tớ ấy, ông chú nhà cậu đúng là một người đàn ông tốt đấy, thủ thân bao năm như thế, cậu đã leo lên giường rồi mà anh ta vẫn có thể bình tâm được, đàn ông nhịn được đến mức này trên đời hiếm lắm. . .

Hường Thiên Ngôn bị cô nàng nói vậy thật đỏ mặt, không thấy nói gì tiếp mới đáp lời Hà Văn:

- Cậu đừng nói lung tung, cậu tưởng ai cũng giống cậu à. . .

- Tớ thì làm sao?

- Cậu với tiện nam nhà cậu thì sao?

- ...

Hai người tám chuyện nửa tiếng đồng hồ, mãi đến khi có người gọi Hà Văn đi mới đành cúp máy. Sức nóng trên mặt Hường Thiên Ngôn đã giảm, nhớ đến bánh gato hẳn là được rồi, cô đi vào trong bếp.

- Mẹ ơi lại đây xem này!

Một lớn một nhỏ đã hoàn thiện chiếc bánh, Bánh Bao Nhỏ nắm tay cô giới thiệu:

- Nè, kem bên ngoài là bột phết, còn con vẽ ba cái người nhỏ nhỏ này đấy.

Đó là bức tranh gia đình dang dở của Bánh Bao nhỏ ngày đó, hình dáng ba người rất mơ hồ, Hường Thiên Ngôn lại hiểu được ý tứ của bé, ba người nắm tay nhau chẳng phải giống bọn họ bây giờ sao? Hường Thiên Ngôn nhin không được chụp lấy một bức hình, kèm lời bình cao nhất:

- Bánh gato đẹp vô cùng luôn!

Hương Thiên Ngôn bây giờ mới nhận ra, ông chú Khương nam thần của mình nghịch ngợm đến vậy, cô vừa mới ăn một miếng bánh kem, Khương Trì đã khoi mào một trận chiến mới – đại chiến kem.

Cả phòng bếp hết bột mỳ lại đến bơ, lan tanh bành chẳng nhìn ra được đáng về ban đầu nữa. Lần này Khương Trì phải xin thua, Hương Thiên Ngôn đưa hai bố con đến phòng tắm, cầm giúp họ quần áo bồn ra ngoài rồi đóng cửa lại:

- Tự tắm rửa sạch sẽ nhé.

Cách một cánh cửa, cô nghe thấy hai bố con kia cãi nhau.

- Con muốn tắm với mẹ!

- Nam nữ thụ thụ bất thân, con phải tắm với bố.

- Không muốn không muốn, con muốn tắm với mẹ!

- Còn muốn sinh nhật không hả?

- Huhu... bố bắt nạt con...

- ...

Dở khóc dở cười, Hương Thiên Ngôn về phòng mình rửa mặt, nhìn thấy khoe môi mình trong gương cũng đang giương lên rất cao. Tiếng gọi “mẹ ơ” của Bánh Bao Nhỏ cứ quanh quẩn trong đầu, cả bộ dáng Khương Trì thừa cơ “sàm sỡ” mình trong trận đại chiến vừa rồi cũng hiện ra, cô bỗng nhận ra, cuộc sống thế này thật hạnh phúc khó ai sánh bằng.

Buổi tối khu vui chơi mang vẻ huyền ảo và thơ mộng hơn, Hương Thiên Ngôn dắt tay Bánh Bao Nhỏ, mà Khương Trì ôm lấy cả người cô, ba người đứng trước vòng quay không lồ cười với nhau.

- Mẹ ơ, chúng ta ngồi lên đây được không ạ?

Tay bị Bánh Bao Nhỏ nắm lấy, Hương Thiên Ngôn nhìn sang Khương Trì.

- Ngoại trừ mấy trò nguy hiểm ra, con muốn chơi gì cũng được. – Khương Trì nói rồi ôm lấy Bánh Bao Nhỏ. – Bây giờ mình phải đi nhờ các cô chú ấy mở cửa cho.

- Tuyệt quá!

Hết thấy đèn màu của khu vui chơi cùng tỏa sáng trong đêm, những ánh đèn cứ nhấp nháy trong mắt Bánh Bao Nhỏ, bé nắm tay vịn hưng phấn nhìn đèn đuốc bên ngoài:

- Bố mẹ ơ! Ngoài kia đẹp quá!

Hương Thiên Ngôn đứng bọc sau Bánh Bao Nhỏ cũng hào hứng theo bé, mà Khương Trì ở bên cạnh mỉm cười nhìn hai người. Vòng quay khổng lồ lên đến đỉnh, trên bầu trời bỗng lóe lên bao ánh màu rực rỡ, Bánh Bao Nhỏ reo lên, khiến trái tim Hương Thiên Ngôn cũng run lên theo.

- Bố ơ! Bố ơ!

- Chúc mừng sinh nhật Tiểu Triết. – Ý cười trong mắt Khương Trì vẫn chưa hề vơi đi, anh ôm lấy Bánh Bao Nhỏ rồi hôn lên trán con. – Mong sao con trai bố mãi mãi khỏe mạnh vui tươi.

- Cả nhà ta đều khỏe mạnh vui tươi!

- Ừm.

Đó là ngày sinh nhật tuyệt vời nhất của Khương Triết, được cậu bé mãi mãi lưu giữ ở nơi an toàn nhất trong tim, mãi mãi vẹn nguyên như lúc ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nam thần thức tỉnh (6) – Thiếu chút nữa...

Sau khi Bánh Bao Nhỏ được đưa tới nhà ông bà nội, ngôi nhà chỉ còn lại hai người họ. Cũng may họ đều có bận bịu của riêng mình, Hường Thiên Ngôn bận tìm nhà, mà Khương Trì bận chuẩn bị cho việc quay phim, thỉnh thoảng cũng đưa cô đi cùng để xem guồng quay công việc.

Mãi cho tới hôm nay, cô mới biết công ty của Khương Trì dành nguyên một tầng làm khu nghỉ ngơi. Tổ chức một buổi ăn chơi tung bừng trước giờ khai máy, lần này diễn viên được chọn đều là người của công ty Khương Trì, mà những nhân viên khác đều đã hợp tác nhiều lần, bữa tụ tập này không hề gượng gạo tí nào. Hường Thiên Ngôn theo sát bên Khương Trì, để anh giới thiệu từng người, mỉm cười chào hỏi, trong lòng cô bỗng có cảm giác thỏa mãn không sao giải thích được.

- Mệt không em? – Dìu cô ngồi xuống salon, Khương Trì ôm eo cô cúi người thân thiết nói.

Lắc lắc đầu, Hường Thiên Ngôn ngửi ngửi hương champagne trong ly và cười ngọt ngào:

- Mặc dù em chỉ là biên kịch, nhưng em tin mình có thể hòa đồng với tất cả ekip làm phim.

Cầm ly rượu trong tay cùng nhẹ với cô, Khương Trì uống một hơi cạn sạch:

- Anh hoàn toàn tin tưởng.

Như thế đã giao hẹn trước với nhau, hết người này đến người kia tới kính rượu Hường Thiên Ngôn, mở miệng là gọi “chị dâu” đến là thân thiết. Từ bia tăng lên thành rượu vang đỏ, cuối cùng khi họ mang ra cả rượu trắng thì Khương Trì không thể tiếp tục khoanh tay đứng nhìn. Cứ vậy lại càng trúng ý mấy kẻ này, Khương Trì uống rượu trắng hết ly này đến ly kia như uống nước, Hường Thiên Ngôn đứng bên cạnh thấy mà xót xa, nhưng cũng đành bó tay.

- Rượu từng người mời chúng tôi đều uống hết rồi, ai còn chọc tôi nữa là tôi sẽ báo Tiểu Trương lưu ý, tiền thưởng cuối năm ấy à, phần trăm hoa hồng ấy à... phải tính toán cho cẩn thận. – Mùi rượu trên người Khương Trì rất nồng, Hường Thiên Ngôn nghiêng người thấy được bên tai anh cũng hồng hồng, nhưng khi anh nói ra những lời này ánh mắt lại rất thanh tỉnh.

Mấy người kia vốn định lên thêm lượt nữa bèn vội vàng tán ra, tùm năm tùm ba trò chuyện.

Lúc Hường Thiên Ngôn đi tìm nước trái cây mang cho Khương Trì thì gặp diễn viên đảm nhận nữ chính Kỳ Vân Thanh:

- Thầy Khương, em có thể mượn chi dâu một lát được không?

Ngạc nhiên tự trở vào mình, nhìn lúm đồng tiền của cô ấy Hường Thiên Ngôn cảm thấy thật lạ lùng, nhưng mà Khương Trì đón lấy nước trái cây trong tay cô rồi cũng đồng ý.

- Anh uống một chút nước trái cây này đi, đừng uống rượu nữa. – Trước khi rời đi Hường Thiên Ngôn vẫn nhìn không được mà dặn dò một câu, Khương Trì nhìn chăm chăm vào nụ cười say lòng người trên môi cô.

Vội và thu lại ánh mắt, Hường Thiên Ngôn đã đi cùng Kỳ Vân Thanh ra ngoài ban công.

- Thiên Ngôn, tính tuổi thì chị còn lớn hơn em, bí mật gọi thế này được không?

Hường Thiên Ngôn vốn có chút không quen khi bị gọi là “chị dâu”, nghe cô ấy nói vậy thì đồng ý ngay.

- Đạo diễn Trần nói em quyết định vai diễn, Thiên Ngôn, vì sao em chọn chị? – Cô nói rồi quay lưng đi, Hường Thiên Ngôn chỉ có thể thấy được ánh trăng phủ lên tấm lưng cô. – Để người đàn ông của mình diễn yêu đương với một người phụ nữ khác, em không đề ý ư? - Nhìn thấy hai người họ thân mật, Kỳ Vân Thanh cũng có thể đoán ra cảm tình của họ thế nào, nhưng lại khiến cô càng khó hiểu hơn.

- Bởi vì chị là một trong những nữ diễn viên mà em rất yêu thích và kính nể. – Hường Thiên Ngôn nhìn thẳng vào cô, bất ngờ đón lấy ánh mắt cô nhìn tới.

- Còn gì nữa không?

- “Tái giá” là tác phẩm đầu tay của em, cũng là tác phẩm em quan tâm nhất, em không thể vì chút cảm xúc nhỏ nhen của phụ nữ mà làm hỏng nó. Ngay cả diễn kịch trong trường đại học mà em cũng bao lần không diễn được, nếu em thực sự làm diễn viên chính, chỉ sợ chính mình cũng không tha thứ được.

Kỳ Vân Thanh bỗng nở nụ cười, khuôn mặt xinh đẹp dần dần toát ra vẻ dịu dàng dưới ánh trăng:

- Chị muốn hỏi em một chuyện nữa, mong em đừng giận.

- Vâng ạ?

- Chuyên môn của em còn cách biên kịch bình thường khá xa, “Tái giá” lại là tác phẩm đầu tay, Thiên Ngôn này, chẳng ai may mắn được như vậy đâu, em có từng nghĩ tới không, đạo diễn Trần đồng ý quay bộ phim này vì nể mặt Khương Trì?

Lời nói chẳng chút kiêng dè xoáy thẳng vào cô, Hường Thiên Ngôn đón nhận hoàn toàn rồi mỉm cười:

- Chị Vân Thanh à, tư cách thầy Khương thế nào chị còn không rõ thì cũng uổng mọi người làm việc cùng nhau bao lâu nay, thêm nữa, em mặc dù mới bỏ nghề vào nghề, nhưng danh tiếng đạo diễn Trần vẫn luôn rất tốt, nếu ông ấy thấy kịch bản không hay thì nhất định sẽ không nhận quay đâu. Nữa là... em tin tưởng cố gắng của mình mấy năm nay.

- Thiên Ngôn, Khương Trì thật có con mắt tinh đời. – Kỳ Vân Thanh nói rồi chân thành cười với cô. – Chị quen anh ấy nhiều năm rồi, chứng kiến anh ấy và Mộc Thanh từ lúc quen nhau đến lúc kết hôn, sau này Mộc Thanh xảy ra chuyện, chị có chút cố chấp cảm thấy không ai có thể xứng đôi với Khương Trì bằng cô ấy. Nhưng giờ đây, chị không thể không thừa nhận rằng, em thực sự rất xứng đáng được anh ấy dành trọn tâm tư.

Nhận được sự công nhận bất ngờ này, Hường Thiên Ngôn càng cảm thấy thiện cảm với cô hơn.

- Chị thực sự rất quý mến em, Khương Trì mà bắt nạt em, nhất định phải bảo chị trút giận giúp em, chị nắm thóp anh ấy hơi nhiều luôn nhé.

Hai người đứng trò chuyện trên ban công thêm một lúc, Hường Thiên Ngôn cứ nghĩ đến Khương Trì, nên cũng không đứng lâu. Trong lòng lại an tâm thêm một chút, Kỳ Vân Thanh đã nói đến vậy rồi, cô còn tính toán nữa thì lại hẹp hòi quá.

Vừa đi tới bên cạnh, Khương Trì đã kéo lấy cô ôm vào lòng.

Hơi ấm của anh cùng hương rượu say lòng người cứ vẩn vút bao quanh Hường Thiên Ngôn, cô thấy ly đã cạn, muốn đi đổi ly khác đã bị anh giữ chặt:

- Chúng mình về thôi.

Chào các đồng nghiệp, Khương Trì bèn ôm eo cô rời khỏi công ty.

- Em biết lái xe không?

Lắc đầu, Hường Thiên Ngôn giúp anh sửa sang áo khoác cẩn thận rồi mới bước ra ngoài cửa lớn. Khương Trì ôm eo cô, lại khẽ dựa vào cô:

- Vậy mình đi bộ về cũng được.

Công ty cũng không xa nhà họ Khương, cô đỡ lấy anh và gạt đầu.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện câu được câu chăng, gió lạnh phất qua phất lại hai khuôn mặt cũng không làm vui bớt hơi ấm của họ. Thỉnh thoảng sẽ có người đi đường lên chụp hình họ, hai người cũng chỉ quan tâm đến đối phương nên không mấy may để ý. Không biết từ lúc nào tuyết bắt đầu rơi rồi, Hường Thiên Ngôn đưa tay ra đón lấy, bông tuyết tan ra trong bàn tay cô.

- Gần cuối năm mà tuyết cũng đã rơi rồi.

Nắm cả bàn tay Hường Thiên Ngôn lại thật chặt, Khương Trì cũng cười cười:

- Tuyết lành báo trước năm được mùa.

Bông tuyết càng lúc càng lớn, cô ngẩng đầu thấy mặt mày tóc tai Khương Trì đã trắng phớt thì không khỏi bật cười, dùng bước vui đầu vào lòng Khương Trì:

- Đứng trong tuyết thêm một chút nữa, chúng ta sẽ bên nhau đến bạc đầu rồi.

Bàn tay ấm áp nâng khuôn mặt cô lên, Khương Trì cười giúp cô phui đi tuyết bám trên mặt và tóc:

- Chúng ta không cần bạc đầu kiểu ấy đâu.

Chun chun mũi với anh, Hường Thiên Ngôn cúi bàn tay đã lạnh cóng vào trong áo anh, độ ấm bên hông anh dần dần sưởi ấm đôi tay cô, cô ngẩng đầu lên, một mảnh tuyết đọng lại trên mi:

- Khương Trì, sau này mỗi lần tuyết rơi mình đều ở bên nhau được không anh?

Gạt gạt tóc trên trán cô, Khương Trì vừa hôn vừa đáp:

- Dù có tuyết rơi hay không, chúng ta đều sẽ ở bên nhau.

- Chú Khương này.

- Ừ?

- Mấy hôm này hạnh phúc quá, anh lại nói lời ngọt ngào như vậy, thực sự cảm thấy như đang mơ vậy.

Khương Trì đưa tay捏捏 má cô:

- Không phải mơ đâu.

- Vâng, chuyện tìm nhà mấy hôm nay cũng có dấu hiệu rồi, anh có lưu luyến em không?

Nhưng anh chỉ cười, ôm cô vào lòng nhẹ nhàng vỗ lưng. Tất nhiên là anh lưu luyến, cho nên chuyện tìm nhà của Hường Thiên Ngôn sẽ mãi mãi không thành công.

Cuối cùng hai người vẫn phải lái xe về nhà, sau đó Khương Trì ngà ngà say nằm vật ra giường bất động. Bất đắc dĩ cởi giày giúp anh, Hường Thiên Ngôn nghĩ đến anh đã uống đỡ cho mình bao nhiêu thì lại càng dốc lòng chăm sóc hơn.

- Thiên Ngôn... – Khương Trì nỉ non, lời nói tiếp theo nhỏ quá cô không nghe rõ được, cúi xuống ghé sát vào miệng anh, Hường Thiên Ngôn đang nghe rất nghiêm túc thì lại bị anh vươn tay kéo ngã vào lòng.

Còn chưa kịp phản ứng, cô đã bị Khương Trì hôn sâu lấy, không vuốt ve bờ môi mà lập tức tiến thẳng vào trong. Hường Thiên Ngôn vốn chẳng phòng bị gì, môi răng đều bị đoạt lấy không kháng cự được. Đánh phải mặt cho Khương Trì thích làm gì thì làm, hương rượu còn đọng lại trong miệng anh rải đầy đầu lưỡi cô. Hường Thiên Ngôn từ lượng cũng không kém, mà giờ đây lại có cảm giác hơi lâng lâng, hơi thờ thẩn quanh giữa hai người cứ nóng dần lên không chịu được.

Cả người cô run rẩy, mở to mắt chỉ thấy trần nhà trắng xóa, cảm giác ấm ấm nóng nóng trên vành tai có phần níu lại ý thức của cô, tay đã bị Khương Trì giữ chặt, một tiếng “ưm” bỗng thoát ra từ miệng cô.

Dường như bị nuốt hết sạch sành sanh.

Tiếng điện thoại vô duyên bỗng đánh thức cô, ánh mắt Hường Thiên Ngôn dần dần trong trở lại, nhận ra quần áo mình đang xốc xếch mà Khương Trì đang phủ lên người cô từ tốn hôn. Vội vàng giữ lấy tay anh, cô định lên tiếng thì bị ngăn lại.

Điện thoại của Hường Thiên Ngôn dừng kêu, điện thoại của Khương Trì lại lập tức reo lên.

- Điện... điện thoại.

Buồn bực cắn môi cô, Khương Trì chỉnh lại quần áo cho cô, quờ tay lấy điện thoại nhìn vào màn hình xong sắc mặt càng xấu hơn. Hường Thiên Ngôn sau khi hoàn hồn thì phản ứng đầu tiên là muốn trốn chạy, cô vừa ngồi dậy đã bị kéo lại luôn.

- Tiểu Triết à, sao thế? – Khương Trì nghe điện, một tay giữ chặt Hường Thiên Ngôn, vòng qua sau gáy cô quẩn quẩn lộn tóc.

- Không ạ, con chỉ kể cho bà nội về đi Hường, bà nội muốn nói chuyện với bố này.

- ... – Buông cô ra, Khương Trì khoác áo ngủ rồi bước đến bên cửa sổ. – Đưa máy cho bà nội nào.

Vận động được nửa chừng rồi, cô toát bao nhiêu là mồ hôi, dưới thân cũng ẩm ướt khó chịu, thấy Khương Trì rồi đi bèn vội vàng rời giường chạy về phòng mình.

Hành động của Hường Thiên Ngôn đều lọt vào mắt Khương Trì, anh cong cong khóe miệng trả lời điện thoại:

- Mẹ à.

- Nghe Tiểu Triết nói cô Hường kia đã ở lại nhà con rồi à?

- Vâng, không tìm được nhà, ở tạm chỗ này.

- Ở tạm thật hay là con cố tình giữ người ta lại thế? Con trai à, cô bé kia nhỏ tuổi hơn con nhiều, hai đứa đến với nhau không sao thật chứ?

- ... Mẹ thì nhỏ hơn bố mấy tuổi vậy?

- Khụ khụ, con trai à, hôm nào đưa cô bé ấy về nhà cho mẹ xem chút, bố con mặc dù sĩ diện thật, nhưng nghe Tiểu Triết cứ khen cô bé mãi, bố con thực ra cũng mong được gặp lắm đấy.

- Bố có nói cho phép con về ạ?

- Sao tính tình hai bố con cứ ương bướng vậy nhỉ, người cũng đã mất rồi, hai người còn gay gắt làm chi nữa?

- ...

Tổng Hề dẫn dò thêm một chút chuyện gặp mặt con dâu tương lai, lại còn hỏi han một loạt về cuộc sống của anh rồi mới chịu thôi. Khương Trì chỉ chịu thua có hai người, con trai và mẹ của anh. Nghĩ đến bộ dáng trốn chạy của Hường Thiên Ngôn anh bỗng bật cười, quay lưng đi về phía phòng cô.

- Em có nghĩ đến việc ra mắt bố mẹ chồng không? – Gõ cửa rồi đẩy vào, Khương Trì dựa lưng vào khung cửa nhìn Hường Thiên Ngôn sáy tóc.

Cô tắt máy sấy quay lại nhìn anh:

- Sao cơ?

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Nam thần thức tỉnh(7) – Pháo hoa

Chuyện ra mắt phụ huynh khiến Hường Thiên Ngôn cứ thấp thỏm không yên, sau đó Khương Trì nói nhân nhậ qua loa rằng chỉ là người nhà gặp gỡ trò chuyện thôi mà, nhưng trong lòng cô cứ lộn cộn vướng mắc. Hai người vẫn ở cùng nhau như trước, thỉnh thoảng Khương Trì cũng nghịch ngợm “sàm sỡ” cô một chút, tuy nhiên vẫn bình yên vô sự đến giao thừa.

- Thực sự không muốn ở bên anh qua giao thừa à? – Đưa cô đến nhà ga, Khương Trì vuốt ve bàn tay cô hỏi lại lần nữa.

Không muốn, cô vẫn rút tay ra:

- Bác trai bác gái bây giờ chắc đang mong anh lắm đấy, Tiểu Triết cũng nhất định nhớ anh muốn chết.

- Nó cũng nhớ em đấy.

- Chắc chắn rồi, qua năm mới em sẽ trở lại, em rất mong chờ “Tái giá” ghi hình mà! – Cảm thấy anh vẫn không nỡ buông, Hường Thiên Ngôn cời dây an toàn rồi hôn vụn đến hôn lên hai má anh. – Chú Khương nếu không nỡ rời xa thì có thể đưa Tiểu Triết đến nhà em chúc tết mà, đừng quên mang quà nhé.

- Chưa gì đang muốn anh ra mắt phụ huynh à?

- ... Đến giờ rồi, em đi đây, năm mới vui vẻ nhé! – Nhà ga đông người, Hường Thiên Ngôn không cho anh vào tiễn, một mình xách túi hành lý vào ga. Có một số việc Khương Trì không nói thì cô cũng không hỏi, nhưng mà vướng mắc trong lòng chẳng thể nào tan đi.

Hường Thiên Ngôn cứ nghĩ mình không phải người hay tính toán, vậy mà giờ cũng so đo thiệt hơn.

Giao thừa đối với nhà họ Hường mà nói là một ngày cuối năm bận rộn, chiều muộn mới về đến nhà, Hường Thiên Ngôn vui vẻ thoải mái vì đỡ được nhiệm vụ dọn dẹp và mua sắm, chỉ cần dọn qua loa phòng mình là được.

- Ngôn Ngôn à, con cứ nghỉ ngơi thêm chút nữa đi, năm nay ông bà nội con ăn tết bên nhà bác cả, mỗi nhà mình mẹ làm mấy món là được, bố con cứ muốn ăn cá con làm bằng được ấy.

- Không vấn đề, con sửa soạn một chút rồi ra ngay. – Com tắt niên trước giờ đều là cô cùng làm với mẹ, năm nào cũng đổi món, chỉ có món dưa cá của Hường Thiên Ngôn là được ông Hường cực lực yêu cầu năm nào cũng phải có.

Cẩn thận cất quần áo vào tủ, Hường Thiên Ngôn ngồi ngáy ra trên giường một lúc rồi mới nhớ ra phải nhắn tin báo bình an. Bấm số Khương Trì rồi, nghĩ thế nào cô lại nhắn tin cho anh.

Không lâu sau màn hình nhấp nháy tên anh, cô ngẩn ngơ một lát rồi mới nhận điện.

- Có một không?

Hường Thiên Ngôn lắc đầu, nhớ ra anh không thấy được mới mở miệng:

- Trên đường ngủ một giấc nên giờ rất tỉnh táo, anh thì sao?

- Đang ở công ty giải quyết một chuyện, xong việc sẽ về.

Hường Thiên Ngôn cũng không biết chuyện nhà Khương Trì, bây giờ mới cảm thấy không ổn, lời khuyên nói ra miệng lại thành lời trêu chọc:

- Chú Khương, anh mà không về Tiểu Triết lại khóc nhè đấy, cẩn thận kéo lúc ấy anh muốn về cũng không được đâu.

- Biết mà.

- Ừm, giao thừa chúng mình cùng xem pháo hoa nhé.

- Sao cơ?

- Lúc mười hai giờ đêm nhất định sẽ có bắn pháo hoa, pháo hoa chúng ta thấy mặc dù không giống nhau nhưng cũng coi như cùng nhau bước sang năm mới có phải không? Chú Khương này, khi em về đừng quên tiền lì xì nhé.

Đầu bên kia truyền tới tiếng cười trầm trầm của Khương Trì, mãi sau mới nghe anh đáp lại:

- Được rồi.

Tìm một tư thế thoải mái nằm trên giường cùng anh trao đổi về tập tục ăn tết của hai nơi, đến lúc cúp máy rồi Hường Thiên Ngôn mới nhận ra mẹ đang dựa cửa với về mặt hóng chuyện.

- Bây giờ giới trẻ có trào lưu gọi nhau là chú cơ à?

- ... Mẹ à!

- Khụ khụ, nghiêm chỉnh mà nói, mẹ còn định lần này con về nhà đưa con đi xem mặt đây này! Con bé đáng chết này, quen bạn trai cũng không báo với nhà, mẹ với bố con còn tưởng con vẫn đang trồng cây si kia. – Mẹ nói rồi ngồi lên giường cô, Hường Thiên Ngôn thuận thế gối đầu lên chân bà.

“Cây si kia”, cô bị nhắc vậy mới giật mình nhớ ra, Diệp Miên khi ấy nói sẽ không quấy rầy cô và thực sự đã không xuất hiện nữa rồi.

- Ngán ra làm gì thế, bao giờ mới mang bạn trai về cho mẹ xem đây, mẹ của con nhìn người rất chuẩn đấy, mẹ thông qua thì hai đứa mới có thể tiếp tục biết chưa?!

- ... Mẹ à, mới quen thôi mà, chờ ổn định rồi con đưa về nhà cho mẹ xem được không?

- Bao giờ mới ổn định? Chuyện này phải xác định càng sớm càng tốt biết không? Con bây giờ cũng sắp đầu ba rồi, mẹ giữ cửa giúp con, không được đưa này thì đổi ngay đứa khác, mẹ đã bảo rồi, di Lý của con vẫn luôn để ý người giúp con đấy, cái cậu Tiểu Trương...

- Mẫu thượng đại nhân! Tiểu nhân xin phép đi ngủ thiện phòng chuẩn bị âm thực cho phụ hoàng, ngài có thể tha cho con đi được không ạ?

Nhéo cánh tay con gái một cái, bà Hường dờ khóc dờ cười:

- Sao tôi lại để ra một đứa dờ hơi thế này?

- Rõng sinh rõng, phượng sinh phượng, mẹ còn không biết sao? – Nói rồi chạy vụt đi như một làn khói, đến khi bà Hường nhận ra thì cô đã đứng trong bếp cạo vẩy cá rồi.

Bữa cơm tất niên cũng không yên ổn cho lắm, hờ tý là điện thoại của Hường Thiên Ngôn lại nhận được tin nhắn chúc năm mới, dưới ánh mắt của bố mẹ từ hai bên trái phải chiếu vào, cô tắt chuông vút điện thoại ra salon.

- Ngôn Ngôn, chúc mừng năm mới.

- Ha ha, lớn bằng này còn phải mừng tuổi.

Hường Thiên Ngôn nhận tiền mừng tuổi từ hai vị, cười hi hi nói chúc mừng phát tài lại nhìn không được đáp lại bà Hường:

- Thế nên con mới không muốn lấy chồng mà, hàng năm vẫn nhận được hai phần tiền mừng tuổi thích thật.

- Quên đi, nói cho con biết, qua ba mươi con lấy chồng hay không cũng không cho nữa đâu. – Đáp trả còn sắc bén hơn, bà Hường còn không quên lấy đĩa gõ đầu cô. – Chẳng biết con nghĩ cái gì nữa, nhà người ta con cháu đã biết rót nước tương, mà con thì đến một cái bóng đáng cũng chả có.

Cười hi hi ra tiếng, Hường Thiên Ngôn đang thực sự ngượng ngùng, cô với Khương Trì mà kết hôn, có sẵn luôn đứa con biết tự đi mua đồ ăn ấy chứ.

- Ngôn Ngôn, dù con bao nhiêu thì bố vẫn mừng tuổi.

- Ông toàn chiều nó thôi!

- Con gái tôi, tôi còn tiếc chẳng muốn gả đi cơ mà.

- ...

Thừa dịp mẹ đang nhắc nhở bố, Hường Thiên Ngôn đi đến ghế salon lấy điện thoại, khoác áo măng tô, quàng khăn rồi đi ra ngoài:

- Con xuống dưới đi bộ cho tiêu cơm nhé.

Đến mấy chục tin nhắn chưa đọc, còn có hai cuộc gọi nhờ. Hường Thiên Ngôn ngồi trên ghế dài trong khuôn viên của tiểu khu lướt xem, ngoài trời lất phất tuyết rơi, cô rúc vào khăn quàng cổ cười vui vẻ, sương mờ trắng trắng tan ra rồi tụ lại trước mặt cô. Hầu hết đều là tin gửi hàng loạt, có người còn

sơ ý chẳng chỉnh sửa lại ký tên ở dưới đã gửi chuyển tiếp luôn, Hường Thiên Ngôn có lòng bèn nhấn lại nhắc nhở kèm theo lời chúc năm mới.

Tin nhắn của Bà đồng vẫn theo phong cách hăm hăm dờ dờ của cô nàng, chúc cô năm mới vui vẻ thôi lại còn phải nói thêm một đoạn rất là nghiêm túc, đại khái là dặn cô năm mới đừng để ý mấy chuyện vụn vặt, phải tin tưởng người mình để ý, mà cần phải cảnh giác với người đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của mình.

Hường Thiên Ngôn vẫn luôn cảm kích sự quan tâm của cô nàng đối với mình, nhưng dù thế nào cũng không sao tin được những điều diệu kỳ mà cô ấy nói đến. Cô nhấn lại cảm ơn kèm lời chúc năm mới vui vẻ, cũng không bận tâm đến tin nhắn ấy nữa.

Lướt đến tin nhắn của Diệp Miến thì cô sững sốt trong chốc lát rồi mới chạm vào xem, là lời chúc đơn giản nhất – Chúc mừng năm mới.

Đã nói rằng không liên hệ nữa, Hường Thiên Ngôn nghĩ đi nghĩ lại rồi trả lời anh bằng một tin nhắn tương tự.

Vẫn không mở ô ra, cô ngửa đầu nhìn những bông tuyết chuyển thành màu xám, cứ nghĩ tuyết này chẳng lớn mà không hiểu sao vẫn có cảm giác nặng nề. Hường Thiên Ngôn dút tay vào trong áo, bông tuyết vương trên áo len cũng bám lại theo, có thể thấy rõ ràng hình hoa sáu cánh. Lấy máy ra chụp ảnh, cô đăng điều cuối cùng của năm lên Weibo...

“Anh nói tuyết lành báo trước năm được mùa, anh nói chúng mình không cần phải có tuyết mới bên nhau đến bạc đầu, em tin tưởng anh.”

Tuyết rơi không dày, vậy mà cũng có trẻ con chạy ra đập người tuyết, thỉnh thoảng còn có quả cầu tuyết ném về phía cô, Hường Thiên Ngôn đang lướt weibo một mình, mà bị tội nhỏ khiêu khích quá nên cũng gia nhập cuộc chiến.

Mà lúc này tại nhà họ Khương, không hề vui vẻ như ở chỗ cô.

- Rốt cuộc anh thấy người đàn bà kia có chỗ nào tốt hả?

- Bớ! Cô ấy có tên.

- Hơn hai mươi tuổi vừa mới chia tay đã bập vào anh, lại còn vào công ty anh làm biên kịch khéo quá nhỉ...

Hai bố con vừa gặp mặt đã khắc khẩu chính là ký do Khương Trì không muốn trở về, trên đường về anh đã định sẽ ăn một bữa tất niên thật ngon lành, nhưng bây giờ không nhịn nổi nữa, nặng nề và dút khoát đứng dậy:

- Con no rồi.

Bánh Bao Nhỏ tinh mắt vội nhảy khỏi ghế chạy đến bên Khương Trì ôm lấy anh:

- Bố ngồi ăn cùng con một chút nữa thôi mà.

- Tiểu Triết buông bố cháu ra.

- Ông nội! Di Hường thực sự là người rất tốt mà! Ông đừng nói đi ấy như vậy!

Khương Trì cúi xuống xoa nhẹ đầu con trai và ôm lại bé:

- Di Hường có chuẩn bị quà năm mới cho con đấy, có muốn lên xem một chút không nào?

Cái miệng nhỏ bé đang trề ra bỗng nhoen cười, Bánh Bao Nhỏ ôm cổ Khương Trì gật gật đầu ngay lập tức, quay đầu lại vẫn không quên nhắc nhở ông Khương:

- Ông nội nói Di Hường không tốt khiến cháu rất tức giận. Bà ơi cháu lên xem quà cái đã, lát nữa lại xuống ăn tết với ông bà nhé!

Hường Thiên Ngôn mua cho bé một bộ xếp gỗ, Bánh Bao Nhỏ vừa nhận được đã ngồi phệt xuống đất xếp:

- Con muốn xếp một tòa lâu đài thật lớn để cả nhà mình cùng ở, di Hường cũng là người nhà mình!

Cười cười mặc cho bé chơi, Khương Trì ngồi dựa trên giường tranh thủ mở weibo của Hường Thiên Ngôn ra xem.

Câu nói kia cùng bức ảnh trên weibo khiến khoe miệng anh tràn ra ý cười, Khương Trì quay đầu nhìn Bánh Bao Nhỏ đang chơi vui quên trời quên đất bỗng nảy ra một ý:

- Tiểu Triết, muốn gặp di Hường không con?

- Muốn ạ!

- Bố đưa con đi gặp di ấy nhé?

- Được ạ! Được ạ! Được ạ!

Hai bố con đều là tuýp người hành động, Bánh Bao Nhỏ về phòng mình tìm một lúc rồi lấy ra một tập tranh mang theo, Khương Trì nai nịt cẩn thận cho bé rồi ôm bé xuống lầu.

- Đi đâu thế?

Dừng bước một chút, Khương Trì chỉ quay ra nói với bà Khương một câu:

- Con đưa Tiểu Triết ra ngoài một chuyến, không biết lúc nào về.

Bánh Bao Nhỏ ngồi ghế sau hưng phấn không thôi, bé ôm theo mình một đồng đồ chơi lên xe ngồi chơi, đến khi mệt mới quơ chân hỏi Khương Trì khi nào mới đến nơi.

- Con chớp mắt một lát đi, tới nơi bố gọi.

Mấy tiếng đi đường, Bánh Bao Nhỏ cứ gà gà gât gât, chỉ có mỗi ngọn đèn đường leo lét, Khương Trì nhớ đến nụ cười của Hường Thiên Ngôn chỉ cảm thấy trong lòng càng ảm áp.

Khi xe dừng trước cửa tiểu khu của nhà Hường Thiên Ngôn thì đã là nửa đêm, Bánh Bao Nhỏ nhìn quanh rồi nhòm dậu, thấy đèn đuốc sáng trưng trước mũi xe thì tỉnh táo ngay,

- Đến nơi rồi!

- Gọi điện cho dì Hường đi con.

- Vâng ạ!

Khi nhận được điện thoại, Hường Thiên Ngôn đang nằm trên sofa tranh nhau viên ô mai lớn nhất với bà Hường, bị hồi chuông điện thoại quấy nhiễu mà hụt mất mục tiêu.

- Dì Hường!

- Tiểu Triết à, năm mới vui vẻ nha...

- Năm mới vui vẻ! Dì ra ban công ngay đi!

- Hửm? – Theo lời bé đi ra ban công, Hường Thiên Ngôn nhìn xuống con đường nhỏ không có bóng người thì khó hiểu nói. – Làm sao vậy?

- Dì có thấy con không ạ? Con với bố đang ở dưới lầu nhà dì này!

Lúc này mới kịp phản ứng, Hường Thiên Ngôn vào nhà túm lấy chìa khóa chạy vội xuống lầu, ban công nhà họ không thẳng với cửa lớn của tiểu khu, làm sao thấy được xe của Khương Trì. Chạy một mạch ra ngoài, từ xa cô đã thấy Khương Trì đứng bên cạnh xe chờ cô.

- Sao hai bố con cũng đến đây?

- Để cùng em bước sang năm mới. – Thấy cô cả áo khoác còn chưa kịp mặc, Khương Trì nhủ may cỏi áo khoác phủ thêm cho cô, cảm thấy chưa đủ lại quảng thêm khăn lên cho cô.

- Dì Hường ơi! Năm mới vui vẻ nhé! – Tiểu Triết dán vào cửa kính xe cũng mãnh liệt vẫy vẫy tay chào cô.

Trên bầu trời pháo hoa thi nhau khoe sắc, Hường Thiên Ngôn ngẩng đầu thấy được ánh sáng bùng lên trong mắt Khương Trì:

- Năm mới vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Có xứng hay không? (1) – “Tái giá”

- Ngần ngợ cái gì thế?

Hường Thiên Ngôn hoàn hồn, đón lấy nén hương Khương Trì đưa tới, cùng anh vãi lạy:

- Thực sự đã khai máy rồi ư.

Giúp cô cắm hương vào bát, anh gõ trán cô một cái, chưa kịp mở miệng Kỳ Vân Thanh bên cạnh đã bật cười:

- Thiên Ngôn à, em đáng yêu thật ấy.

- Em cảm thấy mình bây giờ như người chồng chờ bên ngoài phòng sinh ấy, trong lòng vừa lo lắng vừa hân hoan, chị Vân Thanh đừng cười em nhé.

- Được rồi, được rồi, không cười em. Nhưng mà chị muốn hỏi lại em một lần nữa, em thực sự không bận tâm khi chị với A Trì quay cảnh hôn nhau sao?

- Chị Vân Thanh. . .

Hai người cười cười nói nói đều lọt cả vào mắt Khương Trì, anh định bước tới góp lời thì lại có người gọi:

- Không gọi được cho tổng giám đốc Phong, chúng ta có cần chờ anh ấy không ạ?

- Chờ đi.

Tiếng máy ảnh tanh tách vang lên, Hường Thiên Ngôn né ống kính theo thói quen nhưng vẫn đứng phải phóng viên:

- Cô Hường, xin hỏi kịch bản của cô được đạo diễn Trương nhắm lấy có phải nhờ quan hệ với thầy Khương không ạ? Thầy Khương đã nhiều năm không đóng phim giờ lại đảm nhiệm vai chính có phải cũng vì cô không ạ?

Vấn đề này tôi hôm trước Hường Thiên Ngôn cũng nghĩ đến rồi, cô kéo kéo Kỳ Vân Thanh để cho mình tự phát biểu, rồi quay sang phóng viên cười rất tự nhiên:

- Trước khi phim được công chiếu dù tôi có nói gì thì các bạn cũng khó mà tin tưởng, hai vấn đề bạn đây vừa hỏi, tôi nghĩ đến khi “Tái giá” được công chiếu các bạn sẽ có câu trả lời thuyết phục nhất.

Câu trả lời của cô đã rất rõ ràng, nhưng phóng viên vẫn không chịu buông tha:

- Vậy cô có ý kiến hay giải thích gì về con bão trên weibo vừa qua không? Chúng tôi có thể cho rằng. . .

- Tổng giám đốc Phong đến rồi!

Câu hỏi sắc bén của phóng viên còn chưa được nêu ra đầy đủ đã bị cắt ngang, tất cả ống kính đều hướng về phía chiếc xe thể thao bóng bảy kia. Họ chụp lấy chụp để như sợ mất bài đến nơi, Hường Thiên Ngôn nhìn cảnh tượng trước mắt bèn quay sang bên cạnh tìm Kỳ Vân Thanh:

- Tất cả diễn viên của chúng ta đến đầy đủ chưa ạ?

- Anh ta không phải diễn viên đâu.

Quả thật không phải diễn viên, nhưng còn phô trương hơn cả những diễn viên lớn, chờ đến khi đội vệ sĩ dắt phóng viên sang hai bên, cửa xe mới bị đẩy ra. Xe thể thao bóng bảy, áo khoác bóng bảy, kính râm bóng bảy và kiểu tóc cũng bóng bảy luôn, Hường Thiên Ngôn không thể không thừa nhận người đàn ông này thực sự rất bánh.

Người đàn ông ấy đi thẳng đến trước mặt Kỳ Vân Thanh rồi mới hạ kính râm xuống.

- Tổng giám đốc Phong lại bắt chúng tôi đợi lâu đấy.

- Tôi đã phải đi gấp mấy ngày đêm mới đến được đây, đại minh tinh Vân Thanh của chúng ta có thể đứng chờ tôi nữa không? – Anh ta lại nhìn sang Hường Thiên Ngôn. – Xem ra đây là vị biên kịch đại nhân của chúng ta rồi.

- Chào anh. – Hường Thiên Ngôn nhớ tới nhà đầu tư Khương Trì từng nhắc đến, lại thấy thái độ giữa anh ta và Kỳ Vân Thanh cũng đoán ra được thân phận người này, hẳn là ông trùm khách sạn lên báo còn nhiều hơn cả minh tinh màn bạc – Phong Lỗi.

- Biên kịch Hường còn trẻ trung xinh đẹp hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi, tôi nay chúng ta có thể cùng nhau gặp mặt dùng bữa không nhỉ? – Phong Lỗi nói rồi chìa tay ra, chưa kịp chạm tới Hường Thiên Ngôn đã bị xen ngang.

- Phong Lỗi, cậu đi dâng hương đi. – Ôm Hường Thiên Ngôn vào lòng, Khương Trì đưa nén hương đã châm cho anh ta.

- Haha, ham muốn bảo hộ có chấp thật.

Phong Lỗi nghe lời thấp húng, Hường Thiên Ngôn nhìn anh ta nhếch môi cười:

- Tổng giám đốc Phong thú vị thật.

- Anh có nên cảnh giác không?

Hương Thiên Ngôn nghi hoặc nhìn anh, sững sốt một lúc mới hiểu ra, cô đặt tay lên cánh tay Khương Trì:

- Anh nghĩ nhiều quá rồi, người anh ta thấy hứng thú không phải em đâu.

- Vậy à?

- Em mơ hồ cảm thấy giữa tổng giám đốc Phong với chị Vân Thanh có tình cảm lưu luyến sâu sắc...

- ...

- Em nói thật đấy, nhưng mà nếu tổng giám đốc Phong thích chị Vân Thanh, sao còn phải gây ra lùm scandal tình ái như vậy nhỉ? – Ngoảnh sang nhìn Khương Trì, Hương Thiên Ngôn bỗng thấy thật mất duyên, người đàn ông này bao năm qua cũng không có lấy một scandal nào, à tất nhiên là không tính chuyện của cô bữa đó.

Đang ở bên mình, mà cô ấy cứ toàn nói chuyện về người đàn ông khác, Khương Trì nhìn về phía đạo diễn:

- Họ đang gọi chúng mình kìa.

Chủ đề Phong Lỗi dừng ở đây, tay Hương Thiên Ngôn bị Khương Trì nắm chặt kéo về phía mọi người.

Chỉ là chủ đầu tư, Phong Lỗi vốn chỉ cần xuất hiện rồi đi luôn cũng được, nhưng anh ta vẫn ở lại tán gẫu quên trời quên đất với cả đoàn làm phim. Có mấy diễn viên ít tên tuổi cứ nán lại điểm trang rồi quần lấy anh ta, nhiều khi, bám vào một ai đó còn hiệu quả hơn cả liều mạng cố gắng nhiều năm.

- Em đang nghĩ gì vậy? – Khương Trì tìm mãi mới thấy Hương Thiên Ngôn đang ngồi bên lò sưởi trong phòng, cô đưa ly trà sữa trong tay lên hơ ấm khuôn mặt anh, anh ngồi xuống bên cạnh cô cùng sưởi ấm.

- Thầy Khương này, lúc mới vào nghề chắc anh vất vả lắm nhỉ?

- Sao em tự dừng lại hỏi chuyện này? – Khương Trì nhìn theo ánh mắt Hương Thiên Ngôn, bỗng hiểu ra. – Có hai con đường dẫn đến đỉnh vinh quang, một là nương nhờ sải cánh điều hâu, hai là tự mình bước từng bước lên, có người bước đến nửa chừng lại bỏ cuộc, mà có người nôn nóng muốn tới đích nhanh chóng mà ngã từ trên lưng điều hâu xuống. Trước giờ anh chỉ tin ở chính mình thôi.

Hương Thiên Ngôn rút bàn tay đang bị anh nắm lấy ra, lồng ngón tay vào bàn tay anh:

- Vậy nên anh là tín ngưỡng của em.

Khương Trì ngẩn ra, rồi bỗng bật cười.

Lúc chụp ảnh tạo hình, Hương Thiên Ngôn nhìn Khương Trì mà hoảng hốt. Đã xem biết bao nhiêu phim của anh rồi, hình tượng cổ trang của Khương Trì cũng không còn xa lạ đối với cô, nhưng mà hiệu ứng trường quay vẫn khiến lòng cô run rẩy.

- Trông họ thật là trai tài gái sắc.

Bị Phong Lỗi bất ngờ xuất hiện làm giật mình, Hương Thiên Ngôn theo lời anh ta nhìn Khương Trì và Kỳ Vân Thanh đang đứng trước ống kính:

- Tổng giám đốc Phong, nói những lời này trước mặt bạn gái người ta có nên chăng?

- Ồ đúng là mỗ Phong tôi thất lễ rồi.

- Huống chi, tổng giám đốc Phong với chị Vân Thanh cũng không đơn giản đâu nhỉ? – Hương Thiên Ngôn nói xong cũng để ý thấy sự mất tự nhiên thoáng qua trên khuôn mặt anh ta.

Phong Lỗi cứ ngỡ chẳng ai nhìn ra được, vậy mà bị cô vạch trần như vậy. Ý đồ ban đầu đã đổ bể rồi, anh quay ghế sang phía Hương Thiên Ngôn:

- Cô nhìn ra được à?

- Trường quay bao nhiêu người chờ anh Phong như vậy, mà anh xuống xe chỉ để ý đến một mình chị Vân Thanh, nếu không phải trong lòng anh có chị ấy, tôi cũng thực không tìm được nguyên do nào khác. – Hương Thiên Ngôn nói xong mới nhận thấy mình đã nhiều lời rồi, bèn cúi đầu tiếp tục sưởi ấm không nói thêm gì nữa.

- Anh có thể gọi em là Thiên Ngôn không? – Thấy cô gật đầu, anh ta cười cười nói tiếp. – Phong Lỗi anh cũng không phải người thích giấu diếm, em nhìn ra rồi thì chúng ta cứ nói trắng ra. Đúng là anh thích Thanh, nhưng cho đến giờ anh vẫn không thể hiểu được tâm tư cô ấy, em đã là bạn gái Khương Trì, cũng coi như là bạn của anh rồi, chuyện này em có thể giúp anh được không?

- Mấy vụ scandal tình ái là sao vậy?

Nghe cô hỏi vậy, Phong Lỗi cười khò:

- Trong mắt cô ấy không có anh, em cũng biết tính cô ấy rồi đấy, nếu không có mấy vụ scandal tình ái này, làm sao anh có thể lượn lờ xung quanh cô ấy được.

- Hừ! – Thì ra play boy thực sự si tình, Hường Thiên Ngôn cẩn thận thăm dò anh chàng. – Anh thực sự muốn ở bên chị Vân Thanh à?

Phong Lỗi lườm cô một cái, bày tỏ sự khinh thường rõ rệt khi thấy cô đã biết rồi còn hỏi.

- Tổng giám đốc Phong...

- Gọi là anh Lỗi được rồi.

- Vâng, Phong Lỗi, em giúp anh là vì muốn tốt cho chị Vân Thanh thôi nhé, mà em cũng không dám chắc có thể se duyên giúp anh chị được đâu. Nhưng điều kiện tiên quyết là, anh không được gây nên scandal gì nữa đâu đấy.

Phong Lỗi gật đầu nhận lời, thấy có người đang đi về phía họ bèn ghé vào bên tai Hường Thiên Ngôn thầm thì:

- Đây là bí mật của chúng ta.

Đàn ông dù sao vẫn rất sĩ diện, Hường Thiên Ngôn đồng ý ngay, hồn nhiên không nhận ra ý cười trên mặt Phong Lỗi.

- Hai người đang nói gì thế? – Kỳ Vân Thanh nói rồi ngồi chen vào giữa bọn họ, kéo tay Hường Thiên Ngôn làm như vô ý hỏi.

- Bí mật, Tiểu Ngôn nói phải không?

Cô ôm cánh tay rừng mình một trận, mà Phong Lỗi vẫn nháy nháy đôi mắt hoa đào:

- Khách sạn còn có việc, mai anh lại đến thăm mấy em.

- Mau đi đi, kẻo lại gây họa cho các cô gái ở đây.

- Vân Thanh em thật là vô tình...

- ...

Chiếc xe thể thao bóng bẩy vừa rời đi, Kỳ Vân Thanh bèn kéo Hường Thiên Ngôn lại dặn dò:

- Tiểu Ngôn, em đừng tùy tiện tin lời anh ta nói.

- Em biết mà, chị Vân Thanh.

Để kịp tiến độ, buổi chiều đã bắt đầu quay luôn.

Khương Trì lạnh lùng xốc mảnh kiệu hoa lên đón cô dâu Kỳ Vân Thanh, cả hai đều mặc áo cưới màu đỏ rực rỡ, trên cửa lớn lại treo đôi đèn lồng màu trắng. Ở góc tường cách cửa lớn không xa có một người ăn mày gõ miệng bát vỡ lăm lăm.

- Kỳ thiếu gia vợ mất vài năm, phòng nhỏ phòng lớn đều trống trải. Nay nước về con gái họ Lân, đèn lồng trước cửa vẫn còn treo... trước cửa vẫn còn treo...

Rõ ràng hôn lễ diễn ra đang rất tung bừng, vậy mà bầu không khí quanh cô dâu và chú rể bỗng trầm xuống.

- Tiểu Hường, cặp này diễn thật không uổng kịch bản của em. – Chăm chú theo dõi màn hình, đạo diễn Trương không quay sang mà nói với Hường Thiên Ngôn.

Hường Thiên Ngôn gật đầu đồng ý, ánh mắt vẫn không thể rời khỏi hai người họ. Rõ ràng chính là cô viết ra những cái này, nhưng bây giờ nhìn thấy lòng vẫn thật là áp lực, ngày đông nắng ráo nhưng gió thổi đến vẫn lạnh thấu xương, Hường Thiên Ngôn cuộn chặt mình trong chiếc áo khoác thất thần nhìn.

Từng cảnh từng cảnh trôi qua, còn khó chịu hơn so với cô từng tưởng tượng, sắc hồng sắc trắng nối tiếp nhau, những đụng chạm từ nồng nhiệt đến lạnh nhạt, trái tim Hường Thiên Ngôn dần thất lại và ủ ỉ.

- Sao hôm nay em hay thất thần vậy?

Nhận lấy áo khoác từ tay trợ lý, Khương Trì dắt Hường Thiên Ngôn về xe nghỉ ngơi của mình.

- Buổi tối hay em về khách sạn mà nghỉ ngơi, ở trường quay lạnh quá. – Nhét bình giữ nhiệt vào tay Hường Thiên Ngôn để cô sưởi ấm, Khương Trì ôm cả người cô vào trong áo khoác.

- Không, em muốn xem.

- Thiên Ngôn...

- Em không thể bỏ qua đêm tân hôn của thầy Khương được.

- ... – Anh nghiêng đầu thấy khóe miệng đang hé ra của cô, không nhịn được ấn xuống một nụ hôn. – Đêm tân hôn của anh em ở đó làm gì.

Hai người lại quần lấy nhau một lúc, đến khi Kỳ Vân Thanh tởm cửa kính xe đưa tới hai chiếc cặp lồng cơm:

- Mời Kỳ thiếu gia dùng bữa ạ.

Mở cửa cho cô vào, Hường Thiên Ngôn bung cặp lồng cơm không khỏi cảm thán:

- Ăn cơm cùng với đại minh tinh đãi ngộ cũng tốt hơn à?

Hai món mặn, kèm ô mai và canh, trước đây cô còn cười người ta cứ hay bày vẽ trang trí hộp cơm, bây giờ mới cảm thấy làm vậy đáng lắm.

- Chủ yếu là nhờ thầy Khương nhà em hào phóng thôi.

Hường Thiên Ngôn vẫn mãi ăn cơm không để ý đến cái từ “nhà em”, mà Khương Trì lại cảm thấy rất thỏa mãn:

- Bên ngoài lạnh lắm, cùng ăn luôn ở đây đi.

Vẫn chưa đến cảnh diễn của Khương Trì, Hường Thiên Ngôn ngồi trong xe cùng anh tập lời thoại:

- Kỳ Khiêm, tôi với anh giao dịch một phen được không?

- Nói xem.

- Cho tôi một cửa hàng, tôi với anh sẽ chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa.

- Được thôi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Có xứng hay không (2) – Rơi xuống nước

Sáng sớm, Hường Thiên Ngôn đã bị Khương Trì gọi điện đánh thức, cô khoác áo ra mở cửa, hai mắt tèm nhèm thấy Khương Trì cười tươi rồi trước cửa thì lại phải dụi lại:

- Chào buổi sáng.

- Chào buổi sáng. – Xách theo cặp lồng giữ nhiệt vào cửa, Khương Trì giục cô đi rửa mặt, còn mình thì bày biện đồ ăn sáng lên chiếc bàn trà.

Rửa mặt xong bước ra đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm ngào ngạt, Hường Thiên Ngôn nổi máu thèm ăn:

- Thơm quá đi mất!

- Ủ, đây có tiểu long bao (1) nổi tiếng với tào phớ, vừa mua xong còn nóng này.

Nhận lấy đĩa, Hường Thiên Ngôn gấp một chiếc tiểu long bao chấm vào đĩa dấm chua một lượt, rồi há miệng ăn trọn. Khương Trì thấy cô thỏa mãn đến nheo cả mắt lại, cười cười vừa ăn vừa nói:

- Em thích ăn dấm chua nhỉ?(2)

- À... vâng, vậy nên chú già cẩn thận chút nhé, mặc dù bình dấm của em không dễ mà đổ được, nhưng nếu đổ rồi thì anh không chịu được hậu quả đâu.

- Cảm ơn em đã nhắc nhở.

Ăn xong bữa sáng mà vẫn chưa đến giờ quay phim, Hường Thiên Ngôn nằm trong lòng Khương Trì nghịch ngón tay anh, liếc mắt ra ngoài cửa sổ mới nhận ra ngoài kia đã trắng xóa từ bao giờ:

- Tuyết rơi kia!

- Hình như là rơi từ đêm qua đấy, sáng ra đã thấy tuyết phủ đầy đường rồi, đạo diễn bảo quay cảnh có tuyết trước đã.

Cô nhớ đến những ngày tuyết rơi trong kịch bản, trận tuyết đầu tiên chính là khi Kỳ Khiêm bị em trai của người vợ quá cố lừa gạt, nhà họ Kỳ suy tàn. Nhớ kỹ lại những tình tiết trong đó, Hường Thiên Ngôn đẩy tay anh ra đứng dậy:

- Hôm nay em không đi đâu.

- Ghen à?

- Không thèm – Hoang mang đáp lời, Hường Thiên Ngôn bỏ lại anh đi đến bên cửa sổ ngắm tuyết.

- Nhiều khi, thực sự không cần đến xem cảnh hôn đâu.

- ... – Nhưng vẫn khó chịu mà!

Khương Trì bật cười bước đến ôm lấy Hường Thiên Ngôn từ phía sau, anh hơi cúi người gác đầu lên cần cổ của cô:

- Không muốn đi thì ở khách sạn chờ anh, tối về anh đưa em đi ăn ngon.

Khương Trì nói vậy khiến cô cảm thấy mình chuyện bé xé ra to mất rồi, kịch bản là do chính cô viết, anh là nam chính do cô chọn, cũng chính cô từ chối không diễn vai chính, bây giờ cô lại trốn tránh thì có vẻ lảm chuyện quá. Hường Thiên Ngôn vung tay về lưng tung lên mặt kính:

- Em muốn đi.

- Được thôi. – Hương Trì đáp, nắm lấy tay cô cùng vẽ lên cửa kính mờ sương, tên hai người họ quấn vào nhau, cũng như chính họ bây giờ.

Dự báo thời tiết nói buổi trưa trời trong, đạo diễn Trương giữ vững lòng tin thúc giục nhân viên mau chóng chuẩn bị ghi hình.

Dưới trời tuyết lớn, nhà họ Kỳ tan nát điêu hui, chỗ nào cũng có giấy niêm phong, người hầu thiếp thất đã bỏ đi hết, còn mấy cảnh mai bị tuyết phủ ẩn hiện mấy nụ hoa tươi sáng. Trong vườn hoa, Hương Trì bắt hai tay sau lưng, lạnh lùng nhìn hết thấy cảnh tượng này, cách đó không xa có người cầm ô chậm rãi bước tới.

- Biết rõ là cạm bẫy còn làm theo ý anh ta, anh không hối hận sao? – Kỳ Vân Thanh bước đến cách anh một đoạn thì dừng lại, trên khuôn mặt trong trẻo mà lạnh lùng có thấp thoáng ý cười.

Khương Trì quay lại nhìn cô, khẽ nhếch bờ môi mỉm cười:

- Tôi đã trả hết những gì tôi nợ nó, bây giờ chỉ còn lại mình em ở bên tôi, sau này Kỳ mỗ nhất định không phụ em.

Kỳ Vân Thanh thu ô lại, thông thả bước đến cạnh anh:

- Không phụ tôi như thế nào đây?

Rốt cuộc vẫn không thể nhìn được cảnh hôn tiếp theo, Hường Thiên Ngôn bó chặt áo khoác đi ra khỏi trường quay. Cách đó không xa có một cái hồ lớn, cô ngồi xuống bãi đất trống bên hồ đắp hai người tuyết nho nhỏ. Như thể không vừa mắt sự trốn tránh của cô, một quả cầu tuyết bỗng ném lên lưng cô.

- Phong Lỗi! – Cái trò đánh lên sau lưng này chỉ có anh chàng này mới làm ra được, Hường Thiên Ngôn ném lại anh ta quả cầu tuyết mình vừa mới nặn.

- Thiếu chút nữa thôi Tiểu Ngôn Ngôn.

Lại một quả cầu tuyết nữa nở hoa trên người cô, Hường Thiên Ngôn lúc này chẳng thèm bận tâm trong trường quay kia đang quay cái gì nữa, nặn tuyết ném Phong Lỗi báo thù mới là quan trọng.

- Em xem anh đứng yên cho em ném này, ai bảo anh bắt nạt em thế!

- ... – Chẳng lẽ không phải à?

- Ném đi, cho em ném anh nữa này.

Rốt cuộc cũng ném trúng, Hường Thiên Ngôn lại hoàn toàn không hả giận, nặn thêm mấy quả cầu tuyết nữa ném tới tấp vào đầu Phong Lỗi.

- Con gái con đũa đầu mà ác thế?! – Anh ta đã đường đường chính chính trở thành một người tuyết, gạt tuyết trên đầu đi rồi giữ chặt lấy tay Hường Thiên Ngôn muốn trả đũa.

Mấy nhân viên rảnh rồi không phải đi quay phim cũng nhanh chóng tham gia trận chiến ném tuyết, ban đầu còn chia ra làm hai phe, sau thì hoa mắt ném

tất mặc kệ địch ta. Hầu hết các diễn viên nữ đều đuổi theo Phong Lỗi, mà anh ta thì cứ nhắm vào mỗi mình Hường Thiên Ngôn.

Chân bỗng trượt một cái, Hường Thiên Ngôn nghe thấy có người kêu lên “Cẩn thận!”, sau đó cả người cảm đầu rơi xuống hồ. Cái lạnh thấu xương ùn ùn kéo đến, cô khua khoắng lung tung mà cứ chìm dần từng chút một.

Kiểu này toi rồi.

Vừa nghĩ như vậy, cô được người ta kéo lên.

- Thiên Ngôn, Thiên Ngôn?

Bị Phong Lỗi lay cho tỉnh lại, cô tròn xoe mắt thấy bao nhiêu người vây quanh thì không khỏi sợ run. Ngay sau đó có người phủ thêm áo khoác cho cô, Phong Lỗi thấy cô tỉnh lại thì bế cô lên đi về phía xe.

- Tiểu Ngôn làm sao vậy.

Khương Trì và Kỷ Vân Thanh nghe thấy náo loạn chạy tới chỉ thấy hai người ướt sũng, mà Hường Thiên Ngôn đang nhắm chặt mắt nằm trong lòng Phong Lỗi run bần bật.

- Chơi ném tuyết không cẩn thận rơi xuống hồ, mau mau đưa cô ấy về thay quần áo đi.

Đón lấy Hường Thiên Ngôn từ tay Phong Lỗi, Khương Trì nhìn bộ dạng ướt sũng của anh ta thì rút ví đưa:

- Cậu về phòng tắm mà tắm nước nóng, rồi gọi thư ký mang quần áo đến thay.

Vừa vào xe của Khương Trì đã bị cởi áo khoác ra, hơi ấm của điều hòa thổi đến Hường Thiên Ngôn bỗng giật mình run rẩy:

- Em vừa bị rơi xuống hồ.

Một tay giữ tay lái, Khương Trì nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô an ủi:

- Không sao rồi, chúng ta về thay quần áo.

- Em cứ tưởng mình sẽ tiêu đời rồi. Thầy Khương ơi, lúc ấy em cứ nghĩ đến anh.

- Nghĩ đến anh làm sao?

- Em nghĩ, anh thì ở đằng kia quay cảnh hôn với chị Vân Thanh, em làm sao có thể chết đi như này được? Thế thì thiệt thòi quá, đêm tân hôn của anh là của em cơ mà. – Nói rồi hắt hơi một cái, Hường Thiên Ngôn đưa tay áo bông lên dụi dụi.

Khương Trì buồn cười nheo nheo mặt cô, thấy cô không sao mới thu tay về đập mạnh chân ga.

Hường Thiên Ngôn cảm thấy Khương Trì chắc là vẫn đang khó chịu vì vừa rồi Phong Lỗi bế cô theo kiểu bế công chúa, chứ cô cũng chỉ bị hoảng sợ một chút thôi, sao còn phải bế cô đến tận phòng tắm.

- Tắm nước nóng cẩn thận đi nhé, anh để quần áo của em ngoài cửa.

Ngoan ngoãn gật đầu, đến khi đóng cửa nhà tắm, ngâm mình trong nước ấm, Hường Thiên Ngôn giật mình sức tỉnh, Khương Trì... lấy quần áo cho cô á?!

- Tiểu Ngôn, quần áo anh đã đặt ở cửa, giờ anh đi kiểm cho em chút trà gừng nhé.

Tai dựng lên nghe ngóng tiếng anh rồi đi, Hường Thiên Ngôn mới bước dò dẫm đến cửa, hơi hé cửa ra lấy quần áo của mình vào, kiểm tra một lượt mới sôi hết cả máu lên.

Anh ấy... anh ấy... anh ấy... thực sự đã lấy đủ quần áo cho cô!

Rùng mình một cái, Hường Thiên Ngôn vội vàng quay lại đứng dưới vòi sen, rõ ràng chỉ là lấy giúp cô mấy cái quần áo, không hiểu sao cô cứ có cảm giác mình bị nhìn thấy hết vậy.

Lúc mặc quần áo chợt nghe thấy tiếng đóng mở cửa, Hường Thiên Ngôn bỗng không muốn ra ngoài.

- Tiểu Ngôn à? – Anh hẳn đã liệu giờ để quay lại, thấy cô chưa ra thì có chút lo lắng.

- Em vẫn chưa tắm xong đâu thầy Khương ạ, anh về trước đi, lát nữa đi ra em muốn ngủ luôn.

- Anh mang trà gừng cho em này, em... – Thấy quần áo ở cửa đã bị cô lấy vào, Khương Trì hiểu ngay vì sao cô không ra. – Thực ra thì đồ của em... rất đáng yêu.

- ... Khương Trì!

- Được rồi được rồi, em mau ra đây uống chút trà gừng cho đỡ lạnh nào.

Miễn cưỡng mở cửa ra, khuôn mặt Hường Thiên Ngôn vẫn đỏ bừng, đón lấy cốc trà trên tay Khương Trì uống một hơi hết sạch.

- Anh nói xem, tại sao anh không phải là người đầu tiên tới cứu em chứ? – Gối đầu lên đùi anh hưởng thụ đãi ngộ được nam thần sấy tóc, Hường Thiên Ngôn vuốt vuốt góc áo anh than thở.

- ... – Thực ra lúc nhìn thấy Phong Lỗi ôm cô, anh cũng rất để ý.

- Thôi bỏ đi, ai bảo lúc ấy anh còn bận quay cảnh hôn với người ta chứ.

- ... Tiểu Ngôn à.

- Dạ?

Tất máy sấy để sang một bên, Khương Trì đỡ tay lấy đầu cô rồi cúi xuống hôn, đầu lưỡi vội vàng cạy mở hàm răng cô mà tiến vào. Mãi đến khi Hường Thiên Ngôn hôn hên mới chịu buông:

- Diễn cảnh hôn cũng chỉ có em thôi.

- Anh...

Chưa nói dứt câu đã bị Khương Trì bế xốc lên:

- Cũng chỉ có anh mới được ôm em thế này.

Thấy anh đang bế mình đi về phía giường, lòng Hường Thiên Ngôn không khỏi cuống lên:

- Chú Khương, xúc động là ma quỷ.

- Thịnh thoảng làm ma quỷ một lần cũng hay.

- ...

Hường Thiên Ngôn không chống cự nữa, bởi chuông điện thoại của Khương Trì reo lên. Là đạo diễn Trương gọi, hỏi anh có tiện đến quay tiếp không. Khương Trì lạnh mặt, nhưng mà cô nằm phía dưới anh thì cứ gật đầu lia lịa.

Đành phải nhận lời, anh cúi xuống hôn một nụ hôn thật dài mới chịu dứt ra:

- Ngủ một giấc thật ngon nhé, tối về anh đưa em đi ăn giải sầu.

- Vâng, làm việc chăm chỉ kiếm tiền nuôi gia đình đi nhé!

Khương Trì đứng dậy nhìn cô cười đầy ảm ý rồi quay lưng đi ngay, Hường Thiên Ngôn chui vào trong ổ chăn chìm vào giấc ngủ.

Nhưng vừa mới chợp mắt, cô lại bị tiếng đập cửa đánh thức. Tưởng Khương Trì quay lại, cô khoác áo khoác ra mở cửa, hóa ra là Phong Lỗi.

- Tiểu Ngôn Ngôn này, gặp lại ân nhân cứu mạng sao lại là cái vẻ mặt này?

- Xin chào ân nhân cứu mạng!

- ... – Tự tiện bước vào, Phong Lỗi thấy trên bàn có trà gừng thì không hề khách khí tự rót uống.

- Hôm nay anh rảnh quá nhỉ.

- Không có việc quan trọng gì cần đến anh, tất nhiên là rảnh rồi. – Phong Lỗi nói rồi chia ra một cái ví. – Đây, em trả lại cái ví này cho A Trì giúp anh nhé.

- Vâng.

- Thực ra có câu này anh không biết có nên nói hay không.

- Vậy thì đừng nói.

- ... Tiểu Ngôn này, Khương Trì có biết em là người nhẵn tâm như vậy không?

Không có ý định trả lời anh, Hường Thiên Ngôn nhận lấy cái ví nhét vào túi mình.

- Trong ví A Tri, vẫn còn để bức ảnh kia.

Ảnh của Quý Mộc Thanh, không cần Phong Lỗi nói rõ thì cô cũng đoán ra được. Hường Thiên Ngôn cầm cái ví mở ra:

- Anh Phong Lỗi này, anh có thể kể cho em nghe chuyện của chị Mộc Thanh và thầy Khương không ạ?

Cả một buổi chiều, Hường Thiên Ngôn được nghe chuyện về Quý Mộc Thanh và Khương Trì từ lúc mới quen nhau đến lúc cô ấy đi xa, hộp com Khương Trì cho người đưa đến đã bị để sang một bên lạnh ngắt, cũng giống như tâm tình cô lúc này.

Cô thực sự vẫn đề ý, lại càng ghét cái sự đề ý của mình hơn nữa.

Chú thích:

(1) Tiểu long bao (Trung văn giản thể: 小笼包; Trung văn phồn thể: 小籠包; bính âm: xiǎolóngbāo): một loại bánh bao nhỏ nhân thịt từ Thượng Hải chứa nước trái cây.

(2) Ăn dấm chua trong tiếng Trung là chỉ việc ghen tuông, các bạn đọc ngôn tình nhiều hẳn đã quen với từ này.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Có xứng hay không (3) – Oài, lại không ăn được

- Hay lắm, mọi người vất vả rồi!

Đạo diễn Trương còn chưa dứt lời, các diễn viên đã chạy mất hút. Nhớ đến Hường Thiên Ngôn vẫn đang chờ anh ở khách sạn, khoe miệng Khương Trì không khỏi cong lên, lấy điện thoại ra định gọi cho cô thì chỉ thấy có một tin nhắn...

“Thầy Khương ạ, Tiểu Văn bỗng có chuyện cần đến em, em phải về đây.”

Một câu rất đơn giản, lại khiến cho anh cảm thấy rất không ổn.

- Sao rồi? Tôi định dẫn Thiên Ngôn đi đâu đấy?

- Cô ấy bỏ về rồi.

- Không phải chứ? Về cũng không gọi điện báo gì sao? – Câu nói của Kỳ Vân Thanh đã chỉ ra sự bất ổn, như bình thường, hẳn là Hường Thiên Ngôn phải gọi điện cho anh trước mới phải. Anh nhủ mảy mẩm gọi lại, chỉ nghe thấy tiếng trả lời tự động lạnh băng báo rằng máy đã bị tắt.

Khởi động xe dậm mạnh chân ga, trong lòng Khương Trì bỗng rối bời, chỉ biết bám víu lấy tin nhắn điện thoại cô để lại để tự làm yên lòng mình.

- Thầy Khương, chị Hường bảo tôi chuyển cái này cho anh ạ.

Tới đại sảnh khách sạn, Khương Trì bị gọi lại. Nhận lấy gói đồ với chiếc ví bên trong thì giật mình, nếu anh nhớ không nhầm chỗ tiền này anh đã đưa cho Phong Lỗi mà.

- A Tri, em có thể đoán được vì sao Tiểu Hường tự dưng bỏ đi rồi. – Cầm lấy ví của anh rồi mở ra, quả nhiên thấy bức ảnh kia, Kỳ Vân Thanh xòe ví ra đưa anh. – Đối với phụ nữ mà nói, trong ví của anh để ảnh ai chứng tỏ trong lòng anh có người đó.

Không cần nói thêm, Khương Trì đã hiểu rõ vì sao Hường Thiên Ngôn bỗng dưng bỏ đi. Anh cũng không đề ý nhiều lắm đến tấm ảnh này, không ngờ cô ấy lại đề ý đến vậy. Cất ví rồi quay lưng bước đi, vừa được một bước đã bị Kỳ Vân Thanh níu lại.

- Tốt nhất là anh hãy làm rõ tình cảm của mình đi đã rồi mới đi tìm cô ấy, Tiểu Hường không nói chuyện với anh chứng tỏ bây giờ cô ấy cũng đang rất rối rắm, chỉ có anh mới có thể giúp cô ấy bình tâm lại, biết không?

Gật đầu, ngoài Bánh Bao Nhỏ ra, không ai biết trong điện thoại của Khương Trì có một folder riêng chỉ toàn là Hường Thiên Ngôn, mỗi nụ cười mỗi cái nhủ mảy, mỗi lúc vui buồn của cô đều được lưu trong đó.

Mà Hường Thiên Ngôn lúc này đã được Phong Lỗi đưa về chỗ ở trước kia của mình, mơ mơ màng màng cứ nghĩ đó vẫn là nhà mình, không buồn giữ anh ta lại uống miếng nước, cô mở cửa vào nhà thả mình xuống salon.

Mãi lâu sau đứng dậy đi lấy nước uống mới cảm thấy lạ lùng, cốc thủy tinh cũng đánh rơi xuống đất, Hương Thiện Ngôn cuống quýt nhặt lại mới nhận ra mình đã về chỗ ở ngày xưa của mình, mà hình như em họ của Hà Văn đã đi vắng rồi.

Bật máy lên, có đến hơn chục cuộc gọi nhờ của Khương Trì, Hương Thiện Ngôn cảm thấy lòng hơi sững lại, bèn tìm số của Hà Văn, vừa bấm gọi thì bên kia đã bắt máy.

- Đại tiểu thư à, đêm hôm sao cậu lại mất tích?

- Hà?

- Nam thân của cậu vừa gọi điện cho tớ đây, hỏi cậu có nhà hay không, có phải hai người cãi nhau không?

- Không, tớ muốn hỏi cậu một chuyện. Tiểu Văn này, chuyện cậu bảo em họ cậu đến đây ở để tớ dọn đi ấy, là bịa phải không.

- Quên đi, tớ lừa cậu làm cái gì, bây giờ nó đang ở nhà đấy!

- ... Tiểu Văn, tớ đang ở nhà đây.

- Ngôn Ngôn à...

- Tiểu Văn, sao cậu lại lừa tớ?

- Cậu ở yên đấy chờ tớ, tớ đến ngay bây giờ đây.

Cúp máy rồi tắt máy, Hương Thiện Ngôn đứng dậy nhìn quanh phòng, tất cả vẫn như lúc cô rời đi, chẳng qua phủ thêm ít bụi. Cô bước vào phòng mình, đập giường mà cô đã lựa chọn kỹ càng vẫn còn đây, tấm chăn được cô trải phẳng vẫn đây.

Phòng không bật điều hòa thật là lạnh, Hương Thiện Ngôn chui vào chăn cuộn mình lại, trong đầu vẫn không ngừng vang vọng những lời kể của Phong Lỗi hồi chiều với bức hình nằm trong ví Khương Trì.

Hà Văn tới rất nhanh, thấy bộ dạng của cô thì bắt đầu cần nắn:

- Nói xem hai người có chuyện gì mà không giải quyết được? Đêm hôm chạy về đây thừa hơi nhí? Hai người rớt cuộc là làm sao?

- Tiểu Văn à... Tớ ghen với chị Quý, biết là không nên như vậy...

Không đành lòng nhìn bộ dáng cô vui đầu trong chăn, Hà Văn ôm lấy cô nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng:

- Ai kể cho cậu nghe chuyện gì à?

Kể lại hết những chuyện nghe hồi chiều, Hương Thiện Ngôn kể xong mới nhận ra mặt mình đang lạnh lẽo vô cùng, đưa tay lên mới thấy nước mắt cũng không rịn ra nổi nữa:

- Tớ... tớ sao có thể hẹp hòi như vậy chứ...

- Ngôn Ngôn, việc này không trách cậu được, ở bên cậu rồi còn để anh vợ cũ trong ví là anh ta sai rồi. – Xót xa lau nước mắt cho cô, Hà Văn với lấy cái khăn điều hòa mới cảm thấy may mắn vì mình vẫn đều đặn đóng tiền điện.

- Không nên thế mà...

- Chẳng có gì là nên hay không nên cả, Ngôn Ngôn, trước kia cậu từng nói với tớ, giữa hai người yêu nhau mà xuất hiện vấn đề gì thì không được trốn tránh, cậu không nói cho Khương Trì biết suy nghĩ của cậu, anh ta sẽ chẳng bao giờ biết được cậu đang nghĩ gì đâu.

Đúng vậy, chân lý đó ai mà chẳng biết.

Hương Thiện Ngôn cũng hiểu là mình xúc động quá rồi, càng khóc nhiều hơn rồi ngủ thiếp đi. Nhìn cô ngủ mà vẫn chau mày, Hà Văn ra khỏi phòng gọi điện cho Khương Trì:

- Anh đến đâu rồi?

- Còn một giờ đường xe.

- Được rồi, trong một giờ này anh hãy tự ngắm lại xem vợ trước của anh và Ngôn Ngôn rớt cuộc có vị trí thế nào trong lòng anh, nghĩ thông suốt rồi thì đến thẳng đây mà đón cô ấy, còn nếu không nghĩ ra được thì tốt nhất là anh quay đầu xe trở về quay phim tiếp đi.

Hà Văn nói rồi cúp máy, đẩy cửa vào phòng lại thấy Hương Thiện Ngôn đang ngủ mà vẫn còn nức nỏ, bèn tức tối bấm điện cho An Dịch:

- Đàn ông các anh sao chẳng có ai tốt đẹp thế!

Khi Khương Tri đến nơi thì đêm đã dần vào khuya, Hà Văn đón anh vào cửa rồi xách túi rời đi:

- Lần này hãy làm Ngôn Ngôn bình tâm lại đi nhé, nếu còn lần sau tôi không để yên cho anh đâu.

- Cảm ơn.

Dưới ánh đèn phòng ngủ ấm áp, Hường Thiên Ngôn cuộn mình trong chăn, Khương Tri xột xa cởi áo khoác chui vào chăn ôm lấy cô. Ban đầu cô còn không chịu vì sợ hơi lạnh trên người anh, sau lại lập tức vươn tay ra ôm lấy anh. Anh vuốt ve mái tóc của cô, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán:

- Anh xin lỗi.

Cảm giác như ngủ một mạch đến sáng, khi Hường Thiên Ngôn tỉnh giấc với hai mắt sưng húp mới nhận ra mình đang nằm trong lòng người khác, ngược mắt lên thấy Khương Tri đang khẽ nhoèn miệng cười thì hơi sững sờ:

- Thầy... thầy Khương ạ?

- Ủ, em tỉnh rồi à?

Khương Tri nói rồi đưa tay phủ lên đôi mắt cô, bàn tay để ngoài chăn đã lâu nên lạnh vô cùng, cảm giác man mát thấm vào mi mắt Hường Thiên Ngôn cho cô cảm giác thật dễ chịu.

Hà Văn đã đi rồi, cô cũng đoán được vì sao Khương Tri có mặt ở đây, nhớ tới việc mình đột nhiên biến mất hôm qua, cô bỗng không biết làm sao đối mặt với Khương Tri.

- Bức ảnh ấy là anh quên cất đi. Tiểu Ngôn à, dù sao anh cũng từng yêu vợ mình, nếu thực sự quên sạch không phải quá bạc tình hay sao. Quá khứ của anh không phải là em, nhưng cả tương lai sau này ở bên anh chỉ có mình em thôi. – Khương Tri nói rồi cúi xuống chạm nhẹ mũi cô. – Anh không thể quên cô ấy được, nhưng cả quãng đời còn lại chỉ có một mình em.

Tình cảm nồng ấm không cách nào phủ lấp, câu nói sau cùng của anh chính là lời mà Kỳ Khiêm đã nói với Lãnh Viêm trong “Tái giá”.

- Em xin lỗi...

- Sao phải xin lỗi?

- Em không nên chẳng hỏi han gì đã tự ý bỏ đi. – Ôm chặt lấy tay anh, Hường Thiên Ngôn dựa vào lòng Khương Tri. – Nhưng mà thầy Khương ạ, có phải anh vẫn luôn gạt em một chuyện không?

- Hừm?

- Chuyện chuyển nhà, là anh thông đồng với Tiểu Văn phải không?

- ... – Bị phát hiện rồi.

- Sau đó em cứ luôn không tìm được nhà, đều là do anh động tay động chân phải không?

- ...

- Thầy Khương ạ, sau này em sẽ không bao giờ... tự ý bỏ đi nữa.

- Em mà đi nữa, anh không đến tìm đâu.

- Vâng ạ.

- Tiểu Ngôn à...

- Sao ạ?

- Yên nào.

Tiếng kêu đầy nín nhịn của Khương Tri báo động cho Hường Thiên Ngôn biết, lúc này cô mới nhận ra mình đang làm gì trong lòng anh. Sáng sớm, anh lại là một người đàn ông khỏe mạnh bình thường...

Cô cứng đờ muốn rời khỏi lồng ngực anh, lại bị anh khóa chặt lại:

- Việc khôn ngoan nên làm vào buổi sáng, Tiểu Ngôn à...

Cả người bỗng bị nhấc bổng lên, bao nhiêu lời muốn nói đều bị nuốt lấy hết, Hường Thiên Ngôn còn có thể cảm thấy bàn tay không an phận đang di chuyển bên hông mình. Đôi mắt cô vẫn còn hơi hơi sưng, lại có thể thấy rõ được lông mi Khương Trì đang khẽ run lên. Tay anh càng mãi miết lên trên, hơi thở Hường Thiên Ngôn càng dồn dập. Đến khi có gì đó phủ lên nơi mềm mại trước ngực mình thì nào cô mới nổ “oành” một tiếng.

Những tiếng rên rỉ không nhìn nổi mà vượt khỏi bờ môi cô, bàn tay Khương Trì lại càng nhiệt tình “đi lạc” hơn. Anh xoay người nằm đè lên Hường Thiên Ngôn, hôn từ trán dọc xuống đến khoe môi, rồi lại chậm rãi liếm mát bên cổ.

Cô... sắp bị ăn sạch rồi sao.

Hường Thiên Ngôn ban đầu cả người căng thẳng giờ đã bị vấy trong sự giãy xéo của anh, bỗng thấy anh dừng lại, in lên khuôn mặt cô một nụ hôn rồi bước xuống giường.

- Phải về quay tiếp ngay lập tức, thời gian quá ngắn anh sợ không đủ.

- ... – Thật là... Quá! Xấu! Hở!

Hường Thiên Ngôn cuộn mình trong chăn mặt đỏ bừng bừng, vì sao không ai nói cho cô biết thầy Khương còn là người hung hăng như hổ đói vậy.

Một lúc lâu sau mới ra khỏi phòng tắm, Khương Trì lấy điện thoại của cô bật máy lên:

- Sau này đừng tắt máy với anh.

Lại toàn là những cuộc gọi nhờ với tin nhắn của anh, ngoài số của anh ra còn có một số điện thoại lạ, Hường Thiên Ngôn bấm gọi lại, bất ngờ nghe thấy tiếng Bánh Bao Nhỏ:

- Di Hường ơi!

- Tiểu Triết à?

- Vâng ạ, con đang ở nhà ông bà nội này, ông bà muốn gặp đi đấy.

- Hà, thế à? – Nghi hoặc nhìn về phía Khương Trì, Hường Thiên Ngôn nhớ tới lần trước anh có nói đến chuyện gặp người nhà.

- Chứ sao nữa ạ, con mách nhỏ cho đi nè, ông nội thực ra muốn gặp đi lắm ấy ạ, nhưng mà ông cứ ngượng ngùng không nói ra, con biết hết. À phải rồi, bà nội bảo bố con bận quay phim, đi qua đây một mình cũng được. Di chỉ cần nói đi đang ở đâu, lập tức sẽ có người đến tận nơi đón đi đấy nhé, tài chưa...?

- Ủ ừ. – Hường Thiên Ngôn nói địa chỉ của mình, xác nhận lại ba bận mới thoải mái cúp máy.

- Có chuyện gì thế? – Khương Trì hỏi cô.

- Bố mẹ anh muốn gặp em... – Thấy mặt anh bỗng tối sầm, Hường Thiên Ngôn cầm lấy tay anh nhẹ nhàng vung vẩy. – Đừng lo quá thế, hai bác không ăn thịt em được đâu, mà còn có Tiểu Triết ở đó mà, anh cứ yên tâm thoải mái về bên kia quay phim đi, em sẽ không để anh phải thất vọng đâu.

Cuối cùng thì Khương Trì cũng bị Hường Thiên Ngôn đẩy khỏi phòng, mà sau khi anh rời khỏi không bao lâu, một chiếc xe đỗ lại ngay dưới chân tòa nhà.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Có xứng hay không(4)

Rời khỏi khu nhà của Hường Thiên Ngôn, Khương Trì bẽ lái không đi ngay về phim trường.

Trong giờ làm việc, cả nghĩa trang vắng lặng chỉ có mỗi người quản trang đang gà gát trong căn phòng nhỏ ở cửa vào. Khương Trì xuống xe bước từng bước lên bậc thang, cuối cùng dừng lại ở nơi cao nhất của khu nghĩa trang này.

Đã vài năm trôi qua, bức ảnh của Quý Mộc Thanh cũng đã hơi ố vàng, nhưng đôi má lúm đồng tiền của cô vẫn xinh đẹp như xưa. Khương Trì phúi phúi lá khô ở bên cạnh bia mộ rồi ngồi xuống:

- Mộc Thanh, đã lâu không gặp.

- Đi đóng phim bao lâu, mà vẫn như rời trường quay sau lần đầu diễn xuất ấy. Cô ấy là một cô gái rất tuyệt vời, bao nhiêu người nói cô ấy không xứng

với anh, nhưng bản thân anh chỉ cảm thấy mình không xứng với người ta. Tiểu Triết cũng thích cô ấy lắm, đến nỗi hồi trước nó còn bày mưu tính kế để kéo cô ấy đến nhà mình.

- Nếu em gặp cô ấy nhất định cũng sẽ thích, lâu lắm rồi anh không gặp ai có thể kiên trì nuôi dưỡng ước mơ như vậy. Cô ấy nói anh mang tới ánh sáng cho cô ấy, thực ra chính cô ấy mới là suối nguồn ấm áp.

- Mộc Thanh, ước hẹn của chúng mình năm xưa anh nhất định giữ lời. Bao lâu như vậy anh không hề phụ em, từ nay về sau, anh cũng sẽ không phụ cô ấy.

Cúi người dọn dẹp quanh mộ Quý Mộc Thanh cho sạch sẽ, Khương Trì vuốt ve bức hình cô lần cuối rồi mở miệng:

- Lần sau khi đến đây, anh sẽ dẫn theo cô ấy.

Tuy chỉ là một lời tạm biệt, nhưng cũng là lời từ biệt chính thức của Khương Trì dành cho cô.

Ngồi trở lại xe, anh dựa lưng vào ghế nhắm mắt thờ dài một hơi, điện thoại lại rung lên. Khương Trì bảo với đạo diễn Trần rằng anh sẽ về ngay, cúp máy rồi anh mở folder trong điện thoại ra, ngắm nghía từng bức ảnh, ý cười trong mắt càng nồng đậm. Nếu Hường Thiên Ngôn thực sự để ý, có lẽ anh nên rửa ra một tấm ảnh để đặt vào trong ví thôi.

Bên này Khương Trì vừa rời khỏi nghĩa trang, bên kia Hường Thiên Ngôn đã ngồi yên vị trong phòng khách của nhà họ Khương.

- Bố A Trì còn đang bận trong thư phòng, đi nói chuyện với con một chút được không?

Trong tay cầm ly nước ngô Bính Bao Nhỏ vừa mời, Hường Thiên Ngôn cười gật đầu. Lần gặp mặt này rõ ràng là ý của ông Khương, nhưng giờ lại chỉ có bà Khương ra mặt, mặc dù cô rất lo lắng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra rất bình tĩnh.

- Nghe Tiểu Triết nói con nấu ăn ngon lắm phải không?

- Cũng không phải ngon lắm đâu ạ, Tiểu Triết quá lời rồi.

- Thế con có làm được bánh đậu đưa(1) không?

Nhất thời không phản ứng kịp, Hường Thiên Ngôn bị Bính Bao Nhỏ kéo kéo góc áo mới hoàn hồn:

- Dạ có ạ.

- Vậy thì tốt quá, nhà có đầy đủ nguyên liệu nấu ăn rồi, con có thể vào bếp được không?

- Tất nhiên là được ạ. – Có phải Tống Hề thử cô hay không đi nữa, Hường Thiên Ngôn vẫn vô cùng tự tin với tay nghề nấu nướng của mình.

Được dẫn vào phòng bếp, cô được người giúp việc giúp chuẩn bị các nguyên liệu nấu ăn, lúc đang trộn bột thì bỗng thấy Tống Hề lên tiếng từ đằng sau mình.

- Tiểu Hường, có thể nói cho đi biết vì sao con lại thích A Trì nhà đi không?

Bàn tay đang thêm nước khuấy lại, cô nghĩ một chút rồi cúi đầu nhoẻn miệng cười:

- Ban đầu con chỉ có cảm giác ngưỡng mộ với anh ấy thôi, nhưng sau này tiếp xúc con mới nhận ra anh ấy là người khiến người ta khó mà rời xa được, anh ấy cho con cảm giác yên ổn. Di ạ, khi con kể về ước mơ của mình thì thầy Khương đã nói rằng anh ấy tin tưởng con. Khi ấy con cảm thấy, vì một câu nói ấy của anh, con nhất định sẽ cố gắng tới cùng.

- Ước mơ của con sao?

- Thực ra bây giờ có chút thay đổi ạ. Trước kia con chỉ đơn giản là muốn trở thành một biên kịch giỏi, nhưng giờ con muốn trở thành một biên kịch lớn có thể sánh cùng với anh ấy.

- Con có nghĩ tới không, kịch bản đầu tay của con bây giờ đang được thực hiện bởi một ekip rất lớn, người ta sẽ nghĩ rằng...

- Di ạ, trước khi khai máy con cũng nghĩ đến rồi, ngay cả chính con cũng nghĩ thế cơ mà, nhưng đi cũng nên hiểu rõ tác phong làm việc của thầy Khương, dù anh ấy có tốt với con, thì cũng không đến mức không để ý chất lượng kịch bản mà mù quáng ủng hộ.

Tống Hề cười cười không tiếp tục đề tài này nữa, bà xắn áo giúp Hường Thiên Ngôn thái đậu đưa:

- Thiên Ngôn, đi luôn luôn tin tưởng con mắt của A Trì.

Từ “Tiểu Hường” chuyển thành “Thiên Ngôn”, sự thay đổi trong cách xưng hô của Tống Hề khiến Hường Thiên Ngôn nhẹ lòng biết bao nhiêu, càng nhanh tay khuấy bột hơn.

- Thực ra cũng không phải không có cách lấy lòng cha của A Trì, nhưng mà di muốn con tự mình tìm cách.

- Vâng ạ. – Cảm kích cười đáp lại, lúc này Hường Thiên Ngôn chỉ biết chờ mong mình sớm bị ông Khương Tổ Nghiêu gọi lại.

Phòng bếp ngào ngạt hương thơm, Hường Thiên Ngôn gấp lấy một miếng bánh đậu đũa vào bát:

- Di nếm thử xem ạ.

Cắn một miếng rồi gật gù ngợi khen, Tống Hề lại lấu một chiếc bát nữa gấp lấy hai miếng bánh:

- Để cho cha A Trì nếm thử cái nào.

Cho đến khi bà rời khỏi phòng bếp, Hường Thiên Ngôn mới bỗng nhận ra Tống Hề bảo cô vào bếp để làm gì. Thì ra ngay từ đầu mẹ của Khương Trì đã có ý muốn giúp cô.

- Di Hường ơi, thơm quá đi ạ! – Bánh Bao Nhỏ theo mùi hương chạy tới đứng dựa cánh cửa thềm thường nói. – Lâu lắm rồi con không được ăn món di Hường nấu!

Trong chảo còn lại một chiếc bánh đậu đũa, Hường Thiên Ngôn gấp ra, rồi bế Bánh Bao Nhỏ tới bàn ăn.

- Di ơi, con nói cho di biết nè, mấy hôm nay con toàn nói tốt cho di đấy, ban đầu ông nội cũng không muốn nghe đâu, nhưng về sau cứ lúc nào bà không có mặt là lại lên hỏi con rất nhiều về di. – Bánh Bao Nhỏ nói rồi há miệng cắn một miếng lớn chiếc bánh Hường Thiên Ngôn đưa cho, rồi nóng quá quạt quạt đôi tay nhỏ bé liên tục.

- Có ai tranh ăn với con đâu, miệng nhỏ tham ăn làm gì.

- Ha... ngon... ngon lắm ạ.

Cũng chỉ mới rất đầu lưỡi, Bánh Bao Nhỏ vẫn có thể thoải mái tận hưởng hương vị chiếc bánh. Hường Thiên Ngôn mỉm cười đưa cho bé cốc sữa:

- Thích ăn thì di sẽ thường xuyên làm cho con ăn, đừng hấp tấp ăn như thế bỗng nhiên lại chẳng thấy ngon được đâu.

Đón lấy cốc sữa từ tay cô uống ừng ực từng ngụm lớn, Bánh Bao Nhỏ mới lật đật đi đến, ôm cổ hôn chụt Hường Thiên Ngôn một cái rõ to:

- Di là tốt nhất!

Cái bánh đậu đũa lớn bị Bánh Bao Nhỏ miết mài chén sạch sành sanh, Tống Hề cũng bụng trở lại khay thức ăn.

- Ông già đó gọi con vào thư phòng kia. – Bà nói với Hường Thiên Ngôn rồi trừng mắt. – Ăn hết tiết hai cái bánh không sót một mẩu.

Không khỏi bật cười, cô nói cảm ơn rồi toan lên lầu thì lại bị Bánh Bao Nhỏ giữ chặt:

- Di Hường ơi để con đưa di lên! Tiểu Triết bây giờ lợi hại lắm, nhất định có thể bảo vệ di.

- Tiểu Triết ở dưới nhà chơi với bà nội đi con, di Hường của con cũng lợi hại lắm không sợ bị ông nội bắt nạt đâu.

Nhưng Bánh Bao Nhỏ vẫn không yên lòng, bé chạy đến túm lấy một lúc lâu rồi lấy ra một cái bộ đàm bé xíu nhét vào tay cô:

- Nếu ông nội bắt nạt di, di dùng cái này gọi con con sẽ lập tức chạy tới cứu di!

- Cảm ơn Tiểu Triết nhé.

- Đừng khách khí, bố nói khi bố không có nhà thì con phải bảo vệ di mà!

Lại xoa xoa đầu cậu bé, Hường Thiên Ngôn nắm chiếc bộ đàm bước lên lầu.

Gõ cửa, cô nghe Khương Tổ Nghiêu đáp lại mới đẩy cửa bước vào:

- Cháu chào bác trai.

- Ừ, ngồi đi.

Thấy ông trầm mặt, Hường Thiên Ngôn nhớ tới hai chiếc bánh đậu đũa vừa bị chén sạch lòng cảm thấy có chút vững tâm, cô ngồi xuống ghế salon bên cạnh Khương Tổ Nghiêu, chiếc bộ đàm trong tay cũng lọt vào mắt ông.

- Tiểu Triết bảo cô cầm à?

- Dạ vâng. – Hường Thiên Ngôn cũng không muốn giấu diếm.

- Biết đánh cờ không? – Trên bàn trà nhỏ có bày một bàn cờ, những quân cờ đen trắng đang rải rác lẫn lộn, Khương Tổ Nghiêu mặc dù hỏi cô, nhưng vẫn đang chăm chăm nghiên cứu thế cờ.

Hương Thiên Ngôn siết chặt bộ đàm trên tay:

- Cháu chỉ biết chơi cờ năm quân(2)... – Thực ra cô còn biết chơi cờ phi hành(3) với cờ nháy(4) nữa.
- ... Chơi cùng tôi một ván.

Ngồi ngàng nhìn Khương Tổ Nghiêu, chỉ thấy ông đang thu lại từng quân cờ:

- Có thời gian thì học cờ vậy đi.

Gật đầu đón lấy hộp quân cờ, Hương Thiên Ngôn đồng ý.

Nói là chơi cờ, nhưng mà hai người cũng không trầm mặc lắm, Khương Tổ Nghiêu từng bước dồn ép cô trên bàn cờ, mà lời nói với cô cũng dần dần sắc bén lên. Sau mấy lượt đi, ông bỗng lên tiếng:

- Ở với Khương Tri cô được cái lợi gì?

- Thầy Khương có nhiều năm kinh nghiệm hơn cháu, lần này được hợp tác làm phim cũng nhờ có anh ấy dẫn đường. Nhờ có thầy Khương, con đường đi tới mục tiêu của cháu nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Nhưng bác ạ, không biết nói chuyện tình yêu với bác có phải quá ngây thơ hay không, nhưng nói cho cùng, cháu ở bên anh ấy được lợi nhiều nhất chỉ có hai chữ này mà thôi. Không có anh ấy, cháu vẫn tự tin có thể đạt được bằng chính khả năng của mình.

- Nhận giúp đỡ của nó rồi còn nói vậy, tin được bao nhiêu đây?

- Bác ạ, thứ lỗi cho cháu, ngày xưa bác với bác gái bên nhau, có bao giờ nghĩ bác ấy được lợi lộc gì từ bác không?

Tay đang cầm cờ sựng lại, Khương Tổ Nghiêu hừ lạnh một tiếng.

- Cháu xin lỗi ạ. – Thu quân cờ, Hương Thiên Ngôn nói rồi ăn luôn quân cờ trọng yếu nhất của ông.

Khuôn mặt vốn bình tĩnh lúc này càng đen đi, Khương Tổ Nghiêu tự xưng tinh thông mọi loại cờ, bây giờ lại bị một cô gái chiếm thế thượng phong, ông nhìn những quân cờ trên bàn cũng hiểu thắng bại đã rõ ràng:

- Cô đi được rồi.

- Bác ạ, có người nói với cháu chỉ cần thầy Khương với cháu một lòng bên nhau, những thứ khác anh ấy đều mặc kệ. Nhưng mà cháu vẫn mong được sự chấp nhận của hai bác. – Cô nói rồi đứng dậy, cung kính cúi đầu chào Khương Tổ Nghiêu rồi quay lưng rời đi.

Tay vừa chạm tới nắm cửa, bỗng nghe thấy ông lên tiếng từ đằng sau:

- Nếu thực sự muốn làm dâu con nhà họ Khương, phải biết quán xuyến nhà cửa cho tốt đã.

Thật lòng nói cảm ơn, Hương Thiên Ngôn đóng cửa thư phòng lại rồi đi, bàn tay cầm bộ đàm đã ướt đầm mồ hôi. Cô yếu ớt nhoèn miệng cười, câu nói kia của Khương Tổ Nghiêu chứng tỏ ông đã cho cô một cơ hội vào vòng trong.

- Sao rồi? Bố nó có làm khó con không?

- Dạ, bác trai bảo con đánh cờ cùng bác ạ.

- Con biết đánh cờ vậy à?

- Không ạ, con đánh cờ năm quân.

Hương Thiên Ngôn vừa dứt lời Tống Hề đã cười phá lên:

- Biết ngay mà ngoài A Tri ra không ai chơi cờ vậy được với ông ấy đâu.

- Đúng đó đúng đó, ông nội toàn chơi cờ phi hành với bà nội, mà bà nội cứ toàn chơi ăn gian! – Bánh Bao Nhỏ bị cho ra rìa không cam lòng chạy lại ôm chân Hương Thiên Ngôn cọ cọ. – Ông nội chưa bao giờ tức giận nhé!

- Trẻ con nói linh tinh nào.

Càng có thiện cảm hơn với Tống Hề, trước khi rời đi Hương Thiên Ngôn còn bị bà giữ lại cùng ăn cơm

- Thiện Ngôn, con có muốn vào bếp nữa không? Hôm nào dạy đi nấu vài món đơn giản nhé.

Thoải mái nhận lời, Hương Thiện Ngôn rõ ràng không ngờ tới phía sau nhà bếp lại có nhiều... toan tính sâu xa như vậy. Cậu nói “Muốn trói chặt một người đàn ông, hãy bắt đầu từ dạ dày của anh ta.” xem ra không thể phù hợp hơn đối với cha mẹ Khương Trì.

- Thiện Ngôn à, dì phải giục A Trì mau mau lấy con về thôi, nhà mình rất cần một người phụ nữ hiền hậu.

- Dì à...

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Có xứng hay không(5)

- Nói thật, hai bố con họ làm đi đâu đâu muốn chết.

Tổng Hề nắm tay cô ngồi xuống ghế salon, vừa nói xong Bánh Bao Nhỏ liền trèo lên chân Hương Thiện Ngôn:

- Đứng rồi đấy ạ, bố với ông nội hoặc không nói lời nào, hoặc là vừa chạm mặt đã cãi nhau, con với bà khuyên mãi không được.

- Thầy Khương với bác trai có khúc mắc gì thế ạ?

Thở dài một hơi, Tổng Hề bèn kể lại mâu thuẫn giữa hai cha con. Khương Trì năm xưa không thèm nghe theo sắp xếp của ông cụ, cứ một mực bước vào làng giải trí, hai người từ đó đã bắt đầu chiến tranh lạnh rồi, mà hôn nhân giữa anh với Quý Mộc Thanh rõ ràng đã chầm ngòi xung đột.

- Thực ra ông ấy vẫn rất quan tâm A Trì, vốn dĩ chẳng bao giờ xem tin giải trí, mà bây giờ còn biết đến không ít ngôi sao.

- Dì ơi, hình như bác trai có phản hồi chấp nhận cháu.

- Ông ta vốn dĩ chẳng có ý kiến gì, cứ nói cứng là phụ nữ độc đoán, đàn ông bọn họ còn hơn chúng ta nhiều! – Nói rồi bà nháy mắt trấn an cô. – Ông ấy bảo gì con thế?

- Bác ấy bảo con lo cho gia đình ạ.

Trong nháy mắt, Tổng Hề vỗ vỗ tay cô cười rộ lên:

- Con tác động bên phía A Trì, dì ở bên này cũng làm việc với ông ấy, chuyện của bọn họ sẽ sớm giải quyết được thôi.

- Con cảm ơn dì ạ.

- Hai người họ mà hòa bình trở lại, thì dì phải cảm ơn con mới đúng.

Tổng Hề muốn giữ cô ở lại nhà họ Khương, Hương Thiện Ngôn thấy thái độ của Khương Tô Nghiêu đối với mình còn cần phải cân nhắc nhiều, nên làm còm chiều xong thì về luôn.

Hôm sau quay lại trường quay, Hương Thiện Ngôn lại chẳng thấy Khương Trì, hay bất kỳ ai trong đoàn làm phim đâu hết. Phong Lỗi nhận được điện thoại của cô thì lập tức phóng xe đến, cô ngồi vào xe không khỏi trêu chọc:

- Tổng giám đốc Phong hôm nay đi xe khiêm tốn thế?

- Chiếc này là cục cưng mới của anh đấy, mấy lần trước mời Vân Thanh đi ăn cô ấy cứ bảo xe anh sang chảnh quá không nhận lời.

Xem ra anh chàng cũng hao tâm tốn sức không ít vì Kỳ Vân Thanh, trong lòng Hương Thiện Ngôn thậm chí còn thêm mấy đồng đặt cược cho Phong Lỗi, đang định hỏi bọn họ bây giờ tiến triển đến đâu thì anh chàng cướp lời:

- Tiểu Ngôn Ngôn giờ đã đỡ khó chịu chưa?

- Rồi ạ.

- Tiếc ghê.

- ... Phong Lỗi này, người ta sống tốt thì anh thấy khó chịu à?

- Sao có thể như vậy chứ, chẳng phải anh còn nói muốn đưa em đi chơi mấy nơi cho đỡ buồn còn gì. – Anh chàng nói rồi còn chớp chớp mắt vô tội. – Tiểu Ngôn Ngôn không để ý đến chuyện Mộc Thanh nữa à.

- Mình để ý nhiều quá thành ra quá đáng ấy, nếu thực sự thầy Khương có thể quên chị Mộc Thanh rồi toàn tâm toàn ý với em, có khi em lại lo sau này rời nhau ra, anh ấy cũng quên em đi nhanh như vậy. So ra, em thà rằng để anh ấy không quên được, dù vậy khi thầy Khương ở bên em, chắc chắn anh ấy sẽ không phụ em.

- Tốt lắm, cậu ta mà nghe được lời này của em nhất định sẽ cảm động rớt nước mắt.

- ...

Phong Lỗi dẫn cô tới một chân núi hoang vắng, Hường Thiên Ngôn mới nhớ đang quay đến cảnh gì. Đến bên cạnh đạo diễn nhỏ giọng đánh tiếng chào, cô đang định ngồi xuống thì bị Phong Lỗi ôm đến một gốc cây lớn cùng xem.

Khương Trì đang ngồi dựa vào bia mộ, thỉnh thoảng lại mở chai rượu ra nhấp liếm tu một ngụm. Mà trên con đường phía sau đó, Kỳ Vân Thanh đang cầm ô đứng lặng lẽ nhìn anh.

Mãi lâu sau, nha hoàn của cô mới nhỏ nhẹ nói khẽ bên tai cô:

- Tiểu thư, cô có còn nhớ những lời đã nói với Tiểu Vân trước khi vào Kỳ phủ không ạ?

Kỳ Vân Thanh sững sốt, lập tức cười khỏ:

- Làm sao không nhớ cho được. Trái tim người đàn ông này đã chết theo vợ trước của anh ta rồi, Lành Viêm tôi đây quả quyết sẽ không yêu một người đàn ông không có trái tim.

- Tiểu thư à...

- Nhưng mà Tiểu Vân ơi, trên đời này có nhiều chuyện không phải cứ đi ngược lại mà có thể tránh được. – Kỳ Vân Thanh nói rồi thoáng nhìn qua Khương Trì, rồi quay lưng bước đi.

Vò rượu trước ngôi mộ vỡ tan tành, Khương Trì quay lại chỉ thấy bóng lưng của Kỳ Vân Thanh và nha hoàn của cô, khuôn mặt anh phảng phất nụ cười như có như không. Mà ánh mắt anh cảm thấy được Hường Thiên Ngôn đang đứng một bên xem họ diễn đến xuất thần thì biểu cảm có chút chệch hướng kịch bản.

- Cắt! Chuẩn bị cảnh tiếp theo.

Không thèm để ý trợ lý cầm áo khoác tới, Khương Trì đi thẳng về phía Hường Thiên Ngôn.

- A Trì, cảnh này cậu diễn tuyệt vời quá, đúng là có tài năng diễn xuất! – Phong Lỗi nói rồi vỗ vai anh, nhận được ánh mắt cảnh cáo của Khương Trì thì lập tức biết điều rời đi.

- Ông ấy có làm khó em không Tiểu Ngôn?

Khương Trì vẫn chưa nói gì, nhưng Hường Thiên Ngôn cũng hiểu được, lời nói đến miệng rồi bất giác về mặt anh lại phải nuốt vào trong. Cô nén cười trả lời anh:

- Bây giờ em hơi mệt, tôi anh quay xong rồi mình nói tiếp nhé.

Nói rồi không đợi anh đáp lại bèn đứng dậy đi luôn, vừa quay lưng đi khoe miệng cô đã cong lên.

Cứ lo Khương Trì Nghiêu lại nói gì khó nghe hay đưa ra yêu cầu quá đáng gì đối với cô, Khương Trì thấy Hường Thiên Ngôn vội vàng rời đi thì lòng lại càng bồn chồn khó tả.

Nguyên một buổi chiều, Hường Thiên Ngôn cứ nằm trong khách sạn xem TV với lướt mạng, thỉnh thoảng cũng thử tưởng tượng xem phản ứng của Khương Trì sẽ thế nào. Mà cuộc điện thoại của Phong Lỗi càng khiến cô vui hơn. Nghe anh nói, từ khi đại minh tinh họ Khương kia từ khi vào nghề đến giờ chưa lúc nào lóng ngóng đến vậy, từ sau khi cô đi cứ ngần ngại đến nỗi đạo diễn cũng phải bó tay.

Nằm lẩn lộn trên giường mới bắt đầu cảm thấy việc mình làm thật là trẻ con quá, Hường Thiên Ngôn cầm điện thoại toan gọi cho Khương Trì thì đã thấy đạo diễn Trần gọi điện tới:

- Tiểu Hường này, hai anh chị vợ chồng son có mâu thuẫn gì thì giải quyết mau mau đi có được không? Bộ đáng mặt hôn cả buổi của Khương Trì thật sự khiến cả đoàn làm phim choáng váng đây.

Cô xin lỗi rồi rít, lại phải nghe đạo diễn Trần khuyên nhủ dạy bảo một hồi lâu mới buông tha.

Tiếng chuông cửa vang lên, Hường Thiên Ngôn ra mở cửa đã thấy Khương Trì đứng đó, tay cầm mấy hộp thức ăn:

- Đoán rằng em ở khách sạn cả chiều cũng đói rồi nên anh bảo trợ lý mua chút đồ ăn.

Tự dưng cảm thấy áy náy kinh khủng, cô dịch người cho Khương Trì bước vào, nhìn anh bày biện đồ ăn ra mà áp úng lên tiếng:

- Thầy... thầy Khương này, chiều nay có phải anh rất khó chịu không?

- ... Lại có ai làm phiền à?

- Bởi vì em sao?

Ngừng tay, Khương Trì ngẩng đầu lên nhìn cô đầy lo lắng:

- Có phải ông ấy bắt em rời xa anh không?

Vội vàng ngẩng đầu lên, Hường Thiên Ngôn bước đến ngồi thụp xuống ôm tay anh:

- Thầy Khương à, em sai rồi. Lúc chiều em chỉ muốn trêu anh nên mới nói vậy, bác trai không hề làm khó em đâu, em còn có cảm giác , bác ấy hơi hơi chấp nhận em rồi ấy.

Bị cô ôm nên sưng người, Khương Trì đóng lại hộp tiện lợi vừa mở ra, một lúc lâu cũng không nói câu nào.

- Thầy Khương à, sau này em sẽ không bao giờ... làm vậy với anh nữa.

- Thầy Khương à, đừng giận em mà.

- Thầy Khương à...

- Thiên Ngôn. – Ngắt lời cô, Khương Trì nắm tay cô, rút cánh tay mình ra khỏi vòng tay cô, nâng cô đứng dậy. – Em còn để ý chuyện Mộc Thanh không?

- Dạ không, em...

- Thiên Ngôn, nếu em thực sự để ý đến vậy, anh có thể thu dọn tất cả những gì liên quan đến Mộc Thanh và khóa kín vĩnh viễn, hoặc là ngay lúc này đây anh có thể cầu hôn em, chỉ cần em an tâm, em muốn anh làm gì cũng được. Nhưng mà, đừng bao giờ lấy chuyện chúng mình ra dọa anh. Anh lo lắng nhất là người ta động chạm đến em khi em ở ngoài khả năng bảo vệ của anh, hay khiến lòng em dao động trước tình cảm của hai ta.

Khương Trì nói rồi buông tay cô ra, lời nói cũng chưa về lại sự dịu dàng thường ngày:

- Anh về nghỉ ngơi cái đã, lát nữa sẽ quay lại đưa em đi ăn.

Khương Trì giận thật rồi, Hường Thiên Ngôn vừa phản ứng lại được bèn đuổi theo ôm lấy anh, xin lỗi cũng đã xin lỗi rồi, bây giờ cô chẳng biết làm gì nữa.

- Thiên Ngôn, anh cũng bắt an mà.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới anh sẽ có phản ứng như thế, Hường Thiên Ngôn vòng ra đằng trước ôm cổ anh:

- A Trì, sau này sẽ không làm thế nữa, anh tha thứ cho em một lần này được không?

- ...

Trước giờ vẫn nghĩ dùng nụ hôn để níu kéo người yêu là việc làm thật ngây thơ, Hường Thiên Ngôn cũng không thể không thừa nhận ở trước mặt Khương Trì thì cô cũng chỉ là một kẻ ngây thơ. Tách hàm răng anh vội vã đưa lưỡi tiến vào, cô cẩn thận ôm lấy Khương Trì, cả người không hoàn toàn dán vào anh.

- Thiên Ngôn... – Gọi tên cô khi rời môi ra, giọng nói của Khương Trì đã không còn bình thường. Anh cúi đầu hôn lên trán cô rồi bất đắc dĩ bật cười. – Sau này đừng có dùng cách này để xin lỗi anh nữa nhé, anh chịu không nổi đâu.

- Bây giờ không phải xin lỗi nữa, anh có thể tiếp tục. – Cô nói rồi nhếch môi hôn lên môi Khương Trì lần nữa. Thực ra mấy lần trước, nếu anh muốn tiếp tục, chưa chắc cô đã kháng cự.

- Không hối hận chứ?

- Không.

Anh cũng chỉ muốn một lời ưng thuận như vậy, cười tươi cúi xuống tiếp tục cùng cô thân mật.

Từ cạnh cửa đến giường, lý trí của Hường Thiên Ngôn cứ rơi rụng từng tí một, cô chỉ còn biết bám chặt lấy Khương Trì, chỉ biết người đàn ông đang

phủ lên trên mình đây sẽ không làm đau mình. Phía dưới của cô càng lúc càng khó chịu, cánh tay đang ôm lấy Khương Trì càng siết chặt hơn khi anh tiến vào, cô chỉ nghe được tiếng mạch máu dồn dập thỉnh thoảng, cùng với tiếng rên trầm thấp của Khương Trì bên tai.

Thì ra lần đầu tiên cũng không đau cho lắm, thân kinh đang căng thẳng của Hường Thiên Ngôn còn chưa kịp thả lỏng đã bị anh chậm rãi xoay vặn. Cô bất lực gọi tên Khương Trì, bị anh nhiệt tình dẫn dắt đến quên cả bản thân.

- Thiên Ngôn... - Khương Trì níu non rồi lại hôn lên môi cô, hơi thở ấm nóng ủa lên khuôn mặt cô.

Không biết qua bao lâu, Hường Thiên Ngôn mới hoàn hồn, cả người dập dềnh mồ hôi, cô bị Khương Trì ôm lấy, giữa đầu có thể thấy được nụ cười âm ỉ của anh. Cô muốn che đi đôi mắt anh, nhấc tay lên mới cảm thấy phía dưới khác thường...

- Anh...

- Suyt...

Lại một lần nữa bị anh áp xuống dưới thân, Hường Thiên Ngôn vô lực chỉ có thể đầu hàng mặc anh làm gì thì làm.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Có xứng hay không (6)

- A Trì...

- Anh biết. - Khương Trì nghiêng đầu cười với cô một cái, lại nhìn thấy cánh cổng lớn của nhà họ Khương thì con người trầm xuống.

Trong phòng khách, bố mẹ anh và Tiểu Triết đã ngồi sẵn, Khương Tổ Nghiêu thấy hai người bước vào cũng không nói năng gì, tay cầm quân cờ phi hành đi lên một nước.

- A Trì về còn mang quà bánh làm gì. - Tống Hề đứng dậy ra đón con trai, đón lấy túi bánh hạch đào(1) từ tay anh rồi quay về ngồi bên cạnh Khương Tổ Nghiêu.

Hai bố con đều trầm mặc, Hường Thiên Ngôn kéo Khương Trì ngồi xuống salon:

- Bác trai ạ, lần trước ghé chơi cháu không kịp mua gì, anh Trì nói bác thích ăn bánh hạch đào nên hôm nay cháu mang tới một chút ạ.

- Ủ.

- Thiên Ngôn à, không phải cháu bảo lần này tới sẽ dạy bác nấu vài món sao?

Tình ý hiểu ngay, Hường Thiên Ngôn đứng dậy còn mang theo Tiểu Triết, trước khi đi vào bếp còn ném cho Khương Trì một ánh mắt. Cả phòng khách giờ chỉ còn hai bố con anh, sau một hồi lâu trầm mặc, Khương Tổ Nghiêu đặt cái chén không lên bàn trà, Khương Trì thấy vậy bèn cúi người rót thêm trà cho ông.

- Con bé bắt anh tới hả?

Khương Trì lắc đầu, bụng chén đưa cho ông:

- Thiên Ngôn hy vọng có được sự đồng ý của bố, con cũng vậy.

Liếc nhìn cái chén trong tay con trai, Khương Tổ Nghiêu cũng không thèm nhận lấy:

- Trước giờ chẳng phải anh vẫn không cần đến ý kiến của tôi hay sao?

- ... Bố à.

Khương Tổ Nghiêu gạt mình, khuôn mặt đang bình tĩnh cũng thả lỏng hơn, ông đón lấy chén trà uống ngay một hớp:

- Con bé này giỏi thật.

- Cũng không chỉ vì Thiên Ngôn. Bố à, từ sau khi có Tiểu Triết con đã nghĩ rồi, nếu sau này thằng bé đưa ra quyết định gì đó mà con không chấp nhận được, thì con biết làm sao đây. Có lẽ lúc ấy con cũng sẽ như bố thẳng thừng thể hiện thái độ không đồng tình của mình, thậm chí chửi mắng nó, nhưng mà bố con thì vẫn là bố con, với lại, nó là con của con chứ đâu phải là con.

Ông cụ trừng mắt:

– Anh đang chỉ trích tôi đấy à?

Khương Trì gật đầu ngầm thừa nhận, nói tiếp ngay trước khi ông cụ kịp nổi giận:

– Lâu nay con vẫn luôn có suy nghĩ như vậy, nhưng Thiên Ngôn đã giúp con hiểu ra, nếu Tiểu Triết khắc khẩu với con đến cả năm không chịu về nhà, con sẽ rất khổ sở. Bố à, con xin lỗi...

Khương Tổ Nghiêu lộ vẻ xúc động, tay run lên, nước trong chén trà sánh ra ướt cả áo khoác của ông. Khương Trì vội lấy khăn lau cho ông:

– Quay nốt bộ phim này rồi con cũng không diễn nữa, nhưng con vẫn phải điều hành công ty, công việc của Thiên Ngôn là biên kịch, con có thể bảo vệ cô ấy không bị cuốn vào rắc rối. Con cam đoan với bố, tất cả những điều bố lo lắng sẽ không xảy ra.

Con trai đã nói đến vậy, Khương Tổ Nghiêu cúi đầu thấy bộ dáng anh nửa quỳ trước mình thì bao nhiêu khó chịu cổ chấp trong lòng đều sụp đổ:

– Bảo con bé vào thư phòng. – Nói xong ông đứng dậy, bắt chéo tay sau lưng đi thẳng lên tầng.

Trong phòng bếp đang thật là náo nhiệt, Khương Trì phải gõ cửa mới thu hút được sự chú ý của mọi người.

– Bố! – Bánh Bao Nhỏ mặt và tay lấm lem bột mỳ, vừa thấy anh thì vội chạy tới ôm đùi anh cọ cọ.

– Tiểu Triết giúp bà nội đi nhé, ông nội tìm đi Hường có chút việc.

Hường Thiên Ngôn đang ướp chân gà thì sững người, bị Tổng Hề đẩy cho cái mới hoàn hồn, vội rửa tay sạch sẽ,掸 dò vài câu rồi đi theo Khương Trì.

– Anh không cãi nhau với bác trai đấy chứ? – Bước lên cầu thang, Hường Thiên Ngôn thì thầm hỏi Khương Trì, lại chỉ nhận được một nụ cười bí hiểm của anh.

Cô gõ cửa, nghe thấy Khương Tổ Nghiêu đáp lại mới đẩy cửa bước vào:

– Bác trai tìm cháu ạ?

– Ừ, cho hai đứa cái này. – Khương Tổ Nghiêu nói rồi đưa hộp cò trong tay cho cô. – Học xong cò vậy rồi thường xuyên qua đây chơi cò với tôi.

Hường Thiên Ngôn cũng không biết tại sao tự dưng ông lại tặng mình cò, nhưng thấy tình hình hai bố con có vẻ bình yên thì cũng yên tâm:

– Cháu cảm ơn bác ạ.

– Đừng có nói suông.

Bỗng nhớ tới lời nói bữa trước của Tổng Hề, cô cầm hộp cò tươi cười:

– Bác trai ơi, chúng cháu lại làm bánh đậu dừa, bác ném thử xem không ạ? Lần này Tiểu Triết cũng góp sức đấy ạ.

Khương Tổ Nghiêu mặt vẫn lạnh nhạt, nhưng lông mày không chau lại nữa, ông ho khan vài tiếng:

– Đi xuống đi, mấy đứa nếu đói rồi thì dọn cơm trước đã.

Hường Thiên Ngôn nghiêng đầu nhìn Khương Trì, hai người nhìn nhau cười rồi cùng vâng dạ đáp lời Khương Tổ Nghiêu.

Xuống tầng thì cô không nhận được phải hỏi Khương Trì:

– Bác trai tặng em hộp cò là có ý gì nhỉ?

– Em đoán xem hộp cò này bao nhiêu tuổi?

Cô hiểu được ngay, vuốt ve hộp cò mà vừa mừng vừa run:

– Em cứ nghĩ còn lâu nữa bác trai mới đồng ý.

– Em tốt mà.

– Thầy Khương à, cảm ơn anh.

Khương Trì vươn tay kéo cô lại, mỉm cười nói nhỏ:

– Em lấy gì cảm ơn anh bây giờ?

– Ồm... Em sẽ bảo đạo diễn Trương cho anh thêm đất diễn, bao nhiêu diễn viên đến tìm em xin diễn thêm mà em không cho đâu nhé. – Nói rồi cô dúm hộp cờ vào tay Khương Trì, thoát khỏi vòng tay anh tự mình đi xuống lầu. – Giữ cẩn thận giúp em nhé, em phải vào bếp xem sao.

Khương Trì nhìn bóng lưng cô mà dở khóc dở cười, cúi đầu nhìn hộp cờ trong tay nở nụ cười nhẹ nhõm. Chiến tranh lạnh bao nhiêu năm đã kết thúc, bố rốt cuộc cũng đã chấp nhận Hường Thiên Ngôn, nói đúng hơn, là đã chấp nhận anh rồi.

– Thực ra năm năm trước, tôi đã định tặng Mộc Thanh bộ cờ này, mà chuyện đời không lường trước được. – Bỗng có tiếng Khương Tổ Nghiêu vang lên từ phía sau, Khương Trì ngoái lại nhìn ông, thấy ông bước xuống từng bậc đến trước mặt mình. – Mẹ anh trách tôi nhiều lắm, cứ bảo tôi nhiều tuổi rồi còn đùa đòi giận đối với sắp nhỏ.

– Đều là quá khứ rồi bỏ à.

– Anh định khi nào cưới con bé về?

– Còn thiếu cái nhẫn nữa thôi ạ.

– Được rồi.

Lâu lắm rồi, nhà họ Khương không có được một bữa cơm vui vẻ như vậy, ai nấy đều tươi cười rạng rỡ, đến nỗi bà vú đứng bên cạnh cũng sụt sùi:

– Mọi người có thể hòa thuận thật tốt quá.

– Bà Hà ơi đừng khóc mà, mọi người chê cười bà bây giờ! – Bánh Bao Nhỏ nói rồi lấy khăn tay lau nước mắt cho bà vú. – Hôm nay ông nội cũng không mắng bố!

– ... – Khương Tổ Nghiêu cảm nín.

Ngày mai còn phải quay phim nữa, ăn xong cơm chiều Khương Trì bèn đưa Hường Thiên Ngôn về khách sạn gần phim trường. Xe đi đến đường giao thì lại rẽ sang một hướng khác, cô nhìn ra ngoài cửa sổ hồ nghi, nhưng chỉ thấy toàn cây cối um tùm:

– Chúng mình đi đâu vậy anh?

– Đem em đi bán.

– ... – Hiếm khi thấy anh nói đùa, mà Hường Thiên Ngôn thấy thực sự lạnh gáy.

Tất nhiên là anh không đem cô đi bán, chẳng qua đi qua đây hứng chí muốn đưa cô lên núi ngắm cảnh. Gió núi thật lạnh, Khương Trì ôm cô vào lòng, lấy áo khoác bao bọc lấy cô:

– Hồi xưa mỗi lần đến đây quay phim, anh đều lên đây chơi.

– Đẹp quá...

Không như thành phố lớn đèn đuốc sáng trưng, ở đây Hường Thiên Ngôn chỉ thấy những đốm sáng lấp ló trong màn đêm tựa như những vì sao lấp lánh trên bầu trời đen. Nhiệt độ cơ thể Khương Trì từ phía sau lan tỏa đến mình, cô nắm lấy tay Khương Trì:

– A Trì, anh thấy cuộc đời có kỳ diệu không?

– Sao em?

– Em chạy theo anh bao lâu như vậy, chưa từng nghĩ tới một ngày có thể dựa vào anh như thế này. – Hường Thiên Ngôn nghĩ đoạn lại bật cười. – Trước kia em cứ luôn gọi anh là thầy Khương, bởi anh là thần tượng của em. Nói ra cũng ngại, nhưng thực sự anh đã nhiều lần giúp em vượt qua những giai đoạn khó khăn.

– Anh có sức hấp dẫn đến vậy sao?

– Ừ, ít nhất là với em.

– Em cũng vậy đấy. – Khương Trì nói rồi lại nắm chặt lấy tay cô. – Mỗi khi chỉ có một mình, anh thường tìm cho mình một ngọn đèn dẫn đường. – Ngọn đèn sáng cỡ nào, cũng không bằng ngọn đèn này của anh.

– A Trì, em luôn có ngọn đèn của anh. – Hường Thiên Ngôn cười quay lại ôm eo anh, ngửa đầu nhìn anh. – Anh muốn quà sinh nhật là gì nào?

– Hừ?

– Ngày kia là sinh nhật của Khương đại minh tinh của chúng ta mà, chính anh lại quên sao?

Khương Trì quên thật, anh cười gạt tóc trên trán cô:

– Anh muốn gì em cũng tặng à?

– Tự anh nghĩ vậy ý.

– ...

Trên núi gió lạnh, Khương Trì lo cô bị nhiễm lạnh nên hai người đứng thêm chút rồi trở về khách sạn. Vừa mới vào sảnh thì đã thấy Phong Lỗi đứng chờ họ:

– Hai anh chị rủ nhau tắt máy là muốn chơi trò bỏ trốn sao?

– ...

– Này, A Trì, tớ mượn bạn gái câu một tẹo nhà.

Khương Trì nhìn anh chàng dò xét, toan cự tuyệt thì Hường Thiển Ngôn đã nói trước:

– Anh lên trước nghỉ ngơi đi, em nói chuyện với Phong Lỗi một chút rồi lên sau.

– Há há, hai người bây giờ đã... hở?

– ... Về phòng nghỉ sớm nhé.

Đợi cho Khương Trì đi vào thang máy, Phong Lỗi mới thu lại vẻ cột nhà mà đưa Hường Thiển Ngôn rời khách sạn vào xe của mình:

– Thiển Ngôn, em nói xem sinh nhật cô ấy anh nên tặng gì thì tốt đây?

– Chị Vân Thanh sắp sinh nhật ạ?

– Ừ, ngày kia. – Đoán được vẻ mặt của cô, Phong Lỗi cười cười. – Đúng là cùng ngày với A Trì của em đấy.

– ...

– Mấy năm nay anh đã tặng rất nhiều quà, đồ ăn đồ mặc đồ dùng đều có, nhưng vẫn không khiến cô ấy động lòng. Cho nên lần này anh muốn em giúp anh thăm dò ý tứ, có gì còn góp ý cho anh khi mua quà.

– Thái độ của chị Vân Thanh đối với anh bây giờ thế nào?

– Cứ như bạn bè bình thường thôi, không hề đặc biệt. – Phong Lỗi khẽ gõ ngón tay trên vô lăng. – Em thấy anh tặng nhẫn thẳng luôn có được không?

– Anh muốn cầu hôn á?!

Anh cười khỏ, nghiêng người lái đặt một tay lên tay lái phụ:

– Đúng đắn hay không cũng đã tặng hơn chục lần rồi, hay là sinh nhật lần này mua xù một cái nhẫn?

– ... Nhẫn cầu hôn lần trước của anh đâu rồi?

– Ném rồi.

– ... – Cố không khiến anh bị xúc động quá, Hường Thiển Ngôn đẩy anh ra để tạo khoảng cách. Bỗng thấy một luồng ánh sáng chói mắt từ phía trước, là đèn xe đối diện, cô đưa tay che mắt thì nghe Phong Lỗi thốt nên lời bất mãn:

– Thật là ngu ngốc!

Chờ cái xe kia đi qua, Hường Thiển Ngôn mới buông tay, tiếp tục câu chuyện vừa rồi:

– Chẳng lẽ anh cho rằng cầu hôn thất bại là do cái nhẫn sao?

– Đương nhiên không phải, nhưng mà mỗi lần mỗi cách khác nhau mà không nhận thấy rằng anh có lòng ư?

– ... – Lúc này đây cô mới thấu hiểu được, thế nào là không cùng chí hướng khó mà bàn mưu.

– Cho nên ngày mai hai chúng ta hãy cùng nhau bàn tính, chuẩn bị quà sinh nhật cho hai người họ có được không?

Hương Thiên Ngôn cũng không biết sở thích của anh chàng này có gì giống với Khương Trì không, nhưng vẫn nhận lời. Có một tài xế miễn phí lại có cả người gánh hóa đơn cùng thì tốt hơn nhiều so với một mình cô lo liệu.

Chú thích:

Bánh hạch đào: hạch đào chính là quả óc chó, vậy nên bánh hạch đào thực ra là bánh cookie óc chó.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Có xứng hay không (7)

Hương Thiên Ngôn sáng ra đã bị Phong Lỗi nã điện thoại đánh thức, mơ mơ màng màng đánh răng rửa mặt thay đồ rồi đi ra ngoài.

– Sao cái cô này ham ngủ thế nhỉ?

– Anh không biết là phụ nữ thích nhất là ngủ cho đầy mắt sao? – Cô nói rồi lên xe, người thấy mùi nước hoa trên xe thì nhăn mặt. – Anh Phong Lỗi lại vừa “ăn mặn” đây à?

– ... Nói cái gì vậy.

– Mùi nước hoa này...

– Em nghĩ Vân Thanh sẽ thích à? Nếu em thấy không vấn đề gì thì anh sẽ thêm loại nước hoa này vào danh sách quà sinh nhật. – Anh chàng nói rồi từ ghế sau một cái túi to đưa cho Hương Thiên Ngôn xem.

Một trong danh sách quà, cô lấy bình nước hoa trong túi ra không khỏi bật cười:

– Anh có lòng thật ấy.

– Tất nhiên rồi, anh mà không có lòng với cô ấy chẳng lẽ lại có lòng với em? Tiểu Ngôn Ngôn này, chẳng nhẽ A Trì nhà em không đối tốt với em sao?

Cất lọ nước hoa đi, Hương Thiên Ngôn lườm anh một cái:

– Anh nghĩ anh có cái gì có thể so được với thầy Khương sao? – Nói rồi khinh thường nhìn về mặt “tổn thương” của anh chàng, gửi cho Khương Trì một cái tin nhắn chào buổi sáng.

– Há há, vợ chồng son dính nhau như sam.

– Phong Lỗi, anh còn nói nhảm nữa là em xuống xe đấy.

– Vậy nói chuyện nghiêm túc nào, A Trì đã cầu hôn với em chưa?

Hương Thiên Ngôn quay sang nhìn anh, cười cười:

– Bây giờ vẫn chưa, chắc là sẽ sớm thôi.

– Vậy anh cũng phải cố gắng hơn...

– Phải rồi, đến lúc đó còn có thể ăn theo giám đốc Phong mà tiết kiệm thật nhiều. – Cô nói rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, hồn nhiên không nhận ra khóe miệng anh chàng đang cười hớn hở. – Đi xe đến chỗ sầm uất nhất thì dừng lại nhé, chúng ta đi bộ không khéo tìm được nhiều thứ hay ho.

Ban đầu còn ngại đi cùng Phong Lỗi trên đường không biết có bị chụp lén đưa lên trang tin tức giải trí hay không, Hương Thiên Ngôn cố gắng giữ khoảng cách với anh chàng. Phong Lỗi dờ khóc dờ cười, thề thốt là không có tay phóng viên nào dám đăng tin này lên báo thì mới có thể cùng cô đi dạo phố bình thường.

Hai người lượn hết các cửa hàng trong quảng trường trung tâm, trên tay Phong Lỗi xách không ít đồ nhưng chưa có món nào là quà sinh nhật. Cô tranh thủ mua cặp sách mới cho Bánh Bao Nhỏ, mua bộ cờ vây cho Khương Tổ Nghiêu, mua dụng cụ massage cho bố mẹ mình...

– Hương đại tiểu thư à, cô có đi mua quà cùng anh thật không đấy?

Hương Thiên Ngôn cất hết túi lớn túi bé vào cốp sau rồi đóng lại không mấy may chốt dạ:

– Có mà, ai bảo em chọn quà kém quá cơ?

Cuối cùng Phong Lỗi vẫn quyết định mua một cái nhẫn, bèn đưa Hương Thiên Ngôn đi thẳng tới cửa tiệm lớn nhất.

– Vào đây mà anh nói muốn lấy cái nhẫn đắt nhất tiệm thì em nhất định sẽ thay mặt chị Vân Thanh khinh bỉ anh.

– ... Chọn giúp anh đi.

Đứng ở quầy ngắm kỹ từng món, rốt cuộc ánh mắt cô cũng dừng lại ở một chiếc nhẫn.

– Em cảm thấy cái này được à?

– Vâng.

Bảo nhân viên cửa hàng lấy nhẫn cho xem, Phong Lỗi nắm lấy tay cô đưa cái nhẫn đến:

– Tay em cứ như sinh ra là để thử nhẫn ấy nhỉ?

Hương Thiên Ngôn cảm thấy hành động của anh chàng thật kỳ lạ, chưa kịp nói gì đã nghe nhân viên cửa hàng lên tiếng từ sau quầy:

– Chiếc nhẫn này có hình hai chiếc lá cây nâng đỡ viên kim cương, giống như hai người cùng nhau che chở tình yêu của mình, để bạn gái ngài đeo thật là hợp quá!

– ... Tôi không phải bạn gái anh ấy đâu. – Cô nói rồi tháo nhẫn dúi vào tay Phong Lỗi. – Anh có biết cỡ tay của chị Vân Thanh không?

– Vừa khéo là giống em, nên còn phiền em thử giúp anh nhiều.

Một loạt nhẫn anh chàng ưng mắt được bày trước mặt Hương Thiên Ngôn, đã nói rõ quan hệ của hai người với nhân viên cửa hàng nên cô không còn băn khoăn gì nữa, thử hết thấy.

– Anh mua cái nhẫn kia thật à?

– Ừ, thể hiện đầy đủ lòng tôn trọng và tin tưởng của anh đối với sự tư vấn của em.

– ... Đến lúc cầu hôn thất bại anh đừng có đổ trách nhiệm lên đầu em là được. – Cô vừa dứt lời thì nhận được điện thoại của Khương Trì, nói đoàn làm phim xong việc sớm, cả hội đang đi đến KTV. Nói cho Phong Lỗi địa điểm, xe liền chuyển bánh tới đó.

Sinh nhật chung của hai ngôi sao lớn thật là náo nhiệt, đạo diễn Trương suốt ngày mắng người xa xa không nể nang ai giờ cũng rót mấy bình rượu nâng ly chúc mừng:

– Ngoảnh đi ngoảnh lại mà Khương đại minh tinh của chúng ta đã già thêm một tuổi rồi, nói hơi quá nhưng mà tôi cũng đã nhìn cậu lớn lên từng ngày, giờ nghĩ lại sống mũi cũng hơi cay. Đang định bảo cậu với Kỳ mỹ nhân của chúng ta cùng nhau trải qua bao nhiêu sinh nhật như vậy, sao không phát sinh tình cảm gì nhỉ.

Đạo diễn Trương cũng nói lên tiếng lòng của cả đoàn làm phim, không thấy hai đối tượng còn lại của scandal, mọi người lại càng sôi nổi hơn, vừa cụng ly vừa hát hò đối đáp, đến khi cửa phòng hát bị mở ra bỗng im bật hết thấy.

Đứng ở ngoài cửa đang nghe loáng thoáng được rồi, Hương Thiên Ngôn cũng hồn nhiên không để bụng:

– Mọi người đừng có mà bắt công với tôi như vậy, thừa lúc tôi không ở đây lại nói chuyện đó là xấu tính lắm đấy!

Khương Trì tay đang nắm chặt micro, thấy cô vội vàng đứng dậy kéo cô vào:

– Biên kịch Hương giận rồi, mấy người liệu liệu giữ đất diễn đi.

Đáng lẽ ra đến muộn phải chịu phạt ba ly rượu, nhưng ồn ào quá thành ra uống một chén là xong. Khương Trì kéo cô ngồi xuống ghế salon, tay giữ chặt lấy túi xách của cô:

– Quà của anh ở đây à?

– À, hôm nay em mua được rất nhiều thứ nhé, cái cặp sách mua cho Tiểu Triết trông rất là thư sinh này, bộ cờ này em đoán chắc chú Khương cũng thích, bữa trước bố mẹ em kêu đau lưng, em cũng nhân tiện mua mấy massage cho họ nữa...

– Thiên Ngôn này.

– Dạ?

– Quà của anh thì sao?

– Quà của anh ấy à... – Nhìn khuôn mặt anh dâng lên vẻ hựt hẫng, Hường Thiên Ngôn chờ một lúc mới bật cười:

– Quà của anh ở trong khách sạn.

Về mặt hựt hẫng nháy mắt dịu đi, Khương Trì bỗng nhận ra mình lại có thể chờ mong một món quà sinh nhật đến vậy. Mấy người lúc này bắt anh hát thấy hai người vẫn đang ghé tai nhau thủ thi chuyện trò thì thừa cơ xông tới, đưa cả 2 micro cho Khương Trì, đến lượt hát thì nhất định phải hát.

Hường Thiên Ngôn định bụng hát đại bài “Má lúm đồng tiền nhỏ”, mà chưa kịp mở miệng đã thấy người ta chọn xong bài, là “Chỉ cần có em” khá xa xưa. Thêm nữa lần đầu tiên đi hát karaoke, Hường Thiên Ngôn vừa nghe nhạc dạo nổi lên lòng đã thấy chộn rộn. Tay anh quảng tới bên hông, có ngoảnh đầu nhìn thấy ánh mắt anh ngập ý cười động viên.

Cả phòng đang ồn ào cũng đã lắng yên, trai thì sừng sốt trước tài năng giấu kín của Hường Thiên Ngôn, mà gái thì đóng khuôn một vẻ mặt tiếc hận không chiêm được Khương Trì cho riêng mình.

“Rồi từ đây ta cũng sẽ không chia lìa

Ánh nhật nguyệt sẽ tương ngộ khi đất trời hòa quyện

Cuộc đời này chỉ cần có anh

Mọi điều để trở nên có thể

Để những tình tú mãi mãi được bên nhau.

...”

(Phần lời dịch này bạn Juu ăn sẵn của KST subteam, hy vọng các bạn ý không trách tội :')

Khúc ca vừa dứt bốn bề vỗ tay rầm rộ, Hường Thiên Ngôn toan cúi đầu cảm ơn đã bị cánh tay Khương Trì kéo vào trong lòng. Micro bị anh gạt sang một bên, môi cô bị phủ lên một làn môi ấm nóng ẩm ướt. Những tiếng vỗ tay tất nhiên biến thành reo hò rộn rã, cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện Khương Trì có thể hôn cô trước mặt mọi người, khuôn mặt thoáng cái nóng bừng lên, bàn tay đang nắm lấy góc áo anh cũng siết chặt lại.

– Lại một lần nữa! Lại một lần nữa!

Mãi mới dứt được khỏi nụ hôn, Hường Thiên Ngôn nghe thấy tiếng hò reo của mọi người thì chỉ muốn độn thổ. May có Phong Lỗi đứng ra thu hút sự chú ý:

– Sao mọi người không cổ vũ cho tôi với Vân Thanh vậy?

– Sếp Phong cứ đùa, Kỷ mỹ nhân của tụi em với anh đừng nói là có kết quả gì, có mà bắn đại bác cũng không thấy liên quan đâu.

– Tiểu Trương này, cảnh diễn cặp lòng com không có mặt cậu nữa nhé.

– Thôi mà, em chỉ nói đùa thôi mà. – Tiểu Trương nói rồi lại xun xoe cười nịnh nọt. – Anh muốn hát bài nào để em chọn ạ, “Vì tình yêu” được không ạ?

– Cái đề Tiểu Trương khôn lỏi. – Ký Vân Thanh nói rồi đưa cho Phong Lỗi một chai rượu. – Quà còn chưa tặng nói nhảm ít thôi.

Nữ hoàng ra mặt lập tức trấn áp suy nghĩ không an phận của Phong Lỗi, anh chàng cười cười ngồi xuống bên cạnh cô, ngoan ngoãn rót rượu không ý kiến.

Mọi người quây tung bùng, nói đủ thứ chuyện, hát hết bài này đến bài khác, biểu diễn sung đến mức nhảy nhót loạn lên. Cuối cùng bởi Khương Trì nóng lòng muốn xem quà sinh nhật quá khiến mọi người tan dần rồi tự về phòng.

Đưa anh chàng sinh nhật về phòng mình, Hường Thiên Ngôn bảo anh ngồi trên giường nhắm mắt. Khương Trì nghe thấy đủ các loại tiếng động, đến khi cô cho phép mở mắt ra thì đã nghe thấy tiếng nói của Hường Thiên Ngôn truyền tới.

– Chúc mừng sinh nhật A Trì.

Trên TV, Hường Thiên Ngôn đang cười với anh, mà người thật đang ngồi bên cạnh cuộn tròn rúc vào lòng anh tùm tùm cười.

– Xem TV đi đừng nhìn em.

Mặt bị cô xoay lại về phía TV, Khương Trì bật cười khê, món quà này của anh quả thực vô cùng quý giá. Trên TV, chỉ thấy Hường Thiên Ngôn ngồi khoanh chân trên giường, trong lòng ôm một con gấu lớn. – “Thực ra những gì cần nói cũng đã nói hết với anh rồi, còn đâu thì sau này vẫn còn nhiều cơ hội để nói với anh. Cho nên lúc này đây, món quà sinh nhật em dành cho anh chính là trọn vẹn EM.”

Màn hình chuyển thành ảnh một bé sơ sinh đang ngủ, có thêm thuyết minh: “Đây là bộ dạng em lúc mới ra đời, nặng 3,75kg, lần đầu tiên để lại dấu ấn của mình trong cuộc đời. Cô bé chắc chắn không biết được rằng hơn hai mươi năm sau, cô sẽ ở bên một người đàn ông vô cùng vô cùng tuyệt vời.”

Tiếp đó là hình ảnh Hương Thiên Ngôn từ lúc chập chững tập đi đến lúc cắp sách đến trường, cô từng chút từng chút lớn lên, khuôn mặt vẫn cứ thế luôn tươi cười rạng rỡ.

“Sinh nhật 18 tuổi nhận được món quà quý giá nhất chính là poster số lượng có hạn của Khương Trì, cô đòi các bạn căng tấm poster ra còn mình thì tạo dáng chụp ảnh thật nhiều, ngây ngô cảm thấy như mình đang được chụp ảnh cùng thần tượng.”

“Năm 20 tuổi, mua được vé vào cửa concert của thần tượng bằng tiền dạy thêm, mặc dù ở cách sân khấu rất xa, nhưng cô vui nguyên một tuần. Các bạn cứ cười cô ngốc nghếch, cô chỉ cảm thấy được ở cùng một nơi, hít thở cùng một bầu không khí với thần tượng thật là hạnh phúc.”

“Cô ấy viết kịch bản đến muộn mọc rễ trước máy tính, cô chỉ muốn viết một bộ phim dành riêng cho thần tượng của mình, cô muốn dùng bộ phim để mang đến hạnh phúc cho anh.”

“Cô ấy chờ đợi người bạn trai đã đi xa suốt năm năm trời, rồi mới phát hiện ra điều cô chờ đợi chính là tình yêu chứ không phải người kia, cô dựa lưng vào ghế ngồi ngắm sao, cứ nhớ nhung đến thần tượng và cậu bé con, cô có phần ngại thơ, bắt đầu mong chờ thần tượng để mắt tới mình.”

“Cô ấy...”

Từng bức ảnh lướt qua, cuối cùng lại là hình ảnh cô ôm gấu lớn cười rạng rỡ: “Thần tượng của em ơi, fan hâm mộ Hương Thiên Ngôn đã cho anh xem dấu ấn trong suốt hơn hai mươi năm cuộc đời cô ấy rồi đó, có tính là anh cũng đã có mặt trong quá khứ của cô ấy không nhỉ? Quá khứ, hiện tại và tương lai đều đặt vào tay anh rồi, anh phải trân trọng đấy nhé. Chúc mừng sinh nhật anh lần nữa này, còn nữa, anh nhớ hỏi cô ấy quà sinh nhật nhé...”

Còn có quà nữa sao? Khương Trì nhìn cô đầy nghi hoặc, lại bị yêu cầu nhắm mắt lại, đến lúc mở mắt ra đã thấy một món quà khác dành cho anh...

– Em nghĩ mãi không biết tặng anh cái gì, nên đành làm cái clip kia và mua thêm cái kẹp cà vạt này. – Hương Thiên Ngôn nói rồi đặt chiếc kẹp cà vạt vào lòng bàn tay anh. – Em hy vọng cuộc đời mình về sau, mỗi ngày em có thể đeo cà vạt cho anh, cùng anh đón bình minh.

– Anh đã nhận được món quà tuyệt vời nhất trên đời rồi.

Có lẽ bởi màn đêm quá đỗi dịu dàng, hoặc là tác dụng của rượu uống lúc này, hoặc là hai người đều muốn bộc bạch nỗi lòng của mình, một số chuyện cứ vậy mà diễn ra.

Đê mê trong vòng tay của Khương Trì, bị anh chiếm hữu hoàn toàn, Hương Thiên Ngôn cảm thấy vừa mơ hồ lại vừa hạnh phúc viên mãn.

– Từ nay về sau chỉ có một mình em, muốn đời không cách xa.

Ánh sáng lóe lên trong nháy mắt, khi Khương Trì ghé tai thì câu nói kia, Hương Thiên Ngôn chỉ biết vịn vào anh gắt gao, sa vào trong niềm vui sướng mãnh liệt vô bờ.

Bạn đang đọc truyện *Làm Mẹ Con Anh Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.